

Εβδομάδα

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΔΑΧΕΥΡΗΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
6 Μαΐου 1936

ΕΓΓΡΑΦΗ ΗΓΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τόμος
ΗΜΕΡΟΜ. 16.5.35
ΑΡΙΘ. 35282
Εβδομιά
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΑΓΙΑΤΙΚΑ...

Στὰ Πατήσια, στοὺς Ἀμπελοκήπους, οἱ συμπολίτες, ποῖος λίγο, ποῖος πολὺ πιάσανε τὸν Μάη κατὰ τὰ εἰωθότα. Πυρετωδῶς οἱ ἀρραβωνιασμένοι ἔσπευσαν νὰ τελέσουν ἐμπροθέσμως τοὺς γάμους των — ὡς τὴν 30 Ἀπριλίου τὰ μεσάνυχτα — γιὰ τὸν Μάη, ὡς γνωστὸν, μόνον τὰ συμπαθῆ ὀγκανίζοντα τετράποδα ἔχουν τὸ προνόμιον τῆς ἐνώσεως — κι' αὐτῆς ἐλευθέρως, στὸ θιργιλιανὸ περιβάλλον τῶν κάμπων... Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Σώστη στὴν Λεωφόρο Συγγροῦ, πόσα ζευγάρια νεο-νύμφων δὲν εἶδε ἰδίως τὴν τελευταία ἀπριλιάτικη μέρα. Τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Σώστη προτιμοῦν οἱ ἀπαγόμενοι γιὰ πολλοὶ, ὡς φαίνεται, τὴν θεωροῦν «γυρλίδικη» καὶ τὴν θυμοῦνται σὲ μιὰν ἀποφασιστικὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς τους... Τώρα λοιπὸν, τὸν Μάη, ἐκδρομὲς στοὺς κάμπους, λουλουδομάζωμα, περὶ πλανήσεις κάτω ἀπὸ τὸ σεληνόφως — ὅλα ἔξον ἀπὸ γάμο. Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς. Ὅσοι πρόλαβαν τὸν... παπᾶν εἶδον. Ὅσοι δὲν πρόλαβαν, ὑπομονή. Ὁ ἔρωτας ὅμως δὲν γνωρίζει τὴν λέξιν «ὑπομονή». Σκεφθῆτε πῶς εἶναι κι' οἱ τελευταῖες ἀνοιξιὰτικες μέρες ποὺ προέπει νὰ τίς χαροῦν οἱ ἐρωτευμένοι... ἄλλοι, θὰ πειρομένουν τοῦ χρόνου! Ποῦ ἀκούστηκαν ἐρωτικές ἀπαλαύσεις... ὑπὸ καύσωνα; Νὰ λυώνης ἀπ' τὸν ἔρωτα ἢ νὰ λυώνης ἀπ' τὴν ζέστη; Τὸ φθινόπωρο εἶναι νεκρὴ, μελαγχολικὴ ἐποχὴ ποὺ μαραίνει καὶ νεκρώνει τὰ πάντα... Τὸν χειμῶνα, πάλι, εἶναι ποιοτικότερη ἢ θαλ-πωρὴ τοῦ τζακιῦ... Αὐτὲς τίς σκέψεις ἔκανε ἓνα ζευγάρι ἐρωτευμένων ποὺ θοῆκε μιὰ πρωτότυπη λύπη: τέλεσε τοὺς γάμους του στὴν 2 Μαΐου, δηλώνον-τας συγχρόνως πῶς ἐμπνέεται ἀπὸ ἰδε-ώδη... ἀγνώως παλαιοημερολογιτικά!

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς
«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

ΕΙΔΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
**Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ**

Δίτοσκη παιδικὴ κωμωδία
Θὰ διανεμηθῇ εἰς ὅλους τοὺς
ἀναγνώστες μας μὲ ἓνα δελτί-
ον καὶ δέκα μόνον δραχμάς.
(Ἡ βιβλιοπωλικὴ τῆς τιμῆς εἶναι
δραχ. 25)

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Μ' ἓνα σπουδαῖο προπονητὴν
ἢ Πάπη, ἀπὸ πέρυσιν,
πληθειὸν — μὰ τί τ' ὄνειδος
ποὺ εἶχε μορφὴν Ἀδωνίδος;
προόδους ἐσημείωνε
πολλὰς στὴν ἀντισφαίρισιν.

Πλὴν τοὺς δυὸ νέους ἦνωσεν
αἴσθημα ἀμέσως «φόρτε» —
δὲν εἶν' τὸ δίχτυ ἐμπόδιον
στὸ ἐρωτικὸν καλῶδιον —
κι' ἀρχίσαντες ἀπὸ τὸ «κόρτ»
κατέληξαν... στὸ κόρτε!

Κι' ἔτσι καθὼς πηγαίνανε,
ἢ Πάπη μὲ τὸν Τέλην,
θὰ εἶχαν διαιώνισιν
στοῦ τέννις τὴν προπόνησιν —
ἂν δὲν τοὺς φώτιζε ὁ Θεὸς
νὰ ἀπαχθοῦν ἐν... τέλει!

□ □

Οἱ ἀδελφοὶ Καρύφαλοι,
ἀπατεῶνες πείρας,
πλαστογραφώντας μερικὲς
ἀσήμαντες φορτωτικὲς
καλῆς οἰκογενειακῆς
ἦσαν ἡγέται σπεῖρε

Δὲν ἐχωρίστηκαν ποτέ...
Γι' αὐτὸ καὶ ὡς εἰκόσ,
ὅταν τοὺς πιάσανε σκαστὰ
μὲ τὰ γραμμάτια τὰ πλαστὰ,
τοὺς κλείσανε στὴ φυλακὴ
οἰκογενειακῶς!

□ □

Γίνονται στὸ χωριὸ Σουφλάρ
πράγματα λίαν ἀνάποδα,
ποὺ ἀναστατώνουν — κόσμε, ἀκοῦς;
τοὺς νόμους μας τοὺς φυσικοὺς...
Ἐκεῖ γεννιῶνται δηλαδὴ
κοτόπουλα... τετράποδα!

Διόλου δὲ ἀπίθανον,
οἱ γάιδάραι, τὰ θώδια
καὶ τὰ τετράποδα ὅλα ὁμοῦ —
καὶ χάριν ἰσοφαρισμοῦ —
στὸ μέλλον νὰ γεννιῶνται ἐκεῖ
μονάχα μὲ δυὸ πόδια!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΑΠΕΡΓΙΑΚΑ

Ἡ φετεινὴ Πρωτομαγιά σημειώθηκε
μὲ μιὰ ἐντονὴ ἀπεργιακὴ κίνησιν.
Ἄν θελήσῃ τώρα κανεὶς νὰ ἀναλύ-
σῃ γραμματικῶς τὴν λέξιν ἀπεργία
θὰ ἰδῇ ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ ἀποχὴ ἀπὸ
παντὸς ἔργου ἔχαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα
οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἦσαν τὸ ἐναντίον
σὲ διαρκὴ κίνησιν: συγκεντρώσεις, συλ-
λαλητήρια, λόγοι, ἐκδρομὲς — πρὸ πάν-
των αὐτῆς, — καὶ ἄλλη ποικίλη κίνησιν...
πολλὰ ἀπεργαζομένη. Ἐν τού-
τοις ὁ κόσμος τῶν ἑορταστῶν ἔμεινε
ἀπολύτως εὐχαριστημένος καὶ αὐτὸ εἶ-
ναι ἤδη ἀρκετὰ σπουδαῖο.

ΕΠΑΝΑΛΗΨΕΙΣ

Οἱ θίασοι — καὶ οἱ μουσικοὶ, ἀλλὰ κυ-
ρίως οἱ θίασοι τῆς πρόζας — τὸν τελευταῖον
καιρὸ βρῆκαν τὴν ἡσυχίαν των μὲ τίς ἐ-
παναλήψεις παλαιῶν ἔργων, ποὺ εἶχαν,
ὅταν παίχθηκαν, μεγάλη ἐπιτυχία.

Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ Βασιλικὸ Θέα-
τρο ποὺ ἐπαναλαμβάνει τὰ ἔργα κατὰ
σύστημα καὶ σ' ὀρισμένους ἡμέρας. Τὰ ἄλ-
λα θεάτρα τῆς πρόζας, ὅμως, μὲ παλῆα
ἔργα πέρασαν τὸν περισσότερον καιρὸ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς Ἀλίκης,
ποὺ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἐπαναλήψεις
παίξει τώρα τὴν παλῆα ὥραία κωμωδίαν
τῶν Ἐννεκὲν καὶ Βεμπέρ «Ὁ ὑπουργὸς
καὶ ἡ προεδρία» μὲ μεγάλη ἐπιτυχία,
ὁ θίασος τῆς Μαρίκας ἀρχίσεν τὸ Πά-
σχα μὲ τὸ «Τράβα τὸ κορδόνι» καί... μό-
λις προχθὲς τὸ κατέβασε ἀπὸ τίς πένες
ποὺ σημείωσε. Καὶ τὸ νέο ἔργο ποὺ παί-
ζει τώρα τὸ «Γεράκι» εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ
παλῆα δημιουργία τῆς Μαρίκας.

Ὁ Ἀργυρόπουλος... θυμήθηκε τὸν Μω-
ραΐτην. Ἡ «Αἰώνια Ζωὴ» ἐξαιρετικὴ ἐ-
πιτυχία τοῦ θιασάρχου τοῦ ἔργου καί...
τῆς ἐποχῆς.

Δὲν εἶναι κακὸ σύστημα αὐτό. Παρὰ
νὰ βλέπῃ κανεὶς μερικὲς καινοὺργιες
ἀηδίες, καλλίτερα νὰ ἔχῃ τὴν εὐκαιρίαν
νὰ ξαναδῇ μερικὰ παλῆα κατὰ ἔργα.

ΚΡΙΣΗ;

Οἱ Γάλλοι ἐκδίδουν κρούουν τὸν κό-
δωνα τοῦ κινδύνου: «τὸ βιβλίον, φανὰ-
ζουν, περνᾷ πρωτοφανὴ κρίσιν. Ὁ κό-
σμος ἔπαυσε νὰ διαβάσῃ, κι' ἐκεῖνοι
ποὺ διαβάσουν ἔγιναν πολὺ δύσκολοι.
Δὲν ἔχουν συχνὰ τί ἐπιοῦν...». Καὶ
ὅμως οἱ παρισινοὶ βιβλιοπῶλαι ἔχουν
ἀπολύτως ἄδικο. Κανεὶς δὲν διαβάσει;
Ἀλλὰ ὑπάρχει ἀκόμη ζωὴ καὶ δράση
ὁλόκληρη ἡ στρατιὰ τῶν τζαμπατζήδων
τοῦ βιβλίου. Ἄν ὅλος ὁ κόσμος παύ-
σει νὰ διαβάσῃ, αὐτοὶ δὲν θὰ παύσουν
ποτέ νὰ διαβάσουν... καὶ νὰ μὴν ἐπι-
στρέφουν τὰ βιβλία!

Εξυπνα καὶ κουτά

ΕΥΤΥΧΗ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω τὴν χαρὰ μου, φιλιτάτη μου, ὁ γυιὸς μου πήρε τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸ σχολεῖο.

—Συμμερίζομαι τὴν χαρὰ σας. Τὴν ἴδια χαρὰ δοκίμασα κι' ἐγὼ ὅταν τὸ γουρουνάκι μας κέρδισε τὸ πρῶτο μετάλλιο στὴν ἐκθεσὴ.

□ □

ΣΤΟΙ-ΚΟΤΗΣ

Γιατρός.—Κύριε Ντυπόν, φανήτε ἀνδρας, ἡ γυναίκα σας ἔχει μόνο μερικὲς μέρες ζωῆς!

Ντυπόν.—Ἄς εἶναι, γιατρέ, ὥστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, θὰ ὑποστῶ ἀκόμα μερικὲς μέρες!

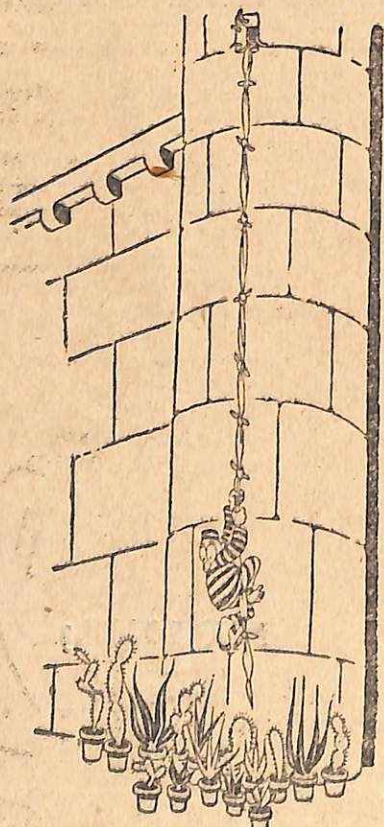
□ □

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΡΕΣΤΗΘΩ

—Πατὶ κάθεται στὴν ἐξώπορτα μὲ ὅλη αὐτὴ τὴν θορόχ!

—Γιὰ νὰ μὲ βλέπουν ἀπὸ τὰ τζάμια οἱ γείτονες.

—Τρελλάθηκες;
—Καθόλου. Ἡ γυναίκα μου κάμνει αὐτὴ τὴ στιγμή μάθημα φωνητικῆς μουσικῆς καὶ δὲν θέλω νὰ νομίζουν ὅτι τὴν... δέρνω.

ΑΤΥΧΙΑ

—Βρὲ νὰ πάω ἡ δογῆ, ἀτυχία. Μῆνες ἐνανὰ νὰ λιμάρω τὰ σίδερα καὶ μῆνες νὰ πλέξω τὸ σχοινί. Σήμερα θεόθηκε νὰ τὸ σκάσω πὸς ὁ φύλακας ἔχει βγάλει τὰ λουλούδια του νὰ τὰ ποτίσῃ.

Τραγικὴ ΔΡΑΜΑΤΙΚὸ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ κ. Πῶλ Μπουζενβάλ, πλούσιος ἐμπορευόμενος εἶχε ἓνα κτήμα στὸ Φονταίνεμπλώ, ὅπου πήγαινε μὲ τὴν γυναίκα του τὸ καλοκαίρι καθε Σαββατόβραδο.

Ἀφοῦ τέλειωνε τὶς ὑποθέσεις του, μὲ ξεκούραστο μυαλὸ ἀνέβαινε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ ἔφτανε σὲ μιά ὥρα στὴν ἐξοχικὴ θύλακα του.

Συχνὰ ἡ γυναίκα του Γιολάντα τοῦ λεγε:

—Μὴ τόσο γρήγορα, φίλε μου. Φοβοῦμαι μὴ μὲς σμῆθ' ἡ μὲρα κανένα δυστύχημα!

—Μὴ φοβάσαι καθόλου ἀγάπη μου. Τὸ μωτὸρ μου εἶναι πρῶτης τάξεως καὶ ἀναπτύσσω μεγάλη ταχύτητα μόνο στὸν ἴσιο δρόμο.

—Δὲν ἔχει σημασία. Μπορεῖ νὰ σκάσῃ ἓνα λάστιχο σου, νὰ μὴν εἶσαι κύριος τοῦ βολάν, καὶ τότε...

—Εἶσαι πολὺ φοβισιάρικα, τῆς ἔλεγε χαμογελώντας. Κι' ὅμως, θάπρεπε νὰ χῆς ἐμπιστοσύνη στὸν σύζυγό σου.

Ὁ κ. Πῶλ Μπουζενβάλ εἶχε τὴν αὐτοπεποίθηση καὶ τὴν ψυχραιμία, τὴν πίστη στὸ ἄστρο τους ἐκείνων πού πάντα εἶχαν ἐπιτυχίες ἐπὶ τῆς ζωῆς τους καὶ φρονούν πὼς ἡ ἐπιτυχία ὀφείλεται στὴν αὐτομικὴ τους ἀξία.

Ποτὲ τὸν δὲν εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μυστηριώδες, τὸ ἀκατανόητο, τὸ ἀγωνιώδες πρᾶγμα πού ὀνομάζεται κακοτυχία.

Πίστευε πὼς ἦταν ἐξασφαλισμένος ἀπὸ ἀτυχήματα, ἀπὸ συμφορὲς, ἀπὸ ἐγνοίας, σὰν νὰ λέμε, θεωρούσε ἄτρωτο τὸν ἑαυτὸ του.

Πλούσιος, ὕγιος, παντρεμένος μὲ μιά ὡραία γυναίκα πού τὸν ἀναπαύσε τρελλὰ, ἦταν εὐτυχισμένος ἐπὶ τῆς ζωῆς του ὅσο μποροῦσε νὰ εἶναι ἓνας ἄνθρωπος.

Ἦταν σίγουρος γιὰ τὴν τύχη του, ὅπως ἦταν σίγουρος γιὰ τὴν διεύθυνσή τοῦ αὐτοκινήτου του, ὅταν κρατοῦσε τὸ βολάν ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Διανύοντας δύο φορές τὴν εβδομάδα, στὸν πηγαμὸ καὶ στὸν ἐρχομὸ, τὸν δρόμο Παρίσι — Φονταίνεμπλώ, γνῶριζε καὶ τὶς παραμικρότερες του λεπτομέρειες καὶ ὅλες οἱ θύλλες πού διέκρινε τοῦ ἦσαν πολὺ φιλικὰ σπιτία.

□ □

Μιά μέρα, παραξευένθηκε θλέποντας ἓνα σπιτί πού τὰ παντζούρια του δὲν εἶχαν ἀνοιχθῇ, ὅπως συνήθως, μὲ τὶς πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἀνοιξιάρχου ἡλίου.

Ἦταν ἡ κατοικία ἐνὸς μεγάλου χειρουργοῦ τοῦ Παρισιοῦ, τοῦ Ὁράς Σεντόν πού ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, εἶχε πάψει νὰ ἐξασκῇ τὸ ἐπάγγελμα.

Εἶχε πάει νὰ κατοικήσῃ, ὥστερα ἀπ' τὴν στρόφῃ τῆς Πυραμίδος σὲ μιά κομψὴ θύλακα ὥστερα ἀπ' τὸ τέλος τῆς χειμερινῆς σαζὶν παῦ περνοῦσε ἐπὶ τὴν Νί-Καμμιά φορὰ, ὁ ἐμπορευόμενος τὸν ἐθέλεπε στὸν κῆπο του νὰ περιποιοῖται τὰ λουλούδια του...

Τὸ ὠραῖο, γεροντικὸ πρῶτο φανέρωνε κάποια θλίψη. Εἶχε δὴ ἀπὸ κοντὰ τόσες ἀνθρώπινες δυστυχίες. Ξεχνόυσε μὲ τὴν συντροφιά τῆς κόρης του καὶ τῶν τοιανταφύλλων, τὶς πληγὲς πού εἶ-

χε θεραπεύσει.

Μὴ θλέποντας, ὅπως συνήθως, τὰ παράθυρα τῆς θύλλας τοῦ ἀνοιχτά καὶ τὸν κῆπο ἔρημο, ὁ κ. Πῶλ Μπουζενβάλ παραξευένθηκε:

—Ἴσως νὰ πέθανε, εἶπε στὴν γυναίκα του.

—Οἱ ἐφημερίδες θὰ τὸ εἶχαν γράψῃ ἀποκρίθηκε ἡ Γιολάντα.

Ὁ ἐμπορευόμενος ζήτησε πληροφορίες κι' ἔμαθε πὼς ὁ χειρουργὸς συνέχιζε τὴν διαμονή του ἐπὶ τὴν Κυνὴ Ἀκτὴ γιὰτὶ εἶχε δοκιμασθῇ σκληρὰ ἀπ' τὸν χειμῶνα...

Σὲ λίγο, ὁ κ. Πῶλ Μπουζενβάλ ἔπαψε νὰ συλλογίζεται πὰ τὸν κ. Ὁράς Σεντόν ρίχνοντας μόνο μηχανικὰ μιά ματιά ἐπὶ τὴν θύλλα, ὅταν περνοῦσε ἀπὸ μπροστά.

□ □

Ἐνα Σαββατόβραδο, ὁ ἐμπορευόμενος ἔφυγε ἀρκετὰ ἀργὰ ἀπ' τὸ Παρίσι. Εἶχε ἀργήσει μ' ἓναν χονδρικὸ πελάτη τῆς ἐπαρχίας καὶ ξεκίνησε μὲ τὴν Γιολάντα ἀφοῦ σκόπευσε.

—Ὅχι μεγάλη ταχύτητα, τοῦ σύστησε ἡ γυναίκα του.

—Μὴ φοβάσαι. Τὸν δρόμο τὸν ξέρω μὲ κλειστὰ μάτια.

Μόλις πέρασαν τὸ Μονζερὸν, ἀνέπτυξε τετάρτη ταχύτητα. Ἐλάττωσε λίγο γιὰ νὰ κἀν τὴν στρόφῃ τῆς Πυραμίδος κι' ὥστερὰ συνέχισε πάλι μὲ τετάρτη.

—Μπα! εἶπε ἁφνικὰ ἐπὶ τὴν Γιολάντα, τὰ παράθυρα τῆς θύλλας τοῦ γιαιτροῦ φωτισμένα...

Δὲν πρόλαβε νὰ πῇ τίποτε περισσότερο. Ἐνῶ κύτταξε τὸ σπιτί τοῦ κ. Ὁράς Σεντόν, δὲν εἶχε προσέξει μιά στίβα χαλίκια πού εἶχε τοποθετήσῃ ἐκεῖ ἡ ὁδοποιῶ. Τὸ αὐτοκίνητό του ρίχτηκε ἀπάνω μὲ φοβερὴ ὁρμή... Παρ' ὅλη τὴν στρόφῃ πού ἐπεχείρησε νὰ κἀν ὁ κ. Μπουζενβάλ, τὸ αὐτοκίνητο κακοτάρισε κι' ἡ Γιολάντα ἐκφευγονίστηκε μακριὰ... Ὁ κ. Μπουζενβάλ ἄκουσε τὴν διαπεραστικὴ τῆς κραυγῆς, μιά σπαραχτικὴ κραυγὴ βαρεῖα πληγωμένης γυναίκας.

Κι' ὁ ἴδιος τινάχτηκε ἀπ' τὴν θέση του.

Σὰν τρελλός, ἀνασηκώθηκε. Εἶχε μόνο μερικὲς ἀμυχές... Ἡ πρῶτὴ του σκέψῃ ὑπῆρξε γιὰ τὴν σύζυγό του... Οἱ τύψεις τὸν βασάνιζαν φοβερά. Ἐσπεισε πρὸς τὴν Γιολάντα πού ἦταν ἐσπλωμένη χάμω ἀνάσθητη.

Ἦταν παγωμένος ἀπ' τὴν φρίκη, σὰν νὰ εἶχε νοιώσει τὸ φτερό τοῦ χάρου νὰ περναῖ ἀγγίζοντας τὸ μάγουλό του...

Τῆς χάιδεψε τὸ λατρευτὸ τῆς πρόσωπο κι' ἀνατρίχιασε σύγκορμα... Τὰ χέρια του εἶχαν ἀγγίξει ἓνα ζεστὸ ὕγρὸ αἷμα!

Ἀπ' τὰ χεῖλιά του τότε ἄρχισαν νὰ ξεφεύγουν ἀσυνάρτητες φράσεις, σὰν ἐκείνες πού λέει κανεὶς γιὰ τὰ μωρὰ παιδιὰ πού ὑποφέρουν...

Ψιθύρισε:

—Γιολάντα... ἀγάπη μου... Ἐγὼ εἶμαι... Ὁ σύζυγός σου... Ἀπάντησέ μου... Μὴ μ' ἀφίνεις ἔτσι... πού πονᾷς... ὦ! ἀπάντησέ μου, ἀπάντησέ μου... Δὲν εἶ-

περίθαλψη ΤΟΥ ΑΛΑΙΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

ναὶ δυνατόν! Ὅχι! ὄχι! δὲν εἶναι δυνατόν ἐσθ' ἡ τόσο γλυκεῖα, ἡ τόσο τρυφερὴ, ἡ τόσο ὁμορφὴ νά...

Διεκόπη. Δὲν τολμοῦσε νὰ προφέρῃ τὴν φριχτὴ λέξη...

Κανεὶς στὸν ἔρημο δρόμο... Κανένας διαβάτης... Μόνο τὸ αὐτοκίνητο καταστραμμένο...

Κι' ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ ἀφίσῃ τὴν γυναίκα του ἐπὶ τὴν μέση τοῦ δρόμου, ματωμένη...

Θυμίσθηκε τὸ φῶς πού εἶχε διακρίνει ἐπὶ τὴν θύλλα τοῦ Ὁράς Σεντόν.

—Ἄν ξαναγύρισε, σκέφθηκε μὲ πυρετὸ, εἶναι χειρουργός... Ἴσως νὰ μποροῦσε νὰ τὴν σώσῃ, ἂν δὲν εἶναι πολὺ ἀργά...

Ἡ θύλλα ἦταν σὲ ἀπόσταση λίγων μέτρων.

Μὲ μεγάλη προσοχή, σιγά-σιγά, ὁ κ. Μπουζενβάλ μετέφερε τὴν Γιολάντα ἐπὶ τὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου. Ἀπ' τὰ χεῖλιά της ἔφυγε ἓνας στεναγμός.

—Ζή, ζή! φώναξε ὁ δυστυχισμένος σὰν τρελλός.

Χτύπησε τὴν πόρτα, ξαναχτύπησε μὲ πιότερη δύναμη, κανεὶς ὅμως δὲν ἦρθε νὰ ἀνοίξῃ... Κι' ὅμως ὅλα τὰ παράθυρα ἦσαν φωτισμένα...

—Ἐλεος... Οἴκο!... Βοηθήστε με!...

Πεθαίνει ἡ γυναίκα μου... Σὰς δίνω ὅλη τὴν περιουσία μου ἂν τὴν σώσετε... ὅλη τὴν περιουσία μου ἂν τὴν σώσετε... ὅλη τὴν περιουσία μου ἂν τὴν σώσετε...

Μιά πόρτα ἀνοίχτηκε ἁφνικὰ... Ἦταν ὁ κοῦστης θόρυβος θημάτων... Ἦταν ὁ κοῦστης θόρυβος θημάτων... Ἦταν ὁ κοῦστης θόρυβος θημάτων...

Χειρουργὸς πού μόλις εἶχε ἐμφανισθῇ... ὁ ἐμπορευόμενος τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε.

—Εἰς τοῦ εἶπε... σὲ λίγα μέτρα.

Ὁ Ὁράς Σεντόν δὲν εἶχε προφέρει λέξη. Ἀκολούθησε τὸν νυκτερινὸ του ἐπισκέπτη, τὸν βοήθησε νὰ μεταφέρῃ τὸ πτώμα τοῦ δυστυχισμένου, ἐπὶ τὴν θύλλα τοῦ θύματος ὅπου εἶχε ἐμφανισθῇ...

Πολλὰς λάμπες ἰσχυρὰς ἐντάσεως ἦσαν ἀναμμένες γεμίζοντας φῶς τὸ δωμάτιο...

Ὁ κ. Μπουζενβάλ ἀνατρίχιασε ἁφνικὰ, κυττάζοντας κατάμουτρα τὸν χειρουργό.

Ὁ κ. Ὁράς Σεντόν ἦταν κατὰ χλωμὸς τὰ κάτωσπρα μαλλιά του ἦσαν ριγμένα πίσω... Καρφώνοντας τὸ σκληρὸ βλέμμα του ἀπάνω στὸν ἔξο του, ψιθύρισε:

—Τὶ ζητᾷς;

—Τὶ ζητᾷς; τραύλισε ὁ Μπουζενβάλ φοβερὰ συγκινημένος...

Κύτταξε ἱκετευτικὰ τὸν χειρουργό, προσθέτοντας:

—Σῶστε τὴν γυναίκα μου...

Κι' ἔδειξε τὴν Γιολάντα πού ἦταν ἐσπλωμένη ἀπάνω στὸν ντιβάνι κι' εἶχε μιά βραχὴ πληγὴ ἐπὶ τὸ μέτωπο ἀπὸ ὅπου τὸ αἷμα ἔτρεχε...

Ὁ Ὁράς Σεντόν κύτταξε τὴν πληγὴ καὶ ψιθύρισε:

—Νὰ νικήσω τὸν θάνατο!... Νὰ ζητήσω τὴν ζωὴ μέσῃ σ' αὐτὸν τὸν ἐγκέφαλό!... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολή μας!... Πῶς ὅμως νὰ ριφικινδυνέψω τὴν ἐγγυήρησιν... Ὁ θάνατος εἶναι πιὸ δυνατός... Ὅχι! ὄχι! ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ τὸν

νικήσετε... Σὰς δίνω ὅλη τὴν περιουσία μου καὶ τὴν ζωὴ μου ἀκόμα γιὰ νὰ σωθῇ ἡ γυναίκα μου!

Ὁ χειρουργὸς ἦταν σιωπηλός. Ἐσκούπε ἀπάνω ἀπ' τὴν γυναίκα. Σὲ λίγο, ἀνασηκώθηκε μὲ μιά λάμψη ἐπὶ τὸ βλέμμα του.

—Θὰ προσπαθῶ... εἶπε. Θέλω ὅμως νὰ εἶμαι μόνος... μ' ἀκούτε; ὁλομόναχος. Νὰ ἀγωνιστῶ μὲ τὸν θάνατο. Νὰ μὲ περιμένετε ἔξω ἀπ' τὸ σπιτί. Ἀλλιώδως... θάφισα τὸν θάνατο νὰ μῇ...

Παρ' ὅλη τὴν φριχτὴ ἀγωνία του, ὁ κ. Μπουζενβάλ βγήκε ἔξω καὶ περίμενε στὸν δρόμο...

□ □

Ξαφνικά, ἄκουσε ἓνα αὐτοκίνητο νὰ σταματᾷ μπροστὰ ἐπὶ τὴν θύλλα. Κατέβηκαν δύο ἄνθρωποι.

—Ποῖος εἶσθε τὸν ρώτησαν μὲ μεγάλη ταραχή.

Τοὺς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐπὶ νύκτα μιά κραυγὴ ἐπὶ τῆς χειρὸς... Κύτταζαν, ἐπὶ τῆς χειρὸς... Κύτταζαν, ἐπὶ τῆς χειρὸς...

—Δυστυχισμένε! τοῦ εἶπε ὁ ἓνας. Δὲν ξέρετε πὼς ὁ δόκτωρ Ὁράς Σεντόν εἶναι τρελλός;

Ἐκανε ἐγγχείρησιν ἐπὶ τὴν κόρη του, ἡ ἐγγχείρησιν ὅμως ἀπέτυχε κι' ὥστερὰ ἀπ' τὸν θάνατό της ἔχασε τὰ λογικά του κι' ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν κλείσουν ἐπὶ τὸ φρενοκομεῖο τοῦ Σαραντόν ἀπὸ ὅπου δραπέτευσε. Σπεύσαμε ἀμέσως εἰς ἀναζήτησίν του...

Ὁ δυστυχὴς ἐμπορευόμενος ἔκανε νὰ ὁρμήσῃ μέσῃ ἐπὶ τὴν θύλλα. Συγκρατήθηκε ὅμως... Ἄν ἄκουγε θόρυβο, ὁ χειρουργὸς ἴσως νὰ σκότωνε τὴν πληγωμένη. Δὲν ἦταν καλλίτερα νὰ περιμέναν. Τὶ; Κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε...

Τὶ φριχτὲς στιγμὲς!

Ἐπιτέλους ἀνοίξε ἓνα παράθυρο καὶ φάνηκε ὁ χειρουργὸς πού φώναζε:

—Νίκησα τὸν θάνατο! Νίκησα τὸν θάνατο!

Ὁ τρεῖς ἄνδρες ὠρμησαν...

Ἡ Γιολάντα ἦταν ἐσπλωμένη ἀπάνω σ' ἓνα μεγάλο τραπέζι, μὲ τὸ κεφάλι τυλιγμένο ἐπὶ δύο ἐπιδέσμους, ὁ χειρουργὸς ἔφερε τὸ χεῖρ ἐπὶ τὸ μέτωπό του σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ τὸ σύννεφο πού ὡς τώρα σκότιζε τὴν λογικὴν του.

—Ἦταν σκότιζε τὴν λογικὴν του.

—Ἦταν σκότιζε τὴν λογικὴν του.

—Ἦταν σκότιζε τὴν λογικὴν του.

□ □

Ὁδηγούμενος ἀπ' τὸ ἐπαγγελματικὸ ἐνστικτό ὁ Ὁράς Σεντόν εἶχε ἐπιτύχει τὴν ἐγγχείρησιν τοῦ σώζοντος τὴν Γιολάντα...

Ὅταν δὲ συνῆλθε, εἶχε ξαναβρῇ τὰ λογικά του: Ἡ συγκίνησιν πού εἶχε νοιώσει ἀπὸτομα θλέποντας τοὺς τρεῖς ἄνδρες ἐδίωξε τὴν παραφροσύνη...

Τώρα, ἐπὶ τὴν θύλλα τοῦ γιαιτροῦ παραθερίζουν ὁ κ. Μπουζενβάλ μὲ τὴν γυναίκα του. Μαζί τους εἶναι καὶ ὁ χειρουργὸς πού τὸν περιποιοῦνται σὰν πατέρα τους.

Ποτὲ, ποτὲ ὅμως δὲν ξαναμίλησαν γιὰ τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύχτα...

ΑΛΑΙΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

—Εἶδα χθὲς τὴν γυναίκα σου. Ἐβλεπε τόσο πολὺ πὸς ὅλος ὁ κόσμος τὴν κύτταζε. Ὅτι εἶναι ἀρρωστή...

—ὦ! Ὅχι ἀπλοῦστατα φορεῖ καινούργιο φόρεμα!

□ □

ΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΛΙΓΟ

Ὁ οἰκοδεσπότης ἀπειλεῖ τὸν θρασὺ λοποδύτη κρατώντας τὸ ρεβόλβερ του ἐπὶ τὸ χεῖρ.

—Ψηλά τὰ χέρια ὥσπου νὰ πάω νὰ πάρω σφαῖρες ἀπὸ τὸ συρτάρι

□ □

ΠΕΡΙΤΤΟ ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

—Δὲν θὰ ἦταν ἀσχημὴ ἡ ἰδέα νὰ τοποθετοῦσε ἐπὶ τὸν κῆπο σου ἓνα σκιάχτρο γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ πουλιὰ νὰ σοῦ τρώνε τοὺς σπόρους.

—Θὰ ἦταν τελείως περιττό, γιὰτὶ ἐπὶ τὸν κῆπο βρίσκεται πάντα ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο μας: πότε ἐγὼ καὶ πότε ἡ γυναίκα μου.

□ □

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΧΗ

Ἐνας περιηγητὴς ρώτησε ἓνα χωριάτι, τὴν ὥρα.

—Δώδεκα, τοῦ ἀπάντησε ὁ τελευταῖος.

—Μόνον δώδεκα; Ἐγὼ νόμιζα ὅτι ἦταν περισσότερα.

—Ἐδῶ τὰ ρολόγια μας, ποτὲ δὲν δείχνουν περισσότερα. Οἱ δείχτες φτάνουν ὡς τὶς δώδεκα καὶ κατόπιν ἀρχίζουν πάλι ἀπὸ τὸ ἓνα.

ΦΕΥΤΙΕΣ

—Ἀχ! Παληόπαιδο! Ἐβαλες τὰ χέρια σου ἐπὶ τὴν μογιὰ!

—Ὅχι, μαμάκα μου. Δὲν τὴν πείραξα καθόλου.

θά τον άφινω ως τὸ τέλος νά μιλήω χω-
ρίς νά τ' άπαντῶ μούρχνόταν τὰ γέλοια.
Μά δέν ήταν εύκολο νά παιή κανείς
μαζί του. Αὐτὸς ὁ διαβολεμένος άνθρω-
πος με τὴν άτσάλεια ματιά διάβαζε ὡς
τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου. "Άλλαξε τότε
τόνο ὀμιλίας καὶ μούπε αὐτὰ τὰ λόγια,
ποῦταν καὶ τὰ τελευταία του.

— "Ακοῦστε, νεαρέ μου, μιά συμβουλή
ποῦ θά σᾶς δώσω. Μὴν κυττάτε ποτέ
σας πολὺ ψηλά. Διάβόλε! "Ένας ὑπαλ-
ληλᾶκος τῶν δυὸ χιλιάδων δραχμῶν τὴν
κόρη τοῦ Τ... Πάει πάρα πολὺ.

"Ήταν αὐτὰ τὰ τελευταία του λόγια
κι' ἔφυγε χωρὶς νά χαιρετίσει. Τὸ αἷμα
εἶχε ανέει σε τὸ κεφάλι μου. Κατέβηκα
τρεχάλα τὶς σκάλες καὶ τὸν πρόφθασα
στὴν πόρτα τῆς αὐλῆς. Τὸν ἔπιασα σφι-
χτὰ ἀπ' τὸ μπράτσο.

— "Ακοῦστε τοῦπα με θραχνή φωνή.
"Άγαπῶ τὴν Νάντια. Δέν εἶμαι αὐτὸς
ποῦ φαντάζεστε. Σεῖς ὅμως εἰστε ἕνας
ἐγκληματίας — τ' άκοῦτε; — ἕνας ἐγ-
κληματίας.

Τράβηξε με μιά καταπληκτική φυ-
χραμιά τὸ χέρι καὶ με τὸ δάχτυλο τί-
ναξε τὸ μανίκι του σάν νὰ τὸν εἶχα λε-
ρώσει με τὸ πιάσιμό μου. "Επειτα ἀρ-
γὰ θύγηε στὸ δρόμο καὶ χώθηκε στ'
αὐτοκίνητό του ποῦ τὸν περιμένε.

Στὸ ξανάπα πάλι, ἀγαπημένε μου
φίλε, πὼς τὰ πράγματα ἐξελίχτηκαν
γοργά. Δέν θά σέ κουράσω πολὺ, τὸ
τέλος εἶναι κοντά. Εἶχε περάσει μιά
βδομάδα μονάχα ἀπ' τὴν ἡμέρα ποῦ
δέχτηκα τὴν ἐπίσκεψή τοῦ πατέρα της.
Κάποιο πρωῒ τὸ μάτι μου ἔπεσε πάνω
στοὺς χτυπητοὺς τίτλους μιάς πρωινῆς
ἐφημερίδος. "Ένα σκάνδαλο κοινωνικό
εἶχε ξεσπάσει στὴν πρωτεύουσα. "Η κό-
ρη τοῦ θαυόπλουτου κ. Τ... εἶχε ἀπαχθῇ
ἀπὸ τὸν νεαρό γιου τοῦ ἐμπόρου Κώστα
Βαλῆ. Γιατὶ νὰ σοῦ διηγηθῶ τώρα τὰ
συναίσθηματά ποῦ δοκίμασα κείνη τὴν
στιγμὴ. Πρὸς τί; "Εσφίξα τὰ δόντια μου
καὶ μουρμούρισα: «Κώστα Βαλῆ». "Ε-
πειτα ἤρθε στὰ χεῖλιά μου τ' ὄνομά της
«Νάντια». Ζήτησα ἀδεία ἀπ' τὸ γραφεῖο
μου καὶ πήγα καὶ κλείστηκα στὸ δωμά-
τιό μου. Στάθηκα στὴν μέση καὶ κύτ-
ταξα γύρω μου τοὺς γυμνοὺς τοίχους
... «Νάντια!» φώναξα... "Ας εἶναι κατα-
ραμένο αὐτὸ τὸ ὄνομα. "Ας δοθῇ στὸ
ἀνάθεμα καὶ στὴν κατάρα τοῦ κόσμου
ὅπως δόθηκε καὶ τὸνομα τοῦ "Ιουδᾶ τοῦ
"Ισκαριώτη. "Ας πάρουν αὐτὴ τὴν ὀ-
μορφὴ κοπέλλα με τὰ φωτεινά μάτια
καὶ ἄς τὴν στήσουν σ' ἕνα τοῖχο κι' ἔ-
πειτα νὰ περάσουν ἀπὸ μπροστά της ὅ-
λες οἱ γυναῖκες ποῦ ἀγάπησαν πραγ-
ματικά νὰ τὴν φτύσουν κατὰ πρόσωπο.
"Ας τῆς ἐρριζώσουν τρίχα-τρίχα τὰ ὀ-
μορφα μαῦρα της μαλλιά, νὰ μὴν ἔχῃ
αὐτὴ τὸ ωραιότερο στόλισμα τῆς γυναί-
κας. Ναί ἄς γίνουν αὐτά...

Πέρασαν λίγες μέρες. Δέν ξανάγινε
λόγος γιὰ τίποτα κι' ἐγὼ εἶχα συνηθί-
σει μ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. "Αρχισα νὰ
πηγαίνω στὸ γραφεῖο μου ταχτικά. Εἶ-
χα καταβάλλει μεγάλῃ προσπάθεια γιὰ
νὰ μὴ συλλογίζωμαι αὐτὴ τὴν γυναῖκα.
Δέν εἶχα πιά καμμιά δουλειὰ μαζί
της καὶ τὸ καλύτερο θάταν νὰ κυττάω
τὸν ἑαυτό μου. "Ετσι ἀρχισα τὴν ἴδια
ζωὴ τῆς ρουτίνας. Κάλλιο νὰ μὴν τὴν
εἶχα γνῶρίσει ποτέ, εἶπα καὶ τόδεσα
καλὰ στὸ μυαλό μου.

"Ένα πρωῒ ἄργησα νὰ πάω στὸ γρα-
φεῖο μου. Δέν ξέρω κι' ἐγὼ πὼς τὰ κα-
τάφερα. Μπαίνοντας στὴν Τράπεζα σκε-
φτόμουν τί μούτρα θάκανε ὁ προϊστά-
μενός μου. Μ' ὅλη μου τὴν ἀξιοπρέπεια
προχώρησα, κάθησα στὸ τραπέζι μου.

"Ένα γράμμα ὑπῆρχε ἐκεῖ γιὰ μένα.
"Ένας χρωματιστὸς ῥακέλλος.
— Τόφερε πρὶν λίγη ὥρα κάποια κο-
πέλλα μούπε ὁ διπλανὸς συνάδελφός
μου.

Τὸ άνοιξα καὶ διάβασα:

«Αγαπημένε μου,

Δέξου αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπὸ μιά γυ-
καῖκα ποῦ δέν ἀξίζει πιά τὴν ἀγάπη
κανενός. "Εξάντλησε ὅλη σου τὴν κα-
λωσύνη, δέξου τὸ καὶ διάβασέ το κι' ἔ-
πειτα κάνε τὸ κομμάτια καὶ πέταξέ το
στοὺς τέσσερις ἀνέμους. Δέν θέλω νὰ σέ
συγκινήσω μ' αὐτὰ ποῦ δὲν σοῦ γρά-
ψω. Εἶναι ἕνα ἐξόπασμα τῆς ψυχῆς μου.
ἕνας λυγμός, ἕνα κρυφὸ δάκρυ ποῦ στέ-
κεται στὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ μου καὶ θέ-
λω νὰ τὸ δῇς μόνο σὺ ἀγαπημένε μου.
"Η μόνη μου ἐπιθυμία αὐτὴ τὴν στιγμὴ
εἶναι νὰ με συγχωρήσης ποῦ σέ πί-
κρανα τόσο πολὺ. Σκέψου πὼς στὰ λί-
γα χρόνια ποῦ ἔθισα δέν γνῶρισα τί-
ποτα ἀπὸ κείνο ποῦ ὁ κόσμος ἀποκαλεῖ
εὐτυχία. Δέν κατάρθωσα ν' ἀποχτήσω
τίποτα ἄλλο παρὰ ἕνα ὠραῖο αὐτοκίνη-
το κι' ἕνα σκληρὸ πατέρα. Θυμάσαι;
Στόπα κι' ἄλλοτε αὐτό. "Επειτα ἤλθε
ἡ μεγάλη μέρα τῆς ζωῆς μου καὶ κύτ-
ταξα τότε τὸν ἥλιο κι' εἶπα: Πόσο λαμ-
πρὸς εἶναι. Κῦτταξα τὸ φεγγάρι κι' εἶ-
πα: Κεῖ πάνω τὴ μορφή σου. "Ο θεὸς ἄς
με συγχωρήσῃ αὐτὴ τὴν τελευταία
στιγμὴ. Κάθουμαι στὴν κάμαρά μου
καὶ σοῦ γράφω αὐτὲς τὶς γραμμὲς κι'
εἶμαι ὀλομύναχη. "Ο ἄντρας μου λείπει.
Εἶναι ἡ πρώτη μέρα ποῦ θγαίνει ἔξω
καὶ μ' ἀφίνει. Τὶ νὰ θάνης με τὸ νοῦ
σου; Πὼς σέ πρόδωσα; Δέν τὸν ἀγάπη-
σα ποτέ μου κι' οὔτε μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ
μυαλό πὼς θά γινόμεναι μιά μέρα γυ-
ναῖκά του. Δέν πίστεψα ἀκόμα πὼς θά
μπορούσα νὰ γίνω καὶ δική σου γυναι-
κα. "Ηξερα καλὰ τὸν πατέρα μου. Κι'
ὅταν τοῦ μίλησα γιὰ σένα ἔκανα τὴν
τελευταία σπασμαδικὴ κίνηση ποῦ κά-
νει ὁ ἐτοιμοθάνατος γιὰ νὰ κρατηθῇ
στὴν ζωὴ ἐνῶ ἔξοι πὼς κάθε του ἐλπί-
δα χάθηκε. Μιά λύση ἀπομένει νὰ φύγω
μαζί σου. "Εδῶ δέν σκέφθηκα παρὰ μο-
νάχα ἑσένα. Ξεκίνησες κάποτε ἀπ' τὴ
μικρὴ σου πατοῖδα κι' ἤρθες στὴν πρω-
τεύουσα γυρεύοντας καλύτερες μέρες.
Μοῦ τόχεις πῆ ὁ ἴδιος ὅταν μοῦ διηγό-
σουν τὴ ζωὴ σου. "Ησουν ἕνας νέος
μ' ὅλη τὴ θέληση καὶ τὴ δύναμη νὰ κα-
ταντῆσῃ τὴ ζωὴ. Τὶ θὰ σοῦ προσφέρω
ἐγὼ με τὸ θάρος μου; "Ένῳ ἡ κόρη ἐνῶς
— ἔσω — πλούσιου πατέρα ποῦ δέν θὰ
συγχωροῦσε ὅπως ποτέ; Τὶ δυστυνία,
τί μαύρη κι' ἀρανλὴ ζωὴ... Τ' άκοῦς;
δέν σκέφτηκα καρὰ μονάχα σένα κείνη
τὴ στιγμὴ. "Ο πατέρας μου ἀρνῆθηκε

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟ!

ὍΣΟ ΜΠΟΡΕΙΣ

Κι' ἂν δέν μπορῆς νὰ κάμῃς τὴν ζωὴ
σου ὅπως τὴν θέλεις,
τοῦτο προσπάθησε τουλάχιστον
ὅσο μπορεῖς: μὴν τὴν ξευτελλῆς
μέσ στὴν πολλὴ συνάφεια τοῦ κόσμου,
μέσ στὶς πολλὲς κινήσεις κι' ὀμιλίες.

Μὴν τὴν ξευτελλῆς, πηαίνοντάς τὴν,
γυρῶντας συχνὰ κι' ἐκθέτοντάς τὴν
στὸν σχέσων καὶ τῶν συναναστροφῶν
τὴν καθημερινὴ ἀνοησία,
ὡς ποῦ νὰ γίνῃ σὰ μιά ἐξὴν φορτικὴ.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

μ' ὅλη του τὴ σκληρότητα, μ' ὅλον του
τὸν ἐγωϊσμό. "Η τρέλλα ἔζωνε τὸ μυα-
λό μου. "Ω πόσο μίσησα κείνη τὴν ἡμέ-
ρα τὸν πατέρα μου, τὸ σῆμά μου τὴν
κάμαρά μου. "Ένα ἐξωτικό τέρας με-
ρονυχτὶς καθόταν πάνω στὸ στήθος μου
καὶ μοῦ τὸ πλάκωνε καὶ μοῦκοθε τὴν
ἀνάσα. Καὶ τότε πήρα τὸ σχέδιο νὰ ἐκ-
δικηθῶ κείνον ποῦ ἦταν τὸ ἐμπόδιο τῆς
εὐτυχίας μου, κείνον ποῦ ἔπαιρνε ἀπ' τὰ
χέρια σου τὴ μικρὴ σου Νάντια... "Ηξε-
ρα ποῦ θά χτυπούσα καλύτερα τὸν πα-
τέρα μου, στὸν ἐγωϊσμό του. Τὶ νὰ σοῦ
ἐξηγήσω τώρα περισσότερα; Τὰ κατα-
λαθάνεις ὅλα. Κλέφτηκα μ' ἕναν ἄν-
θρωπο ποῦ ἀντιπαθόσα καὶ σῆμα εἶ-
μαι γυναῖκα του. "Απ' τὴν ἴδια κι' ὅλας
στιγμὴ ποῦθγαλα τὸ στεφάνι ἀπ' τὰ
μαλλιά μου κατὰλαθα σὲ τί σκοτεινὸ
θάραθρο εἶχα γκρεμιστῇ. Σ' εἶχα χά-
σει γιὰ πάντα. Στάθηκα κι' ἀναμέτρη-
σα τὴν πράξη μου κι' ἀναμέτρησα τὴ
ζωὴ π' άνοιγόταν μπρός μου. Δέν θά ξα-
νάκουγα πιά τὸνομά σου! τὸνομα αὐτὸ
ποῦ θάθελα νάσαι αἰώνιος χαρμό-
συνος ἤχος γύρω στ' αὐτιά μου. "Ω νὰ
μπορούσα μιά στιγμὴ μονάχα νὰ θρεθῶ
κοντὰ σου καὶ νὰ σοῦ ψιθυρίσω στ' αὐ-
τί «Δημήτρη». Τίποτα ἄλλο. Νὰ πῶ μο-
νάχα αὐτὸ τὸ ὄνομα κοντὰ στ' αὐτί σου.
Τὴ νύχτα κλείνω τὰ παντζούρια καὶ κά-
θουμαι ἐκεῖ δὲ καὶ περιμένω νὰ σέ δῶ
κάτω στὸν δρόμο. Καὶ ξεχνιέναι καὶ
θαρρῶ πὼς εἶναι οἱ παλῆς καλὲς μέ-
ρες καὶ πὼς μιά πέτρα θάρρη νὰ χτυ-
πήσῃ στὸ παράθυρό μου. Θὰ κατέξω
τότε στὸν κῆπο καὶ θὰ σοῦ πῶ «Σὺ εἶ-
σαι ἀγαπημένε μου, ἔλα λοιπὸν ἀπάνω».
Καὶ θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύτερο καὶ τὸ θάραθρο πιὸ σκοτεινόν.
Νὰ μπορούσε νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς πὼς ἔ-
κει θὰ σέ πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σέ
φέρω στὴν κάμαρά καὶ θὰ σέ σφίξω
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σέ γεμισθῶ
φιλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιάλας ἄκούω
τὴν φωνὴ τοῦ ἀνδρός μου νὰ με καλῇ
κοντὰ του. «Νάντια ἔλα, εἶναι ὥρα νὰ
κοιμηθούμε». Καὶ τὸ σκοτάδι

Ένας γάλλος στρατηγός γιός αυτοκράτορος

ΘΡΥΛΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Δάσας διηγηθούμε σήμερα μιὰ πολὺ παράξενη ἱστορία ὅπου στρ.-φογυρνούν κι' ἀποκαλύπτεται μέσα σὲ μιὰ ἑκατονταετία, ἡ περιπέτεια κι' ὁ ἔρωτας, ὁ πόλεμος κι' ἡ τρέλλα, γύρω ἀπὸ μιὰν ἀπὸ τὶς ἐνδοξότερες στρατιωτικὲς προσωπικότητες τῆς Γαλλίας.

Ἰδοὺ ὁ πρόλογος.

Στὸ ἀνάκτορο τοῦ Λέκεν, τὴν 7 Ἰουνίου 1840, ἡ βασίλισσα τοῦ Βελγίου Λουίζα-Μαρία τῆς Ὁρλεάνης, κόρη τοῦ Λουδοβίκου-Φιλίππου 1ου, βασιλέως τῶν Γάλλων, ἔφερε στὸν κόσμο τὴν Σαρλόττα, Πάτερρας τοῦ παιδιοῦ ἦταν ὁ Λεοπόλδος 1ος. Ἡ Σαρλόττα, πολὺ ὁμορφη, πολὺ πνευματώδης, κάπως ιδιότροπου χαρακτήρος, σὲ ἡλικία ὀκτώ χρονῶν μάγευε ὅλους μὲ τὸ μουσικὸ ταλέντο της.

Τὸ 1856, τὴν ὁμορφη δεκαεξαετίδα πριγκίπισσα τὴν πρόσεξε ὁ νεαρὸς πρίγκιψ Μαξιμιλιανὸς τῆς Αὐστρίας, ἀδελφὸς τοῦ αυτοκράτορος Φραγκίσκου-Ἰωσήφ. Οἱ ἀρραβῶνες τοὺς ἔγιναν στὶς ἀρχὲς τοῦ 1857 κι' οἱ γάμοι τοὺς ἔξη μῆνες ἀργότερα.

Ὁ Φραγκίσκος-Ἰωσήφ διώρισε τὸν ἀδελφὸ-του γενικὸ διοικητὴ τῆς Λομβαρδίας καὶ τῆς Βενετίας, ποὺ ἦταν τότε ὑπὸ τὴν αὐστριακὴ κυριαρχία, κι' οἱ νεόνυμφοι πέρασαν στὸ Μιλᾶνο δυὸ χρόνια ὀνειρευτῆς εὐτυχίας ποὺ ἦρθε νὰ διακόψῃ ὁ πόλεμος τοῦ 1859.

Πέρασαν πέντε χρόνια γεμάτα ἀπὸ αὐλικὲς ὑποχρεώσεις, θαλάσσιες ἐκδρομές, ταξίδια. Ὁ Φραγκίσκος-Ἰωσήφ, παντρεμένος τὸ 1854 μὲ τὴν Ἐλισαβέτ τῆς Βουαρίας, ἀπόκτησε ἀπὸ αὐτὴν τὸ 1856 ἕναν γιό, τὸν Ροδόλφο, τὸν ρωμαντικὸ ἀρχιδούκα ποὺ ἐπέπρωτο νάχη τόσο τραγικὸ τέλος. Ζώντας μέσα στὴν αὐλὴ τῆς Βιέννης, ἡ Σαρλόττα ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη φιλοδοξία: Γιατί νὰ μὴν γίνῃ κι' αὐτὴ αυτοκράτειρα, σάν τὴν ἀδελφή της Ἐλισαβέτ, σάν τὴν Μαρία τῆς Ρωσίας—σάν τὴν Εὐγενία ντὲ Μοντιζό;

Τὸ Συμβούλιο τῶν Δημογερόντων τοῦ Μεξικοῦ—τὴ ὑποδείξει τοῦ Ναπολέοντος ποὺ τὰ στρατεύματά του πολεμοῦσαν, ἀπ' τὸ 1862—ἐξέλεξε τότε τὸν Μαξιμιλιανὸν αὐτοκράτορα τοῦ τόπου, τὴν 10 Ἰουλίου 1863. Ἡ Σαρλόττα ἰκέτευσε τότε τὸν σύζυγό της νὰ δεχτῇ αὐτὸ τὸ στέμμα, ἐφ' ὅσον ἦταν ἐπιθυμία καὶ τοῦ γάλλου αυτοκράτορος.

Γιὰ πολὺν καιρὸ δίστασε ὁ Μαξιμιλιανός. Δὲν εἶχε διάθεση νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Βιέννη μὲ τὶς διασκέδασεις της. Τέλος, ἡ ἐπιμονὴ τῆς Σαρλόττας νίκησε καὶ τὴν 10 Μαΐου 1864, ὁ Μαξιμιλιανὸς δέχεται νὰ βάλῃ τὸ στέμμα τοῦ Μεξικοῦ.

Τὸ νεαρὸ αυτοκρατορικὸ ζεῦγος διέσχισε τὴν Γαλλία, ἐπεσκέφθη τὸν Ναπολέοντα 3ο καὶ πῆγε στὸ Λονδίνο γιὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν χήρα τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, τὴν βασίλισσα Μαρία-Ἀμαλία, γιὰ τὴν Σαρλόττα.

Τὸ αυτοκρατορικὸ ζεῦγος ἀποβιβάστηκε στὴν Βέρα-Κρούζ, τὴν 29 Μαΐου

1864, μπῆκε στὸ Μεξικὸ τὴν 12 Ἰουνίου καί, ἐπὶ τρία χρόνια, ἔζησε πολυτάραχη ζωὴ.

Δολοφονίες, συνωμοσίες, πόλεμοι—σ' αὐτὸ τὸ ἀποκαρδιωτικὸ περιβάλλον ἔζησαν οἱ δυὸ ἀνactus. Ἡ μισὴ χώρα πολεμοῦσε ἐναντίον τῆς ἄλλης μισῆς. Πόσες φορές μετάνιωσε ὁ Μαξιμιλιανὸς ποὺ δέχτηκε τὴν προσφορά τοῦ Ναπολέοντος 3ου.

Ὑστερα, ὁ Μαξιμιλιανὸς παρασύρθηκε ἀπὸ τὰ θέλητρα τῶν μεξικανικῶν καλόνων. Ἀπάτησε τὴν Σαρλόττα μὲ τὴν μελαγχρινὴ κόρη τοῦ κηπουροῦ τοῦ στο Καρναβάκα. Ἡ γυναίκα τοῦ τὸ ἔμαθε. Φαντάζεσθε τὴν ἀγανάκτησιν τῆς ὅταν ἔ-

Ὁ τυφενισθεὶς αὐτοκράτωρ Μαξιμιλιανός.

μαθε πὼς ἡ μεξικανὰ ἔκανε παιδί μὲ τὸν Μαξιμιλιανόν.

Μεγάλη κακοτυχία. Ὁ Ζουαρέζ ἀνακτοῦσε ἔδαφος κι' ὁ Ναπολέον 3ος—ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἡ κυβέρνησιν τῆς Βασίλειας βασίζονταν στὸ δόγμα τοῦ Μονρόε—ἡ Ἀμερικὴ γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς—εἰδοποίησε τὸν Μαξιμιλιανὸν πὼς θὰ ἀναγκάζονταν νὰ ἀπασύρῃ τὰ στρατεύματά του.

Ἡ Σαρλόττα ἐγκατέλειψε τὸ Μεξικὸ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1866 ἔχοντας μέσα στὰ σπλάγχνα της μιὰν ἀπίδα μιτρότητος. Ἐσθασε τὴν 8 Αὐγούστου στὸ Σαίν-Ναζαίρ κι' ἀπὸ κεῖ κατευθεῖαν στὸ Παρίσι, στὸν Κερμαϊκό. Ζήτησε ἀκρόαση, ἀπ' τὸν Ναπολέοντα 3ο καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὴν δύσκολη θέση τοῦ Μαξιμιλιανου, ἰκετεύοντάς τον νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειαν ἐκείνου ποὺ εἶχε χάσει μέσα στὴν σφηκοφωλιά. Μάταια ὅμως! Παρὰ τὶς ἰκεσίες της, ὁ Ναπολέον ἀνῆλθε κάθε ἐπέμβαση.

Ἀπελπισμένη, μὲ δυνιστὸ νευρικὸ κλονισμό, ἡ δυστυχισμένη βασίλισσα ἔφυγε

γιὰ τὴν Ρώμη. Ὁ Πάπας Πίος 9ος ποὺ τὴν δέχτηκε στὸ Βατικανὸ τὴν παρηγόρησε. Μετὰ τὴν ἀκρόαση, ἡ Σαρλόττα ἀρνήθηκε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Βατικανόν, προτοῦ ἱκανοποιηθοῦν τὰ αἰτήματά της. Τῆς ἔστρωσαν μὲ τὸ στανιὸ ἕνα κρεβάτι στὴν βιβλιοθήκη ὅπου διανυκτέρευσε. Τὴν ἐπομένη, ἀρνούνταν συστηματικὰ κάθε τροφή, ἀν δὲν τῆς τὴν ἔδινε μὲ τὰ χέρια τοῦ ὁ Πάπας. Ἡ δυστυχὴς ἦταν τρελλή...

Εἰδοποιήθηκε ἡ αὐλὴ τοῦ Βελγίου. Ὁ Λεοπόλδος 2ος ἔστειλε τὴν γυναίκα του στὸν πύργο τοῦ Μιραμάρ—ὅπου ἔμενε ἡ τρελλή—καὶ ἡ βασίλισσα Μαρία τὴν πῆρε μαζί της στὸ Βέλγιο τὸν Ἰούλιο τοῦ 1866. Ἡ Σαρλόττα ἐγκαταστάθηκε σ' ἕναν πύργο ὅπου ζοῦσε ἀπόμωμμένη. Τὸν Νοέμβριο μεταφέρθηκε στὸ ἀνάκτορο τοῦ Λέκεν ὅπου, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1867, ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ἀγόρι.

Τὸ παιδί μιὰς τρελλῆς! Πὼς νὰ ἀναγαλθῇ στὸν κόσμο αὐτὴ ἡ θλιβερὴ εἰδηση; Ὁ Λεοπόλδος 2ος, ἀποφασιστικὸς, ἔβαλε νὰ κλέψουν τὸ παιδί καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔβγαλε ἕνα πιστοποιητικὸ μὲ τὸ ὄνομα Μάξιμος ντὲ Ν... γιὸς ἀγνώστων γονέων, τὸ ἐμπιστεύθηκε σὲ ἀφώσιωμένους τοῦ ἀνθρώπου μὲ ἐντολὴ νὰ μὴ μαρτυρήσουν ποτὲ τὴν καταγωγὴ τοῦ.

Ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμιλιανὸς τουφεκίστηκε στὸ Κερετάρο, τὴν 17 Ἰουνίου 1867, χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι εἶχε ἀποκτήσει παιδί. Μὲ χιλίες—δυὸ προφυλάξεις, ἀνήγγειλαν στὴν Σαρλόττα τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της. Τρελλή ὅπως ἦταν, δὲν εἶδεν τίποτα. Κι' ἦταν γραφτὸ νὰ ζήσῃ ὁκόμα ἐξήντα χρόνια, ὡς τὴν 17 Ἰανουαρίου 1927.

Καὶ τώρα, ἄς ξαναγυρίσουμε στὸν Μάξιμο ντὲ Ν... νόμιμο τέκνο τοῦ Μαξιμιλιανου καὶ τῆς Σαρλόττας. Ἀσφαλὼς θὰ μορφώθηκε σύμφωνα μὲ τὴν στρατιωτικὴ παράδοση. Πολὺ ἀργὰ πληροφορήθηκε τὴν αυτοκρατορικὴ καταγωγὴ τοῦ ἄπ' τὴν στρατιωτικὴ σχολὴ τοῦ Σαίν-Σύρ κατατάχθηκε στὸ ἱππικόν. Στὸ ἀναμεταξύ πολιτογραφήθηκε Γάλλος. Ἐγκατέλειψε τὸ ὄνομα ντὲ Ν... Ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ζόφρ, παρακολούθησε τὶς παραδόσεις ἀνωτέρων πολεμικῶν σπουδῶν. Ραγδαίᾳ προαγωγῇ. Τὸ 1914 τὸν βρῆκε συνταγματάρχῃ.

Σ' ἕνα σύγγραμμα, ὅπου συνεργάζονται οἱ κορυφαῖοι διανοούμενοι τῆς Γαλλίας, ὑπάρχουν οἱ ἐξῆς τρεῖς γραμμὲς: «Ἀν πιστέψῃς ὅτι εἶσαι ὁ θρύλος, ἕνας ἐνδοξος γάλλος στρατηγὸς τυγχάνει υἱὸς τῆς αυτοκρατορίας Σαρλόττας».

Θρύλος; Γιατί νὰ μὴ βάλουμε θαυράσια τὴν λέξη «πραγματικότης» ἐφ' ὅσον μιὰ τέτοια συγγένεια δὲν ἔχει τίποτα τὸ ὑποτιμητικόν οὔτε γιὰ τοὺς γονεῖς τοῦ ἐνδόξου στρατηγοῦ—οὔτε γιὰ τὸν εὐγενὴ ἀπόγονόν τους...

ΖΩΡΖ ΜΩΡΕΒΕΡ

Τὸ δωμάτιο ὑπ' ἀριθ. 13

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

Ὁ ἡλικία σαράντα χρονῶν, ὁ δότωρ Φρανσουά ντὲ Λωντιέ ἦταν εὐτυχισμένος. Ἐπιστημονικὴ ἐξοχότης, γιαντὸς τῶν νοσοκομείων, πλούσιος χάρις στὴν ἐργασία του, ἦταν παντρεμένος μὲ μιὰ πολὺ ὁμορφη γυναίκα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει, πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια, ἕνα ἀγοράκι, τὸν Ζὰν Πιέρ, ποὺ ἦταν ἡ λατρεία τοῦ.

—Ὅλοι οἱ πόθοι μου ἔχουν ἐκπληρωθῇ, ἔλεγε στὴν γυναίκα του χωρὶς νὰ προσέχῃ τὸ κάπως σαρκαστικὸ χαμόγελό της.

Εἶχε παντρευτῇ παρὰ τὴν θέλησιν τῆς οἰκογενείας του χωρὶς προίκα—ἀπὸ ἑρωτα—τὴν Ματίλδη, μιὰ νέα μεγαλωμένη στὴν ἐπαρχία, ποὺ τὴν εἶχε μεθύσει ἡ παρυσινή ζωὴ, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ καὶ θόλου ὁ σύζυγός της. Ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς ἐπιστημονικὲς του μελέτες, ὕστερα, εἶχε ἀνησυχῇ γιὰ τὸ φλογερὸ ταμπεμέντο τῆς γυναίκας του. Βέβαια, δὲν διέθετε καιρὸ γιὰ νὰ τὴν συνοδέψῃ σὲ κέντρα διασκέδασεων οὔτε γιὰ νὰ ἐλέγχει τὶς γνωριμίες της. Ἡ Ματίλδη σκεπτόταν: «Μὲ παραμελεῖ γιὰ τὴν ἱατρικὴν τοῦ καὶ δὲν δίνει πεντάρα γιὰ ὅ,τι κάνω».

Στὴν πραγματικότητα, ἐκεῖνος τῆς εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ἐξ ἄλλου, ἡ Ματίλδη περιοριζόταν σὲ ἐφήμερες περιπέτειες. Ὡς τὰ τριάντα τῆς χρόνια, ἡ Ματίλδη ντὲ Λωντιέ ἦταν ἀρκετὰ προσεχτικὴ, ὅπου συνάντησε σὲ κάποιο μπάρ ἕναν νεαρὸ κύριο, τὸν Ρομπέρ Συριλὸ ποὺ τῆς ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τρελλὸ ἔρωτα.

Ἐλεγε πὼς ἦταν ἀντιπρόσωπος μεγάλης ἐταιρίας αυτοκινήτων. Ἡ Ματίλδη ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τοῦ παραδόθηκε, ἦταν δὲ τόσο ἐρωψυχή τὴ καὶ σώματι. Ἦταν δὲ τόσο ἐρωτυμένη ποὺ δὲν δίστασε νὰ τὸν συνδράμῃ καὶ οἰκονομικῶς στὶς στενότητες στιγμῶν.

—Θὰ σοῦ τὰ δώσω πίσω ἀγάπη μου, τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος. Ἡ κρίση δὲν θὰ διαρκέσῃ αἰωνίως...

Καὶ σιγὰ-σιγὰ, ἀφοῦ πληροφορήθηκε τὴν οἰκονομικὴ εὐρωστία τοῦ συζύγου, ἦν ὁρμητικὴ νὰ φορολογῇ ἀσύστολα τὴν Ματίλδη.

—Δικὴ σου μόνο θέλω νάμαι, ἔλεγε στὸν ἐραστή της.

—Αὐτὸ εἶναι τρέλλα, διαμαρτυροῦταν ἐκεῖνος. Κι' ἡ κοινωνικὴ σου θέση; Κι' ὁ γιός σου;

Καὶ πρόσθετε μὲ κυνισμό: —Ἐπειτα..., ποῖος θὰ μᾶς συντηροῦσε; Ἐκεῖνη χαίριζαν τὸ κεφάλι. Τίποτα δὲν λογάριζε μπροστὰ στὴν φλογερὴ ἀγάπη της. Δὲν ἔδινε σημασία στὸ ὑποπτο παρουσιαστικόν τῶν φίλων τοῦ Συριλ ποὺ ἦσαν ἀνακαταμένοι σὲ βρωμοδουλειὰς κι' ἔλεγε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο: —Τὸν Ζυλὸν τὸν χάσανε μέσα.

—Νὰ εἶναι ἄραγε γκάγκστερ ὁ Συριλ;» ἀναρωτιόταν ἐκεῖνη μὲ μιὰ παράλογη ἀνατριχίλα ἀνάμεσα στοὺς ὤμους. Ἐξη ἀνατριχίλα ἀνάμεσα στοὺς ὤμους.

Ἐνα βράδυ, ἐκεῖνος, τῆς εἶπε. —Δυὸ μέρες τώρα μὲ παρακολουθοῦν γιὰ μιὰν ὑπόθεση κοκαίνης. Μποροῦν νὰ μὲ συλλάβουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ. Εἶναι προτιμότερο νὰ φύγω καὶ νάρθῃς μαζί μου.

Ποτέ του δὲν ὑπῆρξε τόσο ὠραίος: τὰ μάτια τοῦ ἔλαμπαν ἀπ' τὸν πυρετὸ τῆς περιπέτειας.

Πνίγοντας κάθε ἄλλο αἶσθημα, τὸν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά της. —Θὰ πάω ὅπου θελήσῃς ἐσύ, τοῦ ψιούρισε.

Ὁ δόκτωρ Φρανσουά ντὲ Λωντιέ ἔλαβε τὸ ἴδιο βράδυ ἕνα σημεῖωμα μὲ λίγες βιαστικὰ γραμμένους λέξεις:

«Μὴ μὲ περιμένῃς πιά. Φίλησε τὸν Ζὰν Πιέρ καὶ συχώρεσέ με».

Ὁ Λωντιέ εἶχε τόση πεπο'θησιν στὴν γυναίκα του ποὺ χρειάστηκε νὰ περάσῃ

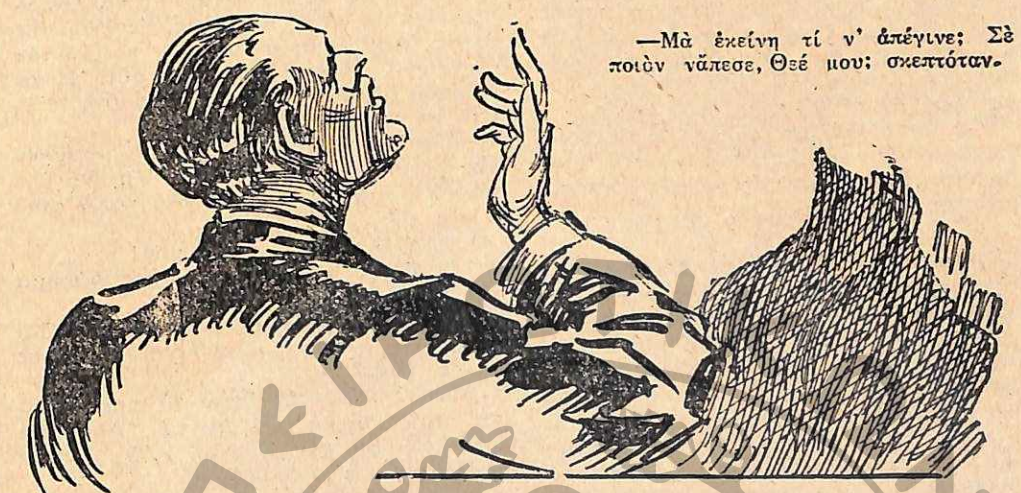
γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἑαυτοῦ. Ἐξ ἄλλου, ἦταν ἄβουλη γυναίκα, δὲν τὴν ἐπιτηροῦσα ὅσο ἔπρεπε. Ποῖος ξέρεῖ ἂν δὲν ἔχει ἀνάγκη, τώρα, τῆς προστασίας μου;»

Πέρασαν τρεῖς μῆνες. Δὲν εἶχε καμμιὰ πληροφορία γι' αὐτὴν. Τέλος, ἕνα πρωΐ, ἔλαβε ἕνα γράμμα ποὺ ἀναγνώρισε μὲ καρδιοχτύπι τὸν χαρακτήρα της:

«Ντρέπομαι ποὺ ἀποτεινόμεναι σὲ σένα, τοῦλεγε ἡ Ματίλδη, εἴμαστε ὅμως σὲ ἔνδεια, χωρὶς ἐργασία. Στείλε μου 10.000 φράγκα πῶστ-ρεσάντ, στὴν Νικαία ἂν δὲν θέλῃς νὰ πέσω πολὺ χαμηλά».

Οὔτε λέξη γιὰ τὸ παιδάκι της ποὺ ἐκεῖνος τὸ ἄκουγε νὰ πα'ζῃ στὸ διπλάνο δωμάτιο. Σκέφθηκε, ἀφοῦ συνήλθε ἀπ' τὴν κατάπληξή της:

—Δὲν μπορῶ ν' ἀφίσω τὴν μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου ἐκτεθειμένη στοὺς χειροτέρεους πειρασμοὺς τῆς φτώχειας».

—Μὰ ἐκεῖνη τί ν' ἀπέγινε; Σὲ ποῖον νάπεσε, Θεέ μου; σκεπτόταν.

κάμποσος καιρὸς γιὰ νὰ συναισθανθῇ τὴ συνέβαινε.

Τὴν παραμελοῦσα σκέφθηκε παίρνοντας ὁ ἴσιος τὴν εὐθύναν τοῦ τολήματός της.

Οἱ ἀρχές τοῦ δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ζητήσῃ διαζύγιο. Ἐσπευσε νὰ κρύψῃ τὴν συζυγικὴν του ἀτυχία. Ποτὲ ἡ Ματίλδη δὲν εἶχε πολυπροσέξει τὸν Ζὰν Πιέρ ποὺ δὲν ρωτοῦσε συχνὰ γι' αὐτὴν. Κι' οἱ γνωστοὶ τοῦ Λωντιέ πίστεψαν, ἡ ἔκαναν πὼς πιστεύουν στὴν ἀρρώστειαν τῆς Ματίλδης ποὺ νοσηλευόταν σ' ἕνα σανατόριο στὴν Ἑλβετία, χωρὶς νὰ τῆς ἐπιτρέπεται νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ κανέναν.

Ὁ γιαντὸς ἀποτραβήχτηκε ἀπ' τοὺς κοσμικοὺς κύκλους γιὰ νὰ ἀφοσιωθῇ ὁ λωσδιόλου στὴν ἐπιστήμην του.

«Ἐσῶσα τὰ προσήματα, σκεπτόταν. Μὰ ἐκεῖνη τί ν' ἀπέγινε; Σὲ ποῖον νάπεσε, Θεέ μου;»

Δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀναζητήσῃ μ' ἕνα ἰδιωτικὸ πρακτορεῖο.

«Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου, σκεπτόταν

Θαρροῦσε πὼς τὴν ἐβλεπε κιόλας ἀπελπισμένη, ἀδυνατισμένη ἀπ' τὶς στερεώσεις τὴν ὁμορφη Ματίλδη ποὺ τὸν εἶχε κάνει τόσα χρόνια εὐτυχισμένο. Ἡ καρδιά τοῦ ἦταν γεμάτη οἶκτο. Τῆς ἔστειλε τὶς 10.000 κι' ἔγραψε στὸ ἰδιωτικὸ πρακτορεῖο στὴν Νικαία.

Σὲ λίγο, τὸν ἐπισκεπτόταν ὁ διευθυντὴς τοῦ πρακτορείου καὶ τὸν πληροφοροῦσε πὼς εἶχαν ξαναῦρει καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν γυναίκα του.

—Ξέρεις ποῖος εἶναι ἐκεῖνος; ρώτησε.

—Ἀλλοίμονο! κύριε, στέναξε ὁ διευθυντὴς τοῦ πρακτορείου, ἡ ντὲ Λωντιέ ἔκανε τὴν χειρότερη ἐκλογὴ. Τὸ άτομον αὐτό, ὁ Ρομπέρ Συριλὸ, καταζητεῖται ἀπ' τὴν ἀστυνομία γιὰ πολλὰς ὑποθέσεις: ναρκωτικά, ἀπάτες, κ.τ.λ... Ὁ πράκτορ μᾶς τὸν ἀναγνώρισε δὲν τὸν κατήγγειλε ὅμως προτοῦ σὰς συμβουλεύομαι.

—Μὴν τὸν καταγγεῖλετε εἰπε ὁ γιαντὸς. Ἡ ντὲ Λωντιέ θὰ μπλεχθῇ μὲ τὴν δικαιοσύνη. Ἀλήθεια... φαίνεται εὐτυχισμένη;

—Κάθε ἄλλο. Τὴν ἀπατᾷ τὴν κακο-

"Ονειρο έαρινής ημέρας

(Η σιγή άπάνω στον πιο μεγάλο άναδραμό των βουλευτικών εκλογών. Ο ύποψήφιος Μακροχρόνης Σούφρας, συνοδευόμενος από τον «έπιτελάρχη» του Γλυφοκοκκαλάκη, προχωρεί πεζή προς ένα χωριό που βρίσκεται στην εκλογική του περιφέρεια).

Σούφρας (λαχανιασμένος).— Τι ζέστη! Τι κάψα! Τι καμίνι! Θα βγάλω το κολλάρο μου και το σακκάκι μου, δεν άντέχω...

Γλυφοκοκκαλάκης.— Καλά και άγια κάνετε, κ. βουλευτά. "Αν φθάσετε στο χωριό με άνασκουμπωμένα μανίκια, θα κάνετε πιο καλή εντύπωση... Θα σάς πάρουν για έργο-άγροτη άριστερίζοντα και θα πέσουν βροχή οι ψήφοι!

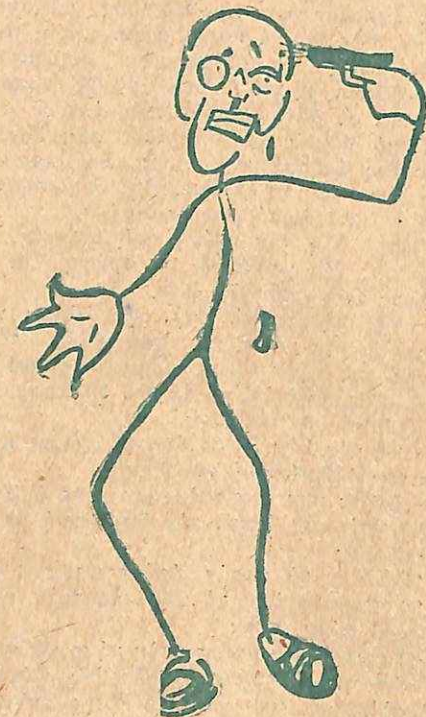
Σούφρας.— Λαμπρά. Νά μην παραλείψουμε καμιά λεπτομέρεια. Μην ξεχνάς, φίλε μου, πως ό άγών θα είναι σκληρός. Βγάλε λοιπόν κι' εσύ το σκληρό σου, να ταϊριάζουμε... στα φρονήματα. (Ο «έπιτελάρχη» ύπακούει) "Ηλιος ύπεροχος όμως, γαλάζιος ούρανός. Στα καλά τους θα είναι οι Βατραχοκαμπίτες... Ξέρεις - δε τί δύστροποι άνθρωποι είναι. Τους έχει, άλλωστε, έξαπολύσει έναντιόν μου ό "Απλοχέρης Βούτας, ό αντίπαλός μου κι' έξάδελφος του δασκάλου, που είναι επιστήθιος φίλος και μακαντάσης του δημάρχου.

Κι' είναι προτιμότερο να τινάξη κανείς τα μυαλά του στον άέρα παρά να τά βάλει με τους Βατραχοκαμπίτες όταν είναι στα μπουρίνια τους! "Ας τους!

Γλυφοκοκκαλάκης.— Με τον δήμαρχο ποιος σάς είπε να τ' αουγκρίσετε; Καλά σάς είπα να τ' αουγκρίσετε μαζί του. "Απατήσεις μεγάλες δεν είχε: άκαδημαϊκός μονάχα που ήθελε να γίνη...

Σούφρας.— Πεταλωτής... κι' άκαδημαϊκός; Πώς συμβιβάζονται αυτά;... "Ας είναι... Δεν ξαπλώνομαστε λίγο κάτω απ' το πλατάκι να ξεποτάσουμε: (Ξαπλώνονται) Τι όμορφα... Τι γαλήνη είναι παντού... Μπορώ να πάρω κι' έναν ύπνάκο... (Ξαπλώνονται και οι δύο φαριδιά-πλατεί και ύστερα από λίγα λεπτά τους παίρνει ό ύπνος).

—Κι' είναι προτιμότερο να τινάξη κανείς τα μυαλά του στον άέρα...

—Κι' είναι προτιμότερο να τινάξη κανείς τα μυαλά του στον άέρα...

"Ετσι μπράβο! Τι γρήγορα που τρέχετε! Ντέ! ντέ! Φθάσαμε στην πλατεία του χωριού!

Δήμαρχος.— Βατραχοκαμπός! Τέρμα!

Σούφρας.— Σας εύχαριστώ για τις πλάτες που μου κάνετε. (Κατεβαίνει απ' τις πλάτες του δημάρχου)

Δήμαρχος.— Καθήκον μου! Κυτάξτε τι ώραιες άψίδες με δάφνες, διαβάστε τις έπιγραφές...

Σούφρας (διαβάζει).— «Δόξα και τιμή στον Μακρυχρήνη Σούφρα, Ισόβιο βουλευτή μας, αúριανό ύπουργό, μεθαιριανό πρωθυπουργό... και βάλε!»

Δήμαρχος.— Ό δάσκαλος κέντησε τό λάβαρο.

Σούφρας.— Θα τον διορίσω ύπουργό της Παιδείας... μόλις γίνω πρωθυπουργός!

Δήμαρχος.— Θα πετάξω απ' τη χα-

Δήμαρχος.— Θα είναι μεσίσιος, πενηθορών σε όλη την ζωή του απ' το μαύρο που θα φάη! Μπορώ ποτέ να ξεχάσω πως με κάνετε άκαδημαϊκό και κάθουμαι άνάμεσα στον κ. Νιρβάνα και στον κ. Ξενόπουλο;

Σούφρας.— Νά σε φιλήσω! Θα σε κάνω στρατάρχη! (Τόν φιλεί)

Δήμαρχος.— Δεν πάμε τώρα στην δημαρχία όπου σάς περιμένει γενναίο τιμωποι, κ. βουλευτά; "Ανεβήτε στην πλάτη μου να σάς οδηγήσω έν θριάμβω!

Σούφρας.— Εύχαριστώ, καλέ μου δήμαρχε... Σκαρφαλώνω στην πλατη σας.

ρά του!

Σούφρας.— Τι είναι αυτό που κρέμεται στο σκονί κάτω από το μπαλκόνι της δημαρχίας;

Δήμαρχος.— Είναι ό "Απλοχέρης Βούτας, ό αντίπαλός σας. Τόν κρεμάσαμε σήμερα τό πρωί, ως καταχραστή...

Σούφρας.— Τι κατάχρηση έκανε;

Δήμαρχος.— Κατεχράσθη: πρώτον, της καλωσύνης σας και δεύτερον της ύπομονής μας... "Α... νά κι' οι χωρικοί που έρχονται να σάς εύχαριστήσουν γιατί δεχόσαστε να παραμείνετε βουλευτής τους...

Σούφρας.— Τι συμπαθητικοί άνθρωποι!.. Καλημέρα σας, παλληκάρια μου!

Χωρικοί.— Καλημέρα, κ. βουλευτά μας.

"Ενας χωρικός.— Κ. βουλευτά μας, από σήμερα, δεν θάχετε πιά έγνωιες και σκοτούρες. Κάθε τετραετία θα σάς ψηφίζουμε με κλειστά μάτια. Μονοκουκκι! Μην μπήτε σε κανένα κόπο. Δεν είναι άνάγκη.

Σούφρας.— Πώς; Ούτε εκλογική συγκέντρωση, ούτε τοιχοκολλήσεις, ούτε πρόγραμμα;

Χωρικοί.— "Οχι! "Οχι! "Οχι! Έίστε Ισόβιος βουλευτής μας!

Σούφρας.— Λαμπρά: θα σάς δώσω σε όλους περίπτερα, σύνταξη... Θα σάς βάλω και χρυσά δόντια και ό,τι άλλο θέλετε...

Χωρικοί.— Νά μας ζήσης! Κι' όσα για τίς ύποσχέσεις, μην μπής σε κόπο και τίς κρατήσεις: ξέρομε πολύ καλά πως ένας βουλευτής έχει άλλες σκοτούρες στο κεφάλι του...

Σούφρας.— Έίστε άγγελοι!

Χωρικοί.— Νά μας ζήσης! Κορα-κοζώιτος! Ζήτω ό βουλευτής μας! ("Απομαγαπημένος μας βουλευτής! ("Απομακρύνονται και σβύνουν οι φωνές τους)

Σούφρας (μόνος).— "Αγαπητοί μου εκλογείς... άγαπητά μου κορούδα... Κύριε δήμαρχε... "Εφυγαν όλοι... Γίνηκαν καπνός...

Φωνές (από μακριά).— "Από δω, παλληκάρια! Νά ό παληοβουλευτής μας! "Από δω!

Γλυφοκοκκαλάκης (τόν τραντάζει).— "Αφεντικό! Γρήγορα! Ξυπνήστε! Οι χωρικοί!

Σούφρας (ξυπνά).— "Ερχονται να με συγχαρούν;

Γλυφοκοκκαλάκης.— Νά σάς συγχαρούν; Με τίς μαγκούρες νομίζετε πως θα σάς συγχαρούν!

Σούφρας.— Δρόμο... γιατί χαθήκαμε!

Γλυφοκοκκαλάκης.— Τό σακκάκι σας... Μαζέψτε τον γιακά σας!

Σούφρας.— Λες να μαζέψουμε λίγους στο δρόμο;

(Έπαίσχυντος φυγή)

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Λιλή Πόνς

"Η PRIMANTONA ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Τι είναι τέλος πάντων ή Λιλή Πόνς; "Ομορφη ή άσχημη;

Η Γκρανς Μορ πρέπει να προσέξω, γιατί παρουσιάστηκε μια σπουδαία αντίπαλός της!

"Η Λιλή Πόνς, Η Λιλή τραγουδάει την σκηνή της ερέλλας στην "Λουκία ντε Λαμερμούρ" σ' έναν τόνο πιο ψηλά από οϊανδήποτε άλλην τραγουδίστρια.

"Ενας ειδικός που εξέτασε ως τώρα τους πιο διασημους λάρυγγας της οϊκουμένης είπε: "Από τόν καιρό του Καρούζ είναι οϊ πιο έξαισιες φωνητικές χορδές που είδα έως τώρα".

"Η Λιλή Πόνς έχει έναν έντελώς δικό της τρόπο να είναι άσχημη, στεγνή σαν μια ρέγκα, μαύρη σαν τό άμάρτημα. "Εχει την όμορφιά του διαβόλου

Μια δεκάτη τρίτη "Απριλίου, γεννήθηκε στις Κάννες, ένα μωρό έξαιρετικά μικροσκοπικό με δύο πελώρια μάτια κατάμαυρα. "Ηταν ένα μωρό λεπτό και εύθραυστο.

Τό περιποιήθηκαν έξαιρετικά. Και τό παιδάκι αυτό μεγάλωσε και κατώρθωσε να ζήσει χάρις στην έπιμονή που έδειξαν ο πατέρας του, ή μητέρα του, και οι δύο μεγαλύτερες άδελφές του.

Σε ήλικία έξη χρόνων, έφευγε με τό πατρικό αυτοκίνητο μαζί με όλη την οϊκονεία, προς μεγάλον τρόμον των γειτονιών που πίστευαν ότι δεν έχει κανείς τό δικαίωμα να έκθέτη έτσι σε κινδύνους τά παιδιά του». Γιατί ό κ. Πόνς ήταν ένας μανιώδης αυτοκινητιστής και

εύχαρίστως κουβαλούσε μαζί του στις ταξιδιωτικές του έξερευνήσεις όλο τό σύγγενολόι του. Μιά ώραία μέρα, οϊ δρόμοι της Γαλλίαςδεν του φάνηκαν πιά άρκετοί και έφυγε, μόνος του αúτη τη φορά, για ένα μακρινό κι' επικίνδυνο ταξίδι: Παρίσι — Πεκίνο.

"Από τό Ουράλ κι' εκεί, χάθηκαν τά ίχνη του. Λίγο καιρό άργότερα τόν θρήνησαν στην έρημο του Θιβέτ, μισοπεθαμένος της πείνας. Σε λίγους μήνες πέθανε.

Είπαν στο μικρό κοριτσάκι: "Ό μπαμπάς έφυγε σ' ένα πολύ μακρινό ταξίδι. Θ' άργήσει πολύ, πάρα πολύ να γυρίση.

"Η Λιλή κατάλαβε, δεν είπε τίποτα, έκλαψε μόνο.

Σε ήλικία δεκαπέντε χρόνων, έπέτυχε τό πρώτο θραείο πιάνου του Κονσερβατουάρ του Παρισιού άνάμεσα σ' ένα σωρό άλλες συναγωνίστριες πολύ πιο μεγάλες απ' αúτην και πολύ πιο μελετημένες.

"Ο τίτλος αúτος ήταν μάλλον τιμητικός. Δεν ήλπιζε ότι θα τόν χρησιμοποιούσε για καριέρα, γιατί της ήσαν άπολύτως άδύνατο να παίξη δημοσία. Πρώτα-πρώτα είχε ύπερβολικό τράκ. "Υστερα-πρώτα άρρωστη. Είχε μείνει άδύνατη κι' άσθενική και τό παραμικρό την κούραζε, την κατέβαλλε, γιατί παρ' όλα αúτα έξακολουθούσε να είναι πάντα άεικίνητη.

Είχε άνάγκη άναπαύσεως. "Όλη ή οϊκογένεια έξκαταστάθηκε στις Κάννες

ώσότου σταθεροποιήθηκε ή ύγεια της Λιλής κι' έπέστρεψαν πάλι στο Παρίσι.

Την ξαναβρίσκομε στο θέατρο των Βαριετέ, τό όποίο ήταν άνέκαθεν ή φιλοδοξία της. Στόν ρόλο μιάς «ένζεν» δίπλα στον Μάξ Ντηαρλν, παίζει περιφημα και τραγουδάει όπερέττα σαν μία παλιά θεατρίνα. Φαίνεται ότι τό τράκ ήταν προσωρισμένο μόνο για τό πιάνο.

"Εν τώ μεταξύ, όλοι γύρω της, άπορούσαν για την φωνή που άπεκάλυπτε.

—Τι ώραία φωνή έχει αúτη ή μικρούλα! ψιθυρίζαν οϊ κυρίες στα σαλόνια, όπου ή Λιλή τραγουδούσε πάντα κατά παράκλησιν όλων.

Σιγά-σιγά δεν της μιλούσαν πιά παρ' αúτη τη φωνή της. "Ενας ειδικός έπεξεβάίωσε την γενική εντύπωση:

—Έίθε μιά έξαίρετη σοπράνο. "Εργασθήτε, εργασθήτε, εργασθήτε.

"Η Λιλή ρίχτηκε στην μελέτη: Οϊ νότες έξγαιναν καθάριες, γλυκειές, κρυστάλλινες.

□ □

Μιά μέρα ή Λιλή τραγούδησε «Λακμέ» στο θέατρο της Μυλούζης. Βγαίνοντας από τό θέατρο όλοι οϊ κάτοικοι της Μυλούζης διετύπωναν μιά άπορία:

—Πώς απ' ένα τόσο μικροσκοπικό πλάσμα μπορούσε να έγνη μιά φωνή τόσο δυνατή, τόσο έντονη!

Αυτό ύπήρξε τό ντεμπούτο μιάς μεγάλης τουρνέ σ' όλη τη Γαλλία. Τό κάθε πράγμα καταλήγει να μαθευτή: ή Λιλή ήταν στο Μοντελλιέ κι' έτοιμαζόταν να έγνη στη σκηνή όταν της άνήγγειλαν ότι ένας "Αμερικανός ήθελε να της μιλήση.

Δυό μήνες άργότερα ή Λιλή άποβείβζόταν στη Νέα "Υόρκη, διέσχίζε τό κατώφλι της περίφημης Μητροπολιτικής "Οπερας και παρουσιαζόταν ενώπιον τριών μουσικοκριτικών μ' αúστηρά πρόσωπα.

Τραγούδησε πάλι την Λακμέ. Και θριαμβέυσε. Και μετά την τελευταία νότα τόσο ύψηλη και τόσο άνάλαφρη, έπεσε ένα συμβόλαιο πέντε χρόνων και ή δόξα.

Οϊ άμερικάνικες έφημερίδες γέμισαν τις στήλες τους με την Λιλή Πόνς. —"Η Λιλή Πόνς έχει ύψος μόλις ένα μέτρο και πενήντα έκατοστά και ζυγίζει μόλις πενήντα κιλά!

—"Η Λιλή Πόνς: δεν είναι καλλονή, αλλά κάτι χειρότερο. Και τό χαμόγελό της είναι γοητευτικό...

—"Η Λιλή Πόνς είναι πικάντικη όπως ή μουστάρδα! ("Αμερικάνικο κοπλιμέντο).

Σε λίγες μέρες καταρρίπτει όλα τά ρεκόρ: ό Μπενζαμίνο Τζέλι, ό διάσημος τενόρος, κλαίει ακούοντάς την.

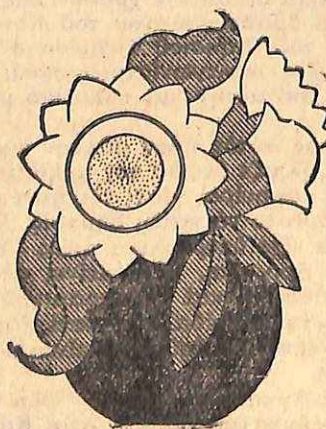
Δεν ήξερε τί να πρωτοπροφθάση: τά κονσέρτα, τό ραδιόφωνο, τους δίσκους, τόν κινηματογράφο. Τό πρώτο φίλμ που γύρισε «"Ονειρεύομαι πολύ» ύπήρξε ένας θρίαμβος.

Και ή Γαλλία είναι υπερήφανη για τό άηδονάκι της την «primantona της τσέπης» όπως την άποκαλούν χαϊδευτικά οϊ "Αμερικανοί εξ αιτίας του μικροσκοπικού άναστήματός της, που κατέκτησε τόσο γρήγορα τόν Κόσμο.

ELEN AMELER

Ο Λουδοβίκος έβαλε τὰ γέλοια καὶ πα-
ραδέχθηκε ὅτι ἔλασε.

Ἡ βασιλεία του ὅμως δὲν βαστά πολὺ.
Τὸν διώχνουν μιὰ μέρα οἱ Γάλλοι ἀπ' τὴν
Κορσική καὶ ὁ Θεόδωρος ὁ 1ος καταφεύγει
τὸν Λονδίον, ὅπου πεθαίνει τὸ 1756 σὲ με-
γάλη φτώχεια.

Ἐν ταύταις ὁ ἐντιμώτατος κ. Ρόμπινσον ἀκόμη περίμενε νὰ τοῦ πᾶνε τὴν μεγάλην εἶδηση.

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΓΑΛΛΟΥ

Ἐνὰ πορτραῖτο τοῦ Ντυμόν.

Πολλοί όμως πέθαιναν και μόνοι τους.
Απελπισμένοι, μὴν μπορώντας νὰ υπο-
φέρουν τὰ φριχτά ἐκεῖνα βασανιστήρια,
αὐτοκτονοῦσαν. Ὑπῆρξαν ἄλλοι πού γιὰ

Ἐν δὲ δηλαδὴ εἶχε ἀφήσει τὴν πατρίδα
τοῦ τοῦ Παρίσι, μετὰ τὶς λυχνίες τοῦ λαοῦ
τὴν ἐξανάρριπτον φαισμένη μετὰ ἀριστερῶν
καὶ φρουρημένη ἀπὸ ἀστυφύλακες κα-
ἐξοφροφουροῦς! Καὶ μετὰ τὴν ἄλλαν τὴν
δουρὰν τοῦτον ἀπὸ τὴν τὴν τὴν ἀνοι-
χτοί!

Ο θρίαμβος της Έλιζας

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΣΟΛΑΝΤΑΤΙ

Αφού τέλειωσε το ύβρεολόγιό του κι' έμεινε σάν ξεψυχισμένος, χωρίς ανάπνοη, μέσα στην πολυθρόνα του, είδε την Έλιζα να όρδωται περιήφανα:

—Μέσα σέ δέκα λεπτά, έπεχείρησες νά ξαναφέρνεις στην ψυχή μου την ανάμνηση τών γεγονότων που μεσολάθησαν. Καλά! Ξαναγύρισες, με την σκέψη, στην άρχη της ένωσης μας; Είναι αλήθεια πώς έξη χρόνια ζω μαζί σου: με τράβηξες απ' την φτώχεια και, όπως λές κάθε ώρα και στιγμή, με φόρτωσες κοσμήματα, μου χάρισες τις πιο ωραίες τουαλέττες. Με περιστοίχισες απ' τον πλούτο, με ώθηγες από πόλη σε πόλη για νά μην άφροισωθώ σε τίποτα, για νά μην συμπαθήσω τίποτα... Μου είχες ύποσχεθί νά με παντρευθής, απ' τον τόνο της φωνής σου όμως πάντα καταλαβαίναω πώς φοβόσουν μήπως θά μούκανες ένα υπερβολικά μεγάλο δώρο.

Σώπασε. Κύτταζε με τη μεγαλειότερη περιήφανεια τον άνδρα που είχαν νικήσει τα χρόνια κι' ή άρρώστεια, στο πλευρό της. Τώρα είχε μάθει από αυτόν τον ίδιο πώς μέσα στην διαθήκη που είχε συντάξει την ίδια μέρα, ο Σαμουήλ Όλιος δέν της κληροδοτούσε τίποτα, έκτος απ' τις τουαλέττες, και τα κοσμήματά της. Κι' όμως, πριν από έξη χρόνια, της είχε ύποσχεθί νά την παντρευθί, άποκαθιστώντας νόμιμα τις σχέσεις τους και κληροδοτώντας της όλόκληρη την περιουσία του. Τώρα όμως που έκείνος είχε μάθει τυχαία κάτι για τον Άντόνιο, τον άνδρα με τον όποιο πίστευε πως ή Έλιζα τον άπατούσε, έλουσε με θρισιές την γυναίκα, φωνάζοντάς της πως ο Άντόνιο δέν μπορούσε νά είναι ή πρώτη άπιστία. ότι θά είχε κι' άλλες, κι' άλλες ακόμα:

—Μόνο ο σφοδρός, άκατανίκητος πόθος της ήδονής σ' έσπρωξε προς έναν άλλον άνδρα, προς άλλους άνδρες, νέους και γέροντες, της είχε φωνάξει λίγo πριν.

Η Έλιζα, που υπέκυπτε σ' ένα αισθημα άγνωστ έρωτος προς τον Άντόνιο Κάννι, πληγώθηκε απ' τα άδικα λόγια του Σαμουήλ. Όστε έκείνος πίστευε πως είχε γίνει δική του χάρις στα ήγεμονικά δώρα, άπ' ό συμφέρον;

Έτσι λοιπόν αντίλαμβανόταν τον δεσμό τους τόσον καιρό;

Πρό όλίγου, θέλησε νά την έκδικηθί άγρια, φωνάζοντας της πως δέν θά της άφινε τίποτα: ύστερα από τον θάνατο του Όλιου, ή Έλιζα θά θοισκόταν και πάλι στην πιο έλεεινή ένδεια. Μολονότι καταβεβλημένος από την σφοδρότητα της όργης του, μολονότι τσακισμένος από την άρρώστεια, ο Σαμουήλ, απ' την πολυθρόνα του, κύτταζε την γυναίκα με χαρά και σαρκασμό που έκανε το πρόσωπό του νά μορφάζη άπαίσια, άγρια.

Η Έλιζα σκεπτόταν με φρίκη πώς είχε σπαταλήσει έξη χρόνια της ζωής της για έναν άνδρα που δέν συναισθανόταν την θυσία της. Όλη ή πλαστή τρυφερότητά της για νά τον ξεγελάσει, για νά κάνη λιγώτερο θλιβερή την άρρώστεια που τον βασάνιζε για νά του

δώση την ψευδαίσθηση της αγάπης που ποτέ δέν θά μπορούσε ν' αγοράσει με τα λεφτά του, έκείνος δέν την έκτιμούσε. Όστε αυτός την είχε αγαπήσει μόνο για την έπιφανειακή όμορφιά της που ήταν εύκολο νά κατέχη με τα μάτια και που μπορούσε νά χαϊδεύη με τα τρεμάμενα χέρια του. Ποτέ δέν ένδιαφέρθηκε νά συναισθανθί πώς ή Έλιζα ήθελε νά του προσφέρη κάτι το πολύ μεγάλο, το πολύ ωραίο. Κάτι το άνωτερο τέλος πάντων.

Έδω και τέσσερις μήνες όμως, ή Έλιζα γνώρισε έναν άνδρα αξιό της: τον άνδρα που την είχε συγχωρήσει νοιώθοντας πως και γιατί είχε συνδεθί με τον Όλιο τόσον καιρό με τόσο άρ-

Πήρε ένα χαρτί, έγραψε την ήμερομηνία...

ρηκτα δεσμά.

Κι' άποφάσισε νά περιμενη ενα χρόνο, δυό χρόνια χρόνια, δέκα χρόνια προτού γίνει δική του. Γιατί ή Έλιζα δέν θέλησε νά πάη χαμένο το δώρο — έξη όλόκληρα χρόνια! — που είχε άφιερώσει σ' έναν άνάπηρο που άπαιτούσε από αυτήν κάθε θυσία και την πιο έξευτελιστική άκόμη.

Έπειτα όμως απ' την μεγάλη άδικία και την προσβολή που της έκανε ο Όλιος λέγοντάς της με κρυφή χαρά πως δέν θά της κληροδοτούσε τίποτα και θά την άφινε νά ξαναγυρίσει στην ένδεια, ή Έλιζα δέν είχε πιά την δύναμη νά συνεχίσι το ήρωικό ψέμμα της κι' έννοιωσε την φλογερή έπιθυμία νά τον ταπεινώσει, ξεφωνίζοντάς του την φριχτή αλήθεια:

—Μου ύποσχεθήκες νά με παντρευθής! Ποτέ δέν το έπεθύμησα! Δέν κατάλαβες πως έμενα στο πλευρό σου γιατί έννοιωθα πως σου ήμουν άπαραίτητη; Δέν κατάλαβες πως με κάθε φιλή που σου

δινα, έννοιωθα άηδία; Και φαντάζεσαι πως μπορούσα νά είχα κάνει όλα αυτά, για το χρήμα; Έγώ συναινέσα νά γίνω δική σου όταν έννοιωσα πως είχα ριζωθί μέσα σου σάν μιάν άρρώστεια χειρότερη από κείνην που σέ κατέβαλε. Ένοιωσα οίκο για σένα, σου χάρισα λίγη αγάπη, λίγη τρυφερότητα. Έπεχείρησα νά σ' αγαπήσω... Σου πρόσφερα τα νειάτα μου. Έσύ όμως πίστευες πάντα πως ήμουν σκλάβος της σάρκας μου και σ' άπατούσα με άνδρας όμορφους και νέους. Όχι. Έγώ, χωρίς νά παρασύρωμαι απ' την τρικυμία τών αισθήσεων, ζω μόνο, μ' ένα ιδανικό καλωσύνης κι' αὐτοθυσίας. Τώρα όμως, δέν νοιώθω κανένα πιά οίκο για σένα, όπως πριν. Μου προκαλείς άηδία! Δέν θά μ' άφισης τίποτα. Αυτό είναι το αίώνιο ρεφραίν που τονίζεις για τα πλούτη σου! Τι νά τα κάνω όμως; Έχω έναν άνδρα που μ' αγαπά και θά με παντρευθί όποτε θελήσω έγώ. Είναι πλούσιος, νέος κι' όμορφος. Του άποκάλυψα γιατί ζω μαζί σου και μ' έξετίμησε άκόμα πιο πολύ για την θυσία μου. Με σεβάστηκε πάντα, συγκρατήθηκε και δέν μ' έσφιξε στην άγκαλιά του. Κι' έσύ πίστευες πως σώπαινα από ύπολογισμό, νά νά άποκτήσω τα πλούτη σου! Δέν τάχω ανάγκη. Σουδωκα πολλά και δέν θέλω τίποτα... Ξαναπαίρνω πίσω τον θησαυρό που δέν κατώρθωσες νά καταστρέψης: την όμορφιά μου, την ψυχή μου... Το χρήμά σου θά μούκαινε τα χέρια: κι' έγώ κι' ο Άντόνιο θά θρίσκουμε το δώρο σου σάν μιά προσβολή. Σάν κάτι που θά μός έκαιγε τα δάχτυλα την ώρα που θά το πιάναμε. Όχι, δέν τά θέλουμε τα πλούτη σου. Τάκους; Δέν τά θέλουμε. Μπορείς νά τά κρατήσης για τον εαυτό σου, νά τά πάρης και μαζί σου εκεί που θά πάς. Έγώ τώρα, είμαι πολύ, μά πάρα πολύ εύχαριστημένη.

Γλύτωσα από έναν έφιάλη, με την ποταπή έκδίκισή σου... Δέν θά με ξαναδής...

Έφυγε ντυμένη όπως ήταν, χωρίς καπέλλο χωρίς τα κοσμήματά της, χωρίς τίποτα, με μιά λάμψη ερίάμβου στα μάτια της.

Ήταν μιά άλλη, μιά άγνώριστη πιά Έλιζα.

Μάταια ο Όλιος την φώναξε. Σιγά-σιγά ο θρίαμβος της Έλιζας τον νίκησε, τον κατέβαλε. Με μιάν ύστατη προσπάθεια σηκώθηκε, σύρθηκε ως το γραφείο του: με σατανικό καγχασμό, πήρε ένα χαρτί, έγραψε την ήμερομηνία, μ' αυτές τις λέξεις μόνο: «Ορίζω γενική κληρονόμο μου την Έλιζα Ματζ...» Τα δάχτυλά του πάγωσαν τα μάτια του όμως καρφώνονταν επίμονα στο όνομα που έπρεπε νά προλάβη νά γράψη όλόκληρο. Κι' έννοιωσε πως έρχόταν ο θάνατος προτού μόρεση νά ματαιώση τον θρίαμβο της Έλιζας...

ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΣΟΛΑΝΤΑΤΙ

Η γραμματεύς

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΡΛΟ ΡΙΤΜΑΝ

δειπνήσω στην βελα μου.

—Λαμπρά!

Με τι ένθουσιασμό είπε αυτό το «λαμπρά!» Όστε ή άγνωστη φωνή του τηλεφώνου είχε δική. «Κανάγια! Παληάν-θωρε! Όστε έτσι, έπείγουσα εργασία ύστερα απ' τις έξη; Θά το δούμε αυτό!»

Και ή Γοδ δέν χάνει καιρό. Ντύνεται βιαστικά, βάζει το καπελλάκι της στραβά, και ύστερα από λίγη ώρα βηματίζει νευρικά έξω από ένα μεγάλο.

Κόσμος μπαινοβγαίνει στην είσοδο του μεγάρου όπου είναι το δικηγορικό γραφείο του Φούριο. Ένας - ένας φεύγουν οι υπάλληλοι. Έξη και τέταρτο. Πώς άρα-

Φούριο Λοτάρ είχε μιά γνωριμία. Όταν ένας νέος έχει πολλές γνωριμίες, λένε πως είναι έξυπνος έπιχειρηματίας: όταν έχη μόνο μιά γνωριμία, λένε πως είναι ένας κανάγιας. Ο δικηγός Λοτάρ είχε σχέσεις με έταιρίες πολί: σοβαρές και με μιά κυρία άχι και τόσο σοβαρή. Οι έταιρίες είχαν κάτι μακροσκελή όνόματα που δέν τά χωρούσε, πολλές φορές όλόκληρο καρτοποστάλ. Η κυρία λεγόταν άπλως Γοδ. Ήταν μελαχροινή, κοντή, νέα. Είχε τις όρμες μιάς τίγρης. Άλλοίμονό σας άν την χαϊδεύατε άνάποδα: απ' την ούρά στο κεφάλι.

Ένας νέος έχει το δικαίωμα νά διανείμη όπως κρίνει καλύτερα τα αισθηματικά πλεονάσματά του. Κι' όμως, όπως είναι έπικίνδυνο νά έμπιστευθί κανείς πώς είναι έπικίνδυνο νά έμπιστευθί την σ' ένα τραπέζιτη μονάχα όλόκληρη την περιουσία του, έτσι είναι έπικίνδυνο νά έκθέση κανείς στα χέρια μιάς μοναδικής γυναίκας όλα τα έρωτικά του άποθέματα.

Ο Φούριο Λοτάρ διέπραξε αυτό το σοβαρό διαχειριστικό σφάλμα: έγινε σκλάβος της κ. Γουστάβας Τράντε, που ήταν άπότημο, ψεύτρα και υπερβολικά ζηλιάρα. Συχνά, έμπαινε λαχανιασμένη στο γραφείο του Φούριο, διέσχιζε σάν κομήτης τον προθάλαμο κι' όρμούσε μέσα στο γραφείο χωρίς νά άναγγελθί καν. Έγστε, ρα έβαζε τα κλάμματα.

—Συχώρεσέ με! Είχα την προαίσθηση πως ήσουν με μιά γυναίκα.

—Κουτή! Άφού έσένα μόνο αγαπώ!

—Αλήθεια; Όρκίσου.

Ο Φούριο όρκιζόταν. Η Γοδ σκούπιζε τα δάκρυά της, ξανάβαφε τα χείλη της, ξανάφερνε σέ ίσορροπία το καπελλάκι της. Έγστε, πήγαιναν μαζί στο ζαχαροπλαστείο, βγαίνοντας, ο νέος στρεφόταν προς μιά ξανθή νέα, καθισμένη μπροστά στο γραφείο κι έλεγε:

—Δεσποινίς Ρέντζα, σήμερα δέν θά έπιστρέψω στο γραφείο. Στις έξη κλείνετε.

Κι' ένω κατέβαιναν με το άσανσέρ, ή Γοδ άναστέναζε:

—Πολύ όμορφη γραμματέα έχεις... Γιατί δέν παίρνεις έναν άνδρα;

Μιά μέρα, ήρθε ένα τηλεφώνημα στην κ. Τράντε:

—Αν θέλετε άποδείξεις της άπιστίας του κ. Φούριο Λοτάρ, κάνετε έισβολή στο γραφείο του. Έγστε απ' τις έξη...

Είναι κουρασμένος. Καπνίζει. Βάζει το σακκάκι του.

—Δεσποινίς, άν θέλετε μπορείτε νά φύγετε. Είναι άργά.

—Δέν πειράζει, κύριε. Δέν βιάζομαι.

Η δεσποινίς Ρέντζα δέν παύει νά παρακαλουθί λοξοκυτώντας, την κίνηση του δρόμου, απ' το παράθυρο. Βλέπει την Γουστάβα νά διασχίη βιαστικά τον δρόμο. Φαίνεται ότι ή ύπομονή της έχει έξαντληθί και δέν άντέχει άλλο. Περνούν

—Δέν πειράζει, αγάπη μου. Πάω νά

—Όστε έτσι; Έπείγουσα εργασία; Θά το δούμε αυτό!

γε νά μη βγαίνη ακόμα ή δεσποινίς Ρέντζα; Έξήμιση...

Ο Φούριο Λοτάρ είναι πιγμένος στα έγγραφα, μελετώντας μιά λεπτή ύπόθεση όπου διακυβεύεται ή ύπόληψη ενός τών κουρασμένος. Καπνίζει. Βάζει το σακκάκι του.

—Δεσποινίς, άν θέλετε μπορείτε νά φύγετε. Είναι άργά.

—Δέν πειράζει, κύριε. Δέν βιάζομαι.

Η δεσποινίς Ρέντζα δέν παύει νά παρακαλουθί λοξοκυτώντας, την κίνηση του δρόμου, απ' το παράθυρο. Βλέπει την Γουστάβα νά διασχίη βιαστικά τον δρόμο. Φαίνεται ότι ή ύπομονή της έχει έξαντληθί και δέν άντέχει άλλο. Περνούν

—Δέν πειράζει, αγάπη μου. Πάω νά

μερικά δευτερόλεπτα. Η δεσποινίς Ρέντζα συγκρατεί την άναπνοή της. Άκούεται ο θόρυβος του άσανσέρ.

—Κύριε. Δέν αισθάνομαι καλά. Ένας πόνος με...

Η γραμματέας, όρθια, κατάχλωμη, τρικλίζει.

Ο Φούριο όρμα, την συγκρατεί. Εκείνη λιποθυμά στην άγκαλιά του. Τι νά κάνη; Την σηκώνει στην άγκαλιά του, και κυττάζει όλόγυρα του δισταχτικός.

Έξαφνα, άνοίγει ή πόρτα με κινηματογραφική ταχύτητα κι' εισορμά, έξω φρενών ή Γουστάβα Τράντε.

—Κτήσιος!

—Γοδ! Άκούσέ με!

—Αιτή ήταν ή έπείγουσα εργασία. Παληάνθωρε!

Και του κλείνει την πόρτα, τραντάζοντας την. Εκείνος άφίνει το φορτίο του άπάνω σέ μιά πολυθρόνα και τρέχει από πίσω της.

—Περίμενε! Θά σου εξηγήσω! Ο προθάλαμος είναι έρημος. Η Γοδ έχει γίνει άφαντη!

Ο Φούριο έπιστρέφει στο γραφείο του. Η Ρέντζα είναι έαπλωμένη στην πολυθρόνα. Στο έαπλωμά της, το φόρεμά της έχει ύποστή κάποιαν άνασάτωση και φαίνονται οι ωραίες γάμπες της.

Ο Φούριο Λοτάρ μένει έκστατικός μπροστά σέ μιά όμορφή που του άποκαλύπτεται τώρα για πρώτη φορά.

Η καρδιά του χτυπά δυνατά.

Η Ρέντζα έγινε κυρία Λοτάρ. Έχει έμπιστοσύνη στην άφοσίωση του Φούριο. Πάντως όμως, για καλό και για κακό, ένσκήπτει που και ποδ άπότημα στο γραφείο του συζύγου της. Έτσι κάποιο βράδυ τον τσακώνει άγκαλιασμένο με την καινούργια γραμματέα, μιά λεπτή μελαχροινούλα, χλωμή, με λαμπρά μάτια.

—Τι σημαίνει αυτό...

—Θά σου εξηγήσω... Η καυμένη...

—Μην λιποθύμηση...

—Άκριβώς. Και δέν μπορώ ν' άφήσω μιά κοπέλα λιποθυμή έτσι...

Η Ρέντζα δέν είναι αυτής της γνώμης και του δίνει ένα μεγαλοπρεπές χαστούκι.

Ένας βράδυ με πανσέληνο, ή Ρέντζα, στην άγκαλιά του Φούριο, έξομολογείται:

—Ξέρω αυτή την ιστορία τών λιποθυμιών. Έγώ είχα τηλεφωνήσει έκείνο το βράδυ στην Γουστάβα.

—Τι της είπες;

—Πως την άπατούσε ύστερα από τις έξη. Η λιποθυμία μου ήταν... ψεύτικη!

Γιατί σ' αγαπούσα και δέν το είχες πια προσέξει έσύ. Από τώρα όμως και στο έξης θά πάρης άνδρα γραμματέα, που νά μην παθαίνη λιποθυμίες!

ΚΑΡΛΟ ΡΙΤΜΑΝ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ο Ζερβαί τυφλωμένος από την ξηλεία του, αποφασίζει να ενθέσει με κάθε τρόπο τον Γκοντεφρουά στα μάτια της Βέρθας. Για να πραγματοποιήσει τον σκοπό του αποφασίζει να βρει το μυστικό του ανοίγματος του χρηματοκιβωτίου και να κλέψει το περιεχόμενό του, ενοχοποιώντας έτσι τον ταμία, του Γκοντεφρουά.

9. (Η συνέχεια)

Είχαν περάσει τέσσερις μήνες περίπου από τότε που η Βέρθα επέστρεψε στην Γκλιοριέ, τέσσερις μήνες από τότε που ο Ζερβαί ανέλαβε τα καθήκοντά του στο εργοστάσιο.

Οι προφάσεις δεν έλειπαν στον Ζερβαί για να βγαίνει από το γραφείο του και να εργάζεται κοντά στο χρηματοκιβώτιο, σ' ένα από τα διπλανά γραφεία.

Λίγα λεπτά πριν κλείσει το εργοστάσιο, κρατώντας μερικά χαρτιά στο χέρι, ήρθε να ζητήσει μερικές πληροφορίες από τον Γκοντεφρουά. Το χρηματοκιβώτιο ήταν ακόμη ανοιχτό. Ο Γκοντεφρουά τοποθετούσε μερικά χαρτιά κι' ετοιμαζόταν να φύγει. Ο Ζερβαί ακούμπησε στο κιγκλιδώμα της θυρίδας, γύρισε την πλάτη του στο χρηματοκιβώτιο και άνοιξε τα χαρτιά, φαινομενικά πολύ απασχολημένος μ' αυτά που διάβαζε ενώ στην πραγματικότητα τέντωνε τ' ατί του στον παραμικρό θόρυβο που θα απέκλυε τον συνδυασμό των αριθμών.

Η καρδιά του χτυπά. Σκύβει το κεφάλι. Δεν διακρίνονται τα μάτια του.

Ένας κρότος ακούγεται. Η όγκωδης πόρτα του χρηματοκιβωτίου έκλεισε.

Είναι η κατάλληλη στιγμή. Αν τη στιγμή αυτή, στα γραφεία, κανένας υπάλληλος βήξει, ή κινηθεί, ή φωνάξει, αν το τραγουδί κανενός έργατου ύψωθι έξω στην αλή, ο Ζερβαί φλορίζε δεν θα μπορούσε να αντιληφθεί το ελαφρό τρίξιμο των κουμπιών, κάτω από το πεπειραμένο χέρι του ταμία.

Μά η σιωπή είναι βαθεία. Όλα συνωμοτούν μαζί του για το έγκλημά του.

Κράκ, κράκ, κράκ, αφήνει ν' ακουσθι το πρώτο κουμπί, σημειώνοντας τον αριθμό 3.

Ένα λεπτό σιωπής.

Κράκ, ακούεται από το δεύτερο κουμπί που σχεδιάζει τον αριθμό 1.

Κράκ, κράκ, προδίνει το τρίξιμο του τρίτου, με τον αριθμό 2.

Κι' ο Ζερβαί, απομακρυνόμενος άργά-άργά, με το κεφάλι βυθισμένο στα έγγραφα του μουρμουρίζει:

-312!

Ύστερα, το ζωηρό κουδούνισμα ενός δωματίου κλειδίων. Κι' η κλειδαριά που διπλοκλειδώνεται, υπερασπίζοντας αυτή την περιουσία με την δοκιμασμένη στερεότητα της.

Ο καλός Ζερβαί επέστρεψε στο γραφείο του.

Κανείς υπάλληλος δεν είναι πιά εκεί.

Κι' ο Γκοντεφρουά επίσης, κλείνοντας τις πόρτες φεύγει άνοιπτος.

Δεν σκεφτείται παρά ένα πράγμα, την στιγμή αυτή: την Βέρθα... Την Βέρθα που θα ξαναβι σε λίγο, γιατί ο Τερλάν τον συμπαθούσε και άποψε θα δειπνήσει στην Γκλιοριέ.

Μια δόκιλη βραδυά κοντά της! Θα της πη άραγε επιτέλους πόσο την αγαπά;

Όχι, όχι ακόμη. Όταν θα τον αγαπήσει κι' εκείνη, θα υπάρχει καιρός να της ανοίξει την καρδιά του.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Η νύχτα ήρθε. Τα εργαστήρια είναι έρημα. Τα γραφεία έπληθη. Μονάχα δυο νυκτοφύλακες περιπλανώνται στις αλές, σέροντας άργα σ' όλες τις γωνίες, την πλήρη της νυκτερινής υπηρεσίας των. Καθώς δεν τους έλέγχει κανείς για την φύλαξη των, καθώς δεν έγινε ποτέ η παραμικρή κλοπή, δεν δίνουν και μεγάλη προσοχή και κατά τα μεσάνυχτα ξαπλώνουν σε δυο στίβες άχυρο, κάτω από ένα ύπστερο όπου τους παίρνει ο ύπνος, και ξεκουράζονται με αναπαυμένη τη συνείδησή τους. Μόλις αποκοιμήθηκαν—ροχαλίζοντας αρκετά δυνατά—μια σκιά φαίνεται στην αλή, γλιστράει κατά μήκος των σκοτεινών τοίχων, σαν νάνο ένα μ' αυτούς, σταματά πύτε-πότε σαν ν' αφογκοράζεται κι' ύστερα συνεχίζει τον σιωπηλό δρόμο της.

Είναι ο καλός Ζερβαί.

Φθάνει έτσι ως την πόρτα των γραφείων. Η νύχτα είναι ολσκότεινη κι' ο ούρανός είναι γεμάτος σύννεφα. Για κείνον έτσι είναι καλύτερα. Ξέρει τόσο καλά και τις παραμικρότερες γωνίες του νηματουργείου ώστε δεν έχει ανάγκη από φως. Συνεχίζει τον δρόμο του ασφαλής, χωρίς δισταγμούς. Άνοίγει, κλείνει με προσοχή την πόρτα, μπαίνει στα γραφεία και διευθύνεται προς το ταμείο. Έχει ένα δεύτερο κλειδί της πόρτας της εισόδου, μά δεν θέλει να το χρησιμοποιήσει για ν' απομακρύνει τις ύποψιες. Άνοίγει μ' ένα σιδερένιο εργαλείο, μακρύ και λεπτό. Η κλειδαριά ύποχωρεί. Νάτος στο γραφείο του ταμία.

Έξω τα παντζούρια των παραθύρων είναι όλα έρημικα κλεισμένα. Νομίζει κανείς ότι βρίσκεται στο βάθος ενός ύπογειου χωρίς καν ένα φεγγίτη.

Στρέφεται προς τ' αριστερά με τα μπράτσα άπλωμένα και τα χέρια του συναντούν άμέσως το παγερό άτσάλι του χρηματοκιβωτίου.

Ψάχνουν λίγο, κι' ύστερα άπότομα στα-

ματούν στα κουμπιά.

Κράκ! κράκ! κράκ! ακούεται άμέσως πολύ καθαρά στην ήσυχια της νύχτας... Κράκ, ακούεται πάλι... Κράκ, κράκ, λίγο άργότερα...

Ο συνδυασμός βρέθηκε. Σημειώνει τον μυστηριώδη αριθμό. Το κλειδί του Ζερβαί γυρνά δυο φορές στην κλειδαριά και νά το χρηματοκιβώτιο όρθάνοιχτο. Μέσα στο βάθος του, αναπαύεται η τιμή ενός ανθρώπου.

Σ' ένα λεπτό, τ' αδειάζει όλα γεμίζοντας τις φούχτες του. Χαρτονομίσματα, χρυσάφι, όλα.

Μερικά νομίσματα κυλούν στο δάπεδο μ' ένα κουδούνισμα που φέρνει κάποιο ρίγος στον ένοχο, καθώς ακούει την θορυβώδη αυτή άπόδειξη του έγκλήματός του. Συνέρεται όμως γρήγορα. Είναι ένας άνδρας δυνατός. Δεν άρχισε με μια δολοφονία, κάποτε; Και το χέρι του, παρ' όλο που ήταν άρχαίο, δεν έτρεμε καθόλου στο χιόνι του δάσους...

Η σκηνή αυτή διήρκεσε ένα τέταρτο της ώρας.

Ξανακλείνει το χρηματοκιβώτιο, βγαίνει από το δωμάτιο στην αλή, περνά σιγά-σιγά έμπρός από τους νυκτοφύλακας που εξακολουθούν να κοιμούνται και επιστρέφει σίπι του χωρίς να συναντήσει κανένα.

Μολαταύτα μια νευρική υπερδιέγερση τον κρατεί άγρυπνο.

Η ΑΓΩΝΙΑ ΕΝΟΣ ΑΘΩΟΥ

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, παρευρίσκεται στην άφιξη των εργατών, σε έλη τη φασαρία των εργαστηρίων, στο ξύπνημα της κυμέλης αυτής που άρχίζει τη δουλειά.

Βρίσκεται εκεί κάθε μέρα. Κανείς δεν άπορεί γι' αυτό.

Όσο για τα γραφεία, δεν άνοίγουν παρά στις έννηα. Σε λίγο φθάνουν οι υπάλληλοι. Νά έπί τέλους και ο κόμης Γκοντεφρουά.

Η καρδιά του Ζερβαί χτυπά λίγο δυνατά, ύστερα ήσυχάζει. Και διευθύνεται κι' ο ίδιος στο γραφείο του, προσέχοντας να μη του διαφύγη τίποτα άπ' ό,τι θα συμβεί.

Ο Γκοντεφρουά βρίσκει άνοιχτή την πόρτα του γραφείου του. Αυτό τον εκπλήττει. Κάθε μεσημέρι μόνο, από τις δώδεκα ως τις δύο, ο ύπνρέτης που είναι συγχρόνως και θυρωρός του νηματουργείου καθαρίζει το γραφείο όπου εργάζεται ο Γκοντεφρουά. Και ο κόμης είναι βέβαιος ότι το βράδυ είχε κλείσει την πόρτα αυτή.

Μολαταύτα δεν κάνει καμιά παρατήρηση.

Κανείς άπ' τα γραφεία δεν μπορεί να τον δει, έτσι όπως είναι άπομονωμένο το γραφείο του. Μπαίνει, βγάζει τη ζακέτα του και περνά ένα πρόχειρο σακάκι

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

κρεμασμένο σ' ένα καρφί. Και τα μάτια του έλκονται άσυναίσθητα από ένα πράγμα που λάμπει στα πόδια του.

Ένα νόμισμα πέντε φράγκων, άσημέ-νιο!... Ύστερα ένα άλλο... ύστερα ένα άλλο ακόμη...

Έξ ενστίκτου, τα βλέμμά του στρέφονται προς το χρηματοκιβώτιο. Πατάει τα κουμπιά... τίποτα δεν έχει αλλάξει... Άναπνέει με άνακούφιση, βάζει το κλειδί στην κλειδαριά... άνοίγει... και πνίγει μια κραυγή φρίκης.

Το χρηματοκιβώτιο είναι άδειανό...

Τόν έκλεψαν! Τόν έκλεψαν! Η πρώτη του σκέψη είναι να φωνάξει, να ζητήσει βοήθεια... Και όμως σιωπά... Πρώτα-πρώτα σκέφτεται ότι έχει ανάγκη να συνέλθι, να ξαναβρεί την ψυχραιμία του, ν' αποφασίση.

Σιγά-σιγά, ξανακλείνει το χρηματοκιβώτιο.

Και κάθεται στο γραφείο του, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του. Το μυαλό του είναι ζαλισμένο και νομίζει ότι ένα άδιάκπο βούισμα άντηχε σ' αυτιά του.

Από το συγκεχυμένο χάος των σκέψεων που τον πλημμυρίζουν, ξεχωρίζει ένα πράγμα κυρίως, που τον καθησυχάζει λί-γο: και ή σκέψη αυτή είναι ότι σήμερα δεν έχει να κάνει καμιά πληρωμή. Καμιά συναλλαγματική δεν λήγει σήμερα. Όλες οι πληρωμές είναι για την έπομέ-νη: εκατό χιλιάδες φράγκα!... Έτσι, έ-νη: μια μέρα για να ζητήσει, για να βρή, για ν' άγωνισθι... Μια μέρα και μια νύχτα!...

Τι θα κάνει όμως την έπομένη; Τι θα κάνει; Η θέση του είναι τραγική.

Ύστερα από μια ώρα, ξαναβρίσκει την ψυχραιμία του.

—Άς δούμε, ψιθυρίζει. Πρέπει να έ-

ξετάσω με καλή κάθε πράγμα... Δεν

πλησιάζει στο χρηματοκιβώτιο... Δεν βλέπει τίποτα το ιδιαίτερο. Ούτε μια σχι-μαδά: Είναι φανερόν ότι ο συνδυασμός των αριθμών έλειτούργησε και ή κλειδα-ριά δεν φέρει κανένα ίχνος διαρρήξεως.

Όστε ήξερε κάποιος τον αριθμό; Ποιος όμως; Και πώς ήταν αυτό δυνατόν; Την παραμονή άκριβώς είχε αλλάξει αριθμό και είχε διαλέξει αυτόν: 312. Τόν είχε και είχε διαλέξει αυτόν που δεν γράφει στο σημειωματάριό του που δεν είχε άφισι ούτε στιγμή. Πώς λοιπόν

άνεκαλόφθη ο αριθμός; Έίκοσι φορές ξανα-τρελλαθι κανείς... Έίκοσι φορές ξανα-τρελλαθι κανείς... Έίκοσι φορές ξανα-τρελλαθι κανείς... Έίκοσι φορές ξανα-τρελλαθι κανείς... Έίκοσι φορές ξανα-τρελλαθι κανείς...

Περνά όλο το πρωί κι' ο Ζερβαί άπο-ρεί που δεν ακούει τίποτα το έξαιρετικό. Άπό τη στιγμή που βρίσκεται εκεί, κλει-σμένος στο γραφείο του, τεντώνει τ' αυ-τί του περιμένοντας από λεπτό σε λεπτό ν' ακούση την άπελπισμένη φωνή του τα-μιά:

Είναι βέβαιος ότι κάποιος του έστρε-μια παγίδα, μια τρομερή παγίδα...

Και το κλειδί; Μόνο ο συνδυασμός των αριθμών δεν έφθανε για ν' άνοίξη το χρη-ματοκιβώτιο. Χρειάζοταν και τα δύο. Θάταν βέβαια ένα άντικλειδί, κατασκευα-σμένο ύστερα από προστάθειες και φρον-τίδες μηνών, χρόνων ίσως...

Ξαναπέφτει στην πολυθρόνα του, φλο-γισμένος από τον πυρετό, από την άγω-νία.

—Είναι αλήθεια; Είχα πραγματικά

χθές το βράδυ το ποσόν αυτό και μου τό-

Και όμως δεν ακούει τίποτα. Τα γρα-φεία μένουν ήσυχα. Μισανόγει την πόρ-τα του. Άφουγκράζεται. Κανείς θόρυβος έκτός από το τρίξιμο της πέννας στο χαρ-τί, από το ξεφύλλισμα μερικών έγγρα-φών. Αυτό είναι όλο.

Νυερίάζει. Τι συμβαίνει; Δεν μπορεί να περιμένη περισσότερο. Οι προφάσεις δεν του λείπουν για ν' άπευθυνθι στον Γκοντεφρουά. Διευθύνεται προς το τα-μείο, μπαίνει στο μικρό γραφείο, όπου έ κόμης, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέ-ρια του, μένει ακόμη χαμένος στις σκέ-ψεις του.

—Κύριε ντέ Λαντεναί;

Ο Γκοντεφρουά άνατριχιάζει σαν να έμπα απότομα και σηκώνει τα μάτια του.

Είναι θανάσιμα άχρόος. Το βλέμμα του είναι θολό. Μολαταύτα συνέρεχεται. Με μια βιαστική ματιά ο καλός Ζερβαί άντε-λήφθη ότι καμιά άταξία δεν υπάρχει εκεί. Το χρηματοκιβώτιο είναι κλειστό.

Άνοίχθηκε άραγε καθόλου; Ναι, χωρίς

Κλεισμένος στο γραφείο του, Ζερβαί περιμένει ν' άκούση...

καμιά άμφιβολία, γιατί άλλοιως δεν θάταν τόσο πολύ ταραγμένος ο ταμίας...

Ο Ζερβαί του ζητά μερικές πληροφο-ρίες, ύστερα φεύγει και τον άφίνει πάλι μόνο, μόνο, με το πρόβλημα της κλοπής αυτής που προσπαθεί να λύση.

—Τό είδει! Τό έξερει!... Και δεν το μιά να πη λέξη! Γιατί άραγε; σκεφτείται ο Ζερβαί.

Και νά, που με τη σειρά του, βυθίζεται κι' ο Ζερβαί σε συλλογισμούς: Τι θα γί-νη ο Γκοντεφρουά;

Τρεις λύσεις είναι δυνατές. Τρεις δρό-μοι άνοίγονται μπροστά του... Και οι τρεις, για τον Ζερβαί, είναι ένας θρίαυ-βος, γιατί και οι τρεις τον άπαλλάσσουν από τον άντίξηλο αυτό.

Η θά πη ότι τον έκλεψαν ο κόμης, όποτε και θά κατηγορηθι ως ένοχος. Εί-τε καταδικασθι, είτε όχι, ή άμφιβολία

—Μ' έκλεψαν!

που άτιμάζει για πάντα έναν άνθρωπο, θά βαράνη αιωνίως επάνω του!

"Η θά σιωπήσει, όποτε θά τή σκάσει τή νύχτα για ν' άποφύγει κάθε καταδίωξη, όμολογώντας έτσι, με την φυγή του, ότι είναι αυτός ό κλέφτης.

"Η θά σιωπήσει και βέβαιος ότι θά κατηγορηθή, βέβαιος ότι δεν θά μπορέσει νά υπερασπισθή τόν έαυτό του, σέ μία στιγμή τρέλλας, θ' αυτοκτονήσει.

Πάντως, ότιδήποτε και νά συνέβαινε, ό Ζερβαί, ό καλός Ζερβαί έμενε μόνος.

—Αυτά θά σκέπτεται, άσφαλώς, μονολογεί ό διευθυντής.

Τό μίσος του είναι τόσο μεγάλο, πού λίγο πριν τό μεσημέρι, για ν' άπολαύσει νωρίτερα τήν άπελπισία του αντίζήλου του, σκέπτεται νά ζητήσει από τόν Γκοντεφρουά μερικά έγγραφα πού ξέρεi ότι είναι κλεισμένα σ' ένα από τά συρτάρια του χρηματοκιβωτίου.

Τότε θ' άποκαλυπτόταν όλα.

Δέν τολμά όμως. Γιατί θά μπορούσε η έπιμονή αυτή νά ξυπνήσει τις ύποψίες του Γκοντεφρουά. Γι' αυτό σιωπά. Θά περιμένη. "Ισως τό άπόγευμα νά βρής καμιά καλύτερη ευκαιρία. Πάντως, τήν έπομένη τό πράγμα θ' άποκαλυπτόταν άσφαλώς.

Τό μεσημέρι, τά γραφεία άδειασαν. Οι υπάλληλοι δέν έπέστρεφαν νωρίτερα από τις δύο.

"Ο Γκοντεφρουά πήγε, όπως και οι άλλοι, νά φάη.

"Ο Ζερβαί τόν έπιασε από τό μπράτσο με οικειότητα, και χαμογελώντας του με πραγματική φιλία του έπεί:

—Φαίνεστε πολύ σκεπτικός σήμερα... —Εγώ, κύριε Φλοριζέ; "Εχετε λάθος, βας βεβαιώνω...

Και πράγματι, ό Γκοντεφρουά δέν ήταν πιά χλωμός. Δέν φαινόταν πιά καθόλου άνήσυχος. Τό πρόσωπό του ήταν ήρεμο, τό βλέμμα του γεμάτο αυτοπεποίθηση. "Ο πυρετός του είχε περάσει.

—Δέν ξέρεi τίποτα, σκέφθηκε ό Ζερβαί, η μάλλον άν άντελήθηκε τήν κλοπή, όποκρίνεται, όποτε, μά τήν αλήθεια, είναι πολύ δυνατός.

"Εκαναν μερικά βήματα μαζί, στην αυλή. "Υστερα ό Ζερβαί ρώτησε.

—Ερχεστε νά φάμε μαζί;

—Ευχαριστώ, απάντησε ό κόμης. Θά γευματίσω στό Σεντάν... Καί με τήν ευκαιρία αυτή, θά σάς ζητήσω τήν άδεια νά έλθω στό γραφείο κατά τις δύομιση, με τρεις...

—Πολύ ευχαρίστως. Μην έννοχληθήτε καθόλου.

Και χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο πρόσθεσε χαμογελώντας:

—Ξέρετε καλά ότι για σας δεν είμαι ένας διευθυντής, αλλά ένας φίλος.

"Ο Ζερβαί νόμιζε ότι διέκρινε κάποιον διαταγμό στον κόμητα. Για μία στιγμή, καθώς έφθιγγε τό χέρι του διευθυντού, φάνηκε σάν νάθελε νά μιλήσει νά τή πη έλα "Ισως. Μά συγκρατήθηκε, ψιθύρισε δύο-τρεις λέξεις ευχαριστώντας τον και διευθύνθηκε προς τόν Μέρ.

Χωρίς νά φαίνεται, ό Ζερβαί τόν παρατήρησε ν' άπομακρύνεται:

—Υπάρχει ένα τραίνο για τό Βέλγιο πού περνά σέ μία ώρα και τέταρτο... Φοβούμαι ότι δεν θά ξαναδείς πιά τόν κόμητα Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί, ψιθύρισε ένα γλυκό χαμόγελο.

Στις δύο, οι υπάλληλοι ξανάρχισαν τήν εργασία τους.

ΔΥΟ ΙΣΧΥΡΟΙ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ

Στις δύο και πέντε λεπτά, εύθυμος, ζωηρός, τακτικός, ό Γκοντεφρουά έφθασε όπως συνήθως.

"Ο Ζερβαί ήταν στην αυλή. Βλέποντας τόν κόμητα κατεπλάγη τόσο πού έμεινε σάν άπολιθωμένος, διακόποντας στη μέση κάποια διαταγή πού έδινε σ' έναν έργατή.

Και όταν ό Γκοντεφρουά πέρασε από μπροστά του, μόλις κατώρθωσε ν' άρθώσει:

—Δέν έπωφεληθήκατε τής άδειας, όπως φαίνεται.

—Δέν μου χρειάστηκε, απάντησε ό κόμης.

Και σιγοτραγουδώντας διευθύνθηκε προς τό γραφείο του.

Τώρα ό Ζερβαί είχε πεισθή ότι ό κόμης δέν είχε άντιληφθή τό πρωί τήν κλοπή. Θά τήν άντιλαμβάνονταν άργαγε τό άπόγευμα.

Δυό φορές, διαδοχικά, ήρθε ως τό ταμείο χωρίς νά άνακαλύψει τίποτα.

Τήν δεύτερη φορά μόνον, τήν στιγμή ακριβώς πού πλησίαζε, τόν φάνηκε ότι άκουσε τόν υπόκωφο κρότο πού ήξερε καλά, τόν κρότο πού έκανε η πόρτα του χρηματοκιβωτίου όταν έκλεινε. Μά όταν μπήκε μέσα, ό Γκοντεφρουά ήταν ήδη καθισμένος στό γραφείο του, κι' έξήταζε τά έγγραφα του. Και τό πρόσωπό του ήταν πάντα πολύ ήρεμο.

Αυτό καταντούσε παράξενο. Τό βράδυ, βγαίνοντας από τά γραφεία, ό Γκοντεφρουά έδωσε διαταγές νά του φέρουν λάμπες. Στις έξη-πύ έκλεινε τό έργοστάσιο—ήταν ακόμη μέρα γιατί βρισκόμασταν στό καλοκαίρι. "Ωστε ό κόμης είχε σκοπό νά ξανάρθη και νά έργασθι και τό βράδυ: "Αλλωστε δέν έκρυψε τήν πρόθεση του και τήν άνεκόνωσε στον Ζερβαί.

"Ο Ζερβαί δέν μπορούσε νά καταλάβη τί συνέβαινε.

Πράγματι, ό κόμης κλείστηκε στό γραφείο του κατά τις δέκα. Τά μεσάνυχτα ό Ζερβαί πήγε στό παράθυρό του και παρατήρησε. Λίγο φώς ξεπερνούσε από τά παντζούρια του Γκοντεφρουά, δείχνοντας ότι έργαζόταν ακόμη.

Στις τέσσερις, ό Ζερβαί δέν βάσταξε πιά και κατέβηκε. "Ανοίξε τά γραφεία και διευθύνθηκε στό ταμείο. Οι λάμπες ήταν ακόμα άναμμένες, άν και ήταν μέρα πιά. Μιά από τις λάμπες, μάλιστα, κάπνιζε. Μιά βαρεία μυρωδιά καπνού γέμιζε τό δωμάτιο.

Με τά πόδια σέ μία καρέκλα, μισοπλαγιασμένος στην δερμάτινη πολυθρόνα του, με τό κεφάλι ριχμένο πίσω, ό κόμης Γκοντεφρουά κοιμόταν βαθειά. Είχε περάσει εκεί όλη τή νύχτα.

"Ο Ζερβαί έρριξε μία ματιά στό χρηματοκιβώτιο... "Ηταν κλειμένο. όπως

και χθές, κρύβοντας καλά τό μυστικό του...

"Ο Ζερβαί έσπρωξε λίγο τόν κόμητα. "Εκείνος άνοιξε τά μάτια του, άναγνώρισε τόν διευθυντή και σηκώθηκε λίγο μουδιασμένος.

—Μά πώς συνέβη αυτό; Δέν κοιμηθήκατε χθές βράδυ;

—"Οχι, μά τήν αλήθεια. Φανταστήτε ότι έργασθηκα ως τις τέσσερις χωρίς νά τό καταλάβω... Σκέφθηκα τότε ότι δεν υπήρχε καιρός νά γυρίσω σπίτι μου. Ξημέρωνε. Ξάπλωσα έδώ και με πήρε ό ύπνος. Κοιμήθηκα μάλιστα καλά.

—Μά η εργασία σας δεν άπαιτούσε αυτή τήν μεγάλη κόπωση πού έπιβάλατε στον έαυτό σας.

—Πώς! Είχα κάποια καθυστέρηση στα βιβλία μου. "Εξ άλλου δέν ήμουν ήσυχος. Για σκεφθήτε! "Εχω εκεί μέσα έκατό χιλιάδες φράγκα περιπου! πρόσθεσε δίνοντας μία γροθιά στό χρηματοκιβώτιο. Είναι η πρώτη φορά πού έχω ένα τόσο μεγάλο ποσό και δέν έχω συνηθίσει ακόμα... Είναι δυό νύχτες τώρα πού δεινρεύομαι ότι με κλέβουν και ότι είμαι υποχρεωμένος νά τινάξω τά μαλλά μου στό άέρα. Σήμερα, τουλάχιστον, δέν δεινρεύθηκα. Κι' άπόψε θά κοιμηθώ ήσυχος.

"Ωστε δέν ήξερε τίποτα ακόμη;

Στις έννιά, όταν οι υπάλληλοι ήρθαν, ό Γκοντεφρουά πήγε νά κάνει τήν τουαλέττα του. Φύρισε σέ λίγο ζωηρός κι' ευδιάθετος σάν νά είχε περάσει τή νύχτα στό κρεβάτι του.

Κατά τις δέκα παρουσιάστηκε ένας τραπεζιτικός υπάλληλος. Είχε νά εισπράξει μονομιάς είκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα.

"Ο Ζερβαί τόν είχε δη από μακριά νάρχεται.

Και, σάν νά ήταν τυχαία, τήν στιγμή πού έμπαινε υπάλληλος τής τραπεζής, ό Ζερβαί, ό καλός Ζερβαί, βρισκόταν στό γραφείο του ταμιά, εξετάζοντας μερικά έγγραφα.

"Ο υπάλληλος στάθηκε μπροστά στην θυρίδα κι' άνοιξε τόν χαρτοφύλακά του.

—"Ω! έσείς είσθε, Ζωμπιέ; ρώτησε εύθυμα ό κόμης.

—Μάλιστα, κύριε ντε Λαντεναί.

—Ερχεσθε νά με φωνάτε, Ζωμπιέ;

—Κάνει καθείς ό,τι μπορεί, κύριε ντε Λαντεναί.

Και άνοιγοντας τά γραμμάτια και τις συναλλαγματικές του πρόσθεσε:

—Υποθέτω ότι έχω νά παίρνω σήμερα καμιά είκοσιπενταριά χιλιάδικα...

—Και άν δέν σάς πλήρωνα;

—"Ω! Δέν με φοβίζουν τ' άστεία σας γιατί ξέρομε καλά τό έργαστάσιό σας.

—Και άν μου είχαν κλέψει τά λεφτά μου;

—Δέν θάταν και τόσο άστείο τό πράγμα, είπε ό Ζωμπιέ γελώντας.

"Ο κόμης πήρε τά κλειδιά του. Πλησίασε στό χρηματοκιβώτιο, πάτησε τά κουμπιά, ζητώντας τους αριθμούς.

"Ο Ζερβαί είχε γυρισμένη τήν πλάτη του, σκυμμένος στα χαρτιά του μ' ένα μολύβι στό χέρι, άδιάφορος στη συνομιλία του ταμίου και τού υπαλλήλου.

Κράκ, έκανε τό πρώτο κουμπί. Κράκ, κράκ, τό δεύτερο... Κράκ, έκανε τό τρίτο,

(Η συνέχεια στό προσεχές)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

'Η άγωνιώδης ζωή τών «Μπουκμέκερς»

Στό περιθώριο τής άπέραντης γαλλικής πρωτεύουσας—άλλά και σ' άλλες ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις—ζή μια ιδιαίτερη κατηγορία ανθρώπων πού βρίσκονται σέ διαρκή πόλεμο με τήν άστυνομία. Οι άνθρωποι αυτοί λέγονται «μπουκμέκερς», και έξασκούν ένα παράξενο έπάγγελμα: αναλαμβάνουν για λογαριασμό τους στοιχήματα με βάση τις ίπποδρομίες πού γίνονται στό Λογκσάν ή άλλου. Και επί τή βάση των έπισημων αποτελεσμάτων των ίπποδρομιών πληρώνουν τά αναλογούντα κέρδη στους άτομικούς πελάτες των πού κέρδισαν.

Και θά ρωτήσετε τώρα γιατί γίνεται αυτό; Οι μόν πελάτες πού παίζουν με τους «μπουκμέκερς» άντι νά πάνε στις ίπποδρομίες, αλλάσσονται έτσι, από τά έξοδα και τους κόπους τής μεταβάσεως στις ίπποδρομίες, χωρίς νά λάβωμε ύπ' όψιν ότι οι περισσότεροι άπ' αυτούς είναι και υπάλληλοι, πού δέν μπορούν ν' αφήσουν τή δουλειά τους.

Οι δέ «μπουκμέκερς» με τόν συνδυασμό αυτό κερδίζουν τό τεράστιο ποσοστό του φόρου πού κρατεί τό δημόσιο στις έπίσημες ίπποδρομίες και τόν όποιο αυτοί δέν καταβάλλουν. Ένεκα τούτου η άστυνομία τούς καταδιώκει άμείλιτα, και έχει όργανώσει ιδιαίτερη σχετική ύπηρεσία.

"Ο άνταγωνισμός των «μπουκμέκερς» με τήν άστυνομία δέν γίνεται με άιματηρές ή βίαιες συγκρούσεις: οι «μπουκμέκερς» έξέρουν καλά ότι με τήν δύναμη δέν έχουν νά κερδίσουν τίποτα γι' αυτό χρησιμοποιούν ένα άλλο όπλο, με τό όποιο άριστες φορές θγαίνουν νικητές: και τό όπλο αυτό είναι η πονηρία!

"Η άρμοδία ύπηρεσία τής άστυνομίας γνωρίζει καλά τά πρόσωπα πού έξασκούν τό έπιλήψιμο αυτό έπάγγελμα: αλλά αυτό δέν είναι άρκετό: ό γαλλικός νόμος, για νά καταδικάσει κάποιον ως «μπουκμέκερς» άπαιτεί, νά συλληφθή έπ' αυτοφώρω τήν ώρα πού εισπράττει τά στοιχήματα ή πού πληρώνει τά κέρδη.

Για νά άποφύγει λοιπόν τήν έπιτήρηση κάτω από τήν όποια ό «μπουκμέκερς» ζή διαρκώς, λαμβάνει μέτρα σοβαρά. "Εχει πρώτα πρώτα τις «προφυλακές» του. Δηλαδή τρία ή τέσσερα άτομα πού πάνε πάντα πριν άπ' αυτόν, μένουν στην είσοδο του καφενείου όπου ό «παραφέντης» εργάζεται, δηλαδή καταγράφει τά στοιχήματα των πελατών του, τέλος τόν παρακολουθούν σάν άόρατες σκιές και τόν ειδοποιούν μόλις φανή κανένας μυστικός άστυνόμος. Οι άνθρωποι αυτοί κάνουν πώς δέν γνωρίζονται τόν παραφέντη τους. Είναι ντυμένοι διαφορετικά: ό ένας π.χ. είναι ένας σοβαρός εργατικός, ό άλλος ένας κομψοτυνιμένος κύριος, ό τρίτος ένας άτημέλητος καλλιτέχνης.

Μόλις τελειώσει τήν δουλειά του, ό παραφέντης τούς δίνει με τρόπο τά συνέργά του, δηλαδή τό κατάστιχο με τις σημειώσεις των στοιχημάτων, ούτως ώστε άν τόν πιάσει κανένας άστυνόμος, νά μή βρεθί άπάνω του «πειστήρια». Φυσικά οι άστυνόμοι συλλαμβάνουν συχνά και τις «προφυλακές». Αυτοί όμως ποτέ δέν θά προδώσουν τόν «μπουκμέκερς». Θά προτιμήσουν νά πάνε στό τμήμα, νά «κρατηθούν», νά φυλακισθούν έστω.

Οι άστυνόμοι έπιθεωρείται τό ξέρουν πολύ καλά. "Αυτόσο, κάνουν τό καθήκον τους:

—Ελα, Ζύλ, όμολόγησε. Είσαι στην

πηρεσία του χονδρού Μπερνέ. Τά κατάστιχα πού δόθηκαν πάνω σου είναι δικά του...

—Δέν γνωρίζω τόν Μπερνέ...

—Ας τα αυτά! Σε είδαμε όλοι έκατό φορές μαζί με τόν Μπερνέ...

—Πιθανόν... "Ελω νά πώ πώς δέν τόν ξέρω για «μπουκ»...

—"Ωστε δουλεύεις για λογαριασμό σου; Και πού είναι τά λεφτά σου;

Μά ό Ζύλ επιμένει. Ξέρει άλλωστε πώς στο τέλος οι άστυνόμοι θά βαρεθούν και θά τόν αφήσουν, γιατί, όπως είπαμε παραπάνω, ό γαλλικός νόμος είναι πολύ φιλελεύθερος: άπαιτεί νά συλληφθή ό ένοχος επ' αυτοφώρω.

Και θά ρωτήσετε τώρα γιατί γίνεται αυτό; Οι μόν πελάτες πού παίζουν με τους «μπουκμέκερς» άντι νά πάνε στις ίπποδρομίες, αλλάσσονται έτσι, από τά έξοδα και τους κόπους τής μεταβάσεως στις ίπποδρομίες, χωρίς νά λάβωμε ύπ' όψιν ότι οι περισσότεροι άπ' αυτούς είναι και υπάλληλοι, πού δέν μπορούν ν' αφήσουν τή δουλειά τους.

Οι δέ «μπουκμέκερς» με τόν συνδυασμό αυτό κερδίζουν τό τεράστιο ποσοστό του φόρου πού κρατεί τό δημόσιο στις έπίσημες ίπποδρομίες και τόν όποιο αυτοί δέν καταβάλλουν. Ένεκα τούτου η άστυνομία τούς καταδιώκει άμείλιτα, και έχει όργανώσει ιδιαίτερη σχετική ύπηρεσία.

"Ο άνταγωνισμός των «μπουκμέκερς» με τήν άστυνομία δέν γίνεται με άιματηρές ή βίαιες συγκρούσεις: οι «μπουκμέκερς» έξέρουν καλά ότι με τήν δύναμη δέν έχουν νά κερδίσουν τίποτα γι' αυτό χρησιμοποιούν ένα άλλο όπλο, με τό όποιο άριστες φορές θγαίνουν νικητές: και τό όπλο αυτό είναι η πονηρία!

"Η άρμοδία ύπηρεσία τής άστυνομίας γνωρίζει καλά τά πρόσωπα πού έξασκούν τό έπιλήψιμο αυτό έπάγγελμα: αλλά αυτό δέν είναι άρκετό: ό γαλλικός νόμος, για νά καταδικάσει κάποιον ως «μπουκμέκερς» άπαιτεί, νά συλληφθή έπ' αυτοφώρω τήν ώρα πού εισπράττει τά στοιχήματα ή πού πληρώνει τά κέρδη.

Για νά άποφύγει λοιπόν τήν έπιτήρηση κάτω από τήν όποια ό «μπουκμέκερς» ζή διαρκώς, λαμβάνει μέτρα σοβαρά. "Εχει πρώτα πρώτα τις «προφυλακές» του. Δηλαδή τρία ή τέσσερα άτομα πού πάνε πάντα πριν άπ' αυτόν, μένουν στην είσοδο του καφενείου όπου ό «παραφέντης» εργάζεται, δηλαδή καταγράφει τά στοιχήματα των πελατών του, τέλος τόν παρακολουθούν σάν άόρατες σκιές και τόν ειδοποιούν μόλις φανή κανένας μυστικός άστυνόμος. Οι άνθρωποι αυτοί κάνουν πώς δέν γνωρίζονται τόν παραφέντη τους. Είναι ντυμένοι διαφορετικά: ό ένας π.χ. είναι ένας σοβαρός εργατικός, ό άλλος ένας κομψοτυνιμένος κύριος, ό τρίτος ένας άτημέλητος καλλιτέχνης.

Μόλις τελειώσει τήν δουλειά του, ό παραφέντης τούς δίνει με τρόπο τά συνέργά του, δηλαδή τό κατάστιχο με τις σημειώσεις των στοιχημάτων, ούτως ώστε άν τόν πιάσει κανένας άστυνόμος, νά μή βρεθί άπάνω του «πειστήρια». Φυσικά οι άστυνόμοι συλλαμβάνουν συχνά και τις «προφυλακές». Αυτοί όμως ποτέ δέν θά προδώσουν τόν «μπουκμέκερς». Θά προτιμήσουν νά πάνε στό τμήμα, νά «κρατηθούν», νά φυλακισθούν έστω.

Οι άστυνόμοι έπιθεωρείται τό ξέρουν πολύ καλά. "Αυτόσο, κάνουν τό καθήκον τους:

—Ελα, Ζύλ, όμολόγησε. Είσαι στην

πηρεσία του χονδρού Μπερνέ. Τά κατάστιχα πού δόθηκαν πάνω σου είναι δικά του...

—Δέν γνωρίζω τόν Μπερνέ...

—Ας τα αυτά! Σε είδαμε όλοι έκατό φορές μαζί με τόν Μπερνέ...

—Πιθανόν... "Ελω νά πώ πώς δέν τόν ξέρω για «μπουκ»...

—"Ωστε δουλεύεις για λογαριασμό σου; Και πού είναι τά λεφτά σου;

Μά ό Ζύλ επιμένει. Ξέρει άλλωστε πώς στο τέλος οι άστυνόμοι θά βαρεθούν και θά τόν αφήσουν, γιατί, όπως είπαμε παραπάνω, ό γαλλικός νόμος είναι πολύ φιλελεύθερος: άπαιτεί νά συλληφθή ό ένοχος επ' αυτοφώρω.

Και θά ρωτήσετε τώρα γιατί γίνεται αυτό; Οι μόν πελάτες πού παίζουν με τους «μπουκμέκερς» άντι νά πάνε στις ίπποδρομίες, αλλάσσονται έτσι, από τά έξοδα και τους κόπους τής μεταβάσεως στις ίπποδρομίες, χωρίς νά λάβωμε ύπ' όψιν ότι οι περισσότεροι άπ' αυτούς είναι και υπάλληλοι, πού δέν μπορούν ν' αφήσουν τή δουλειά τους.

Οι δέ «μπουκμέκερς» με τόν συνδυασμό αυτό κερδίζουν τό τεράστιο ποσοστό του φόρου πού κρατεί τό δημόσιο στις έπίσημες ίπποδρομίες και τόν όποιο αυτοί δέν καταβάλλουν. Ένεκα τούτου η άστυνομία τούς καταδιώκει άμείλιτα, και έχει όργανώσει ιδιαίτερη σχετική ύπηρεσία.

"Ο άνταγωνισμός των «μπουκμέκερς» με τήν άστυνομία δέν γίνεται με άιματηρές ή βίαιες συγκρούσεις: οι «μπουκμέκερς» έξέρουν καλά ότι με τήν δύναμη δέν έχουν νά κερδίσουν τίποτα γι' αυτό χρησιμοποιούν ένα άλλο όπλο, με τό όποιο άριστες φορές θγαίνουν νικητές: και τό όπλο αυτό είναι η πονηρία!

"Η άρμοδία ύπηρεσία τής άστυνομίας γνωρίζει καλά τά πρόσωπα πού έξασκούν τό έπιλήψιμο αυτό έπάγγελμα: αλλά αυτό δέν είναι άρκετό: ό γαλλικός νόμος, για νά καταδικάσει κάποιον ως «μπουκμέκερς» άπαιτεί, νά συλληφθή έπ' αυτοφώρω τήν ώρα πού εισπράττει τά στοιχήματα ή πού πληρώνει τά κέρδη.

Για νά άποφύγει λοιπόν τήν έπιτήρηση κάτω από τήν όποια ό «μπουκμέκερς» ζή διαρκώς, λαμβάνει μέτρα σοβαρά. "Εχει πρώτα πρώτα τις «προφυλακές» του. Δηλαδή τρία ή τέσσερα άτομα πού πάνε πάντα πριν άπ' αυτόν, μένουν στην είσοδο του καφενείου όπου ό «παραφέντης» εργάζεται, δηλαδή καταγράφει τά στοιχήματα των πελατών του, τέλος τόν παρακολουθούν σάν άόρατες σκιές και τόν ειδοποιούν μόλις φανή κανένας μυστικός άστυνόμος. Οι άνθρωποι αυτοί κάνουν πώς δέν γνωρίζονται τόν παραφέντη τους. Είναι ντυμένοι διαφορετικά: ό ένας π.χ. είναι ένας σοβαρός εργατικός, ό άλλος ένας κομψοτυνιμένος κύριος, ό τρίτος ένας άτημέλητος καλλιτέχνης.

Μόλις τελειώσει τήν δουλειά του, ό παραφέντης τούς δίνει με τρόπο τά συνέργά του, δηλαδή τό κατάστιχο με τις σημειώσεις των στοιχημάτων, ούτως ώστε άν τόν πιάσει κανένας άστυνόμος, νά μή βρεθί άπάνω του «πειστήρια». Φυσικά οι άστυνόμοι συλλαμβάνουν συχνά και τις «προφυλακές». Αυτοί όμως ποτέ δέν θά προδώσουν τόν «μπουκμέκερς». Θά προτιμήσουν νά πάνε στό τμήμα, νά «κρατηθούν», νά φυλακισθούν έστω.

Οι άστυνόμοι έπιθεωρείται τό ξέρουν πολύ καλά. "Αυτόσο, κάνουν τό καθήκον τους:

—Ελα, Ζύλ, όμολόγησε. Είσαι στην

πηρεσία του χονδρού Μπερνέ. Τά κατάστιχα πού δόθηκαν πάνω σου είναι δικά του...

—Δέν γνωρίζω τόν Μπερνέ...

—Ας τα αυτά! Σε είδαμε όλοι έκατό φορές μαζί με τόν Μπερνέ...

—Πιθανόν... "Ελω νά πώ πώς δέν τόν ξέρω για «μπουκ»...

—"Ωστε δουλεύεις για λογαριασμό σου; Και πού είναι τά λεφτά σου;

Μά ό Ζύλ επιμένει. Ξέρει άλλωστε πώς στο τέλος οι άστυνόμοι θά βαρεθούν και θά τόν αφήσουν, γιατί, όπως είπαμε παραπάνω, ό γαλλικός νόμος είναι πολύ φιλελεύθερος: άπαιτεί νά συλληφθή ό ένοχος επ' αυτοφώρω.

Και θά ρωτήσετε τώρα γιατί γίνεται αυτό; Οι μόν πελάτες πού παίζουν με τους «μπουκμέκερς» άντι νά πάνε στις ίπποδρομίες, αλλάσσονται έτσι, από τά έξοδα και τους κόπους τής μεταβάσεως στις ίπποδρομίες, χωρίς νά λάβωμε ύπ' όψιν ότι οι περισσότεροι άπ' αυτούς είναι και υπάλληλοι, πού δέν μπορούν ν' αφήσουν τή δουλειά τους.

Οι δέ «μπουκμέκερς» με τόν συνδυασμό αυτό κερδίζουν τό τεράστιο ποσοστό του φόρου πού κρατεί τό δημόσιο στις έπίσημες ίπποδρομίες και τόν όποιο αυτοί δέν καταβάλλουν. Ένεκα τούτου η άστυνομία τούς καταδιώκει άμείλιτα, και έχει όργανώσει ιδιαίτερη σχετική ύπηρεσία.

"Ο άνταγωνισμός των «μπουκμέκερς» με τήν άστυνομία δέν γίνεται με άιματηρές ή βίαιες συγκρούσεις: οι «μπουκμέκερς» έξέρουν καλά ότι με τήν δύναμη δέν έχουν νά κερδίσουν τίποτα γι' αυτό χρησιμοποιούν ένα άλλο όπλο, με τό όποιο άριστες φορές θγαίνουν νικητές: και τό όπλο αυτό είναι η πονηρία!

"Η άρμοδία ύπηρεσία τής άστυνομίας γνωρίζει καλά τά πρόσωπα πού έξασκούν τό έπιλήψιμο αυτό έπάγγελμα: αλλά αυτό δέν είναι άρκετό: ό γαλλικός νόμος, για νά καταδικάσει κάποιον ως «μπουκμέκερς» άπαιτεί, νά συλληφθή έπ' αυτοφώρω τήν ώρα πού εισπράττει τά στοιχήματα ή πού πληρώνει τά κέρδη.

Για νά άποφύγει λοιπόν τήν έπιτήρηση κάτω από τήν όποια ό «μπουκμέκερς» ζή διαρκώς, λαμβάνει μέτρα σοβαρά. "Εχει πρώτα πρώτα τις «προφυλακές» του. Δηλαδή τρία ή τέσσερα άτομα πού πάνε πάντα πριν άπ' αυτόν, μένουν στην είσοδο του καφενείου όπου ό «παραφέντης» εργάζεται, δηλαδή καταγράφει τά στοιχήματα των πελατών του, τέλος τόν παρακολουθούν σάν άόρατες σκιές και τόν ειδοποιούν μόλις φανή κανένας μυστικός άστυνόμος. Οι άνθρωποι αυτοί κάνουν πώς δέν γνωρίζονται τόν παραφέντη τους. Είναι ντυμένοι διαφορετικά: ό ένας π.χ. είναι ένας σοβαρός εργατικός, ό άλλος ένας κομψοτυνιμένος κύριος, ό τρίτος ένας άτημέλητος καλλιτέχνης.

Μόλις τελειώσει τήν δουλειά του, ό παραφέντης τούς δίνει με τρόπο τά συνέργά του, δηλαδή τό κατάστιχο με τις σημειώσεις των στοιχημάτων, ούτως ώστε άν τόν πιάσει κανένας άστυνόμος, νά μή βρεθί άπάνω του «πειστήρια». Φυσικά οι άστυνόμοι συλλαμβάνουν συχνά και τις «προφυλακές». Αυτοί όμως ποτέ δέν θά προδώσουν τόν «μπουκμέκερς». Θά προτιμήσουν νά πάνε στό τμήμα, νά «κρατηθούν», νά φυλακισθούν έστω.

Οι άστυνόμοι έπιθεωρείται τό ξέρουν πολύ καλά. "Αυτόσο, κάνουν τό καθήκον τους:

—Ελα, Ζύλ, όμολόγησε. Είσαι στην

πηρεσία του χονδρού Μπερνέ. Τά κατάστιχα πού δόθηκαν πάνω σου είναι δικά του...

να τούς φωτογραφίσουν! Τους καταδιώκουν μυστικά επί μέρες σάν φωτο-ρεπόρτερ. Και όταν παρηγή ή φωτογραφία, έντυπείται σέ εκατοντάδες αντίτυπα και μοιράζεται σ' όλους τούς «ένδιαφερομένους» άντι ένός πενήτοφραγκου. Ένας βοηθός των μπουκμέκερ πού θέλει νά κάνει «ευσυνείδητα» τήν δουλειά του, είναι υποχρεωμένος νά έχη πάντα «ένήμερη» τήν παράξενη «συλλογή» του.

Ένψ λοιπόν ό Μπερνέ «εργάζεται», οι «προφυλακές» κατοπτίζουν προς όλες τις διεθνύνες. Χρησιμοποιούν τρία «συνθήματα», πού αλλάζουν φυσικά για κάθε πρόσωπο: Τά τρία αυτά συνθήματα έχουν τις εξής σημασίες: Τίποτε τό άξιοσημείωτον.—Προσοχή.—Κίνδυνος!

Τρία

Από τις πιο ενδιαφέρουσες ή ναυτική έκθεση που εγκαινιάστηκε αυτές τις μέρες στο Παρίσι. Είναι η 9η που διοργανώνεται ως τώρα και είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Βλέπει κανείς σ' αυτή όλες τις προόδους που έχουν πραγματοποιηθεί από τους αρχαιότερους χρόνους ως σήμερα στην ναυσιπλοΐα. Παρελαύνουν όλα τα είδη πλεούμενων, από την σχεδία των προϊστορικών ανθρώπων και το μονόξυλο, ως... την «Νορμανδία» τον γνωστό μας πλωτό κολοσσό.

Μέσα σε μία μεγάλη δεξαμενή, βλέπει κανείς, σε μικρογραφία, όλα αυτά τα πράγματα τελειότερα, μέχρι των παραμικροτέρων, εξωτερικώς τουλάχιστον, λεπτομερειών τους. Βλέπετε ξεφανα, σχεδίες και μονόξυλα, βάρκες και υπερωκεάνεια, τριήρεις και αντιτορπιλικά, μπρίκια και μηνύτορες, υπερδρεδνάντ και κόττερ κ.τ.λ. Μερικά από τα σκάφη αυτά, όπως π.χ. η μακέτα της «Νορμανδίας» έχουν μήκος παραπάνω από δυο μέτρων.

Από την προσεκτική έπ'σκηψη της έκθεσως αυτής, αποκομίζει κανείς την εντύπωση ότι καθημερινώς και περισσότερο η μηχανή εκτοπίζει το ιστίον, το πανί. Τα μηχανοκίνητα πλεούμενα αυξάνονται και πληθύνονται, αφού τώρα και στα ιστιοφόρα και στα γιούτ έκδρομων μηχανοκίνητων πετρελαιομηχανών που είναι βοηθητικές σήμερα για να εκτοπίσουν όμως αύριο εντελώς το πανί. Θα μείνει αυτό τότε ως βοηθητικό στην αρχή, σε περίπτωση βλάβης του μοτέρ, για να μεταβληθεί αργότερα σε απλό διακοσμητικό στοιχείο, στα γιούτ πολυτελείας, ωστόσο να λείπει ολόκληρα μία μέρα.

Ιδιαίτερος ενδιαφέρουσα υπήρξε η επίδειξη ομάδας ναυτών του γαλλικού στόλου που επεδείκνυν τε μία άλλη βαθεία δεξαμενή κάτω νέα, τελειότερα σκάφονδρα δυτών για πολύ μεγάλα βάθη.

Μία άλλη δεξαμενή παριστάνει ένα τελειότερο λιμάνι, με όλα του τα έργα: με την προκυμιά του, τις αποθήκες του, τον κυματοθραύστη του, τους γερανούς και όλα τα μηχανικά μέσα φορτοεκφορτώσεως, που κινούνται όλα των με ηλεκτρισμό.

Μεγάλα—σε μικρογραφία, βέβαια, πάντοτε—φορτηγά ξεφορτώνουν διαρκώς στο λιμάνι αυτό, χωρίς την βοήθεια κανενός ανθρώπου: είναι ή εικών του μηχανοκίνητου πέρα ως πέρα—λιμανιού του μέλλοντος.

Σε μία άλλη δεξαμενή βλέπει κανείς τα πλωτά αεροδρόμια που θα γίνουν—σχεδιάζεται δηλαδή να γίνουν—μεταξύ Εξόρως και Αμερικής, στον Ατλαντικό Ωκεανό, όταν θα αποφασισθεί ή τακτική έναέριος συγκοινωνία μεταξύ των δύο ηπείρων.

Γενικά, ή έκθεσις παρουσιάζει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον, γιατί δεν δείχνει μονάχα τι έχει γίνει ως τώρα, μά και το τι πρόκειται ακόμη να γίνει στο μέλλον, υπό έπωση θαλάσσιων συγκοινωνιών και ασφαλείας, ανέσεως και ταχύτητας σ' αυτές.

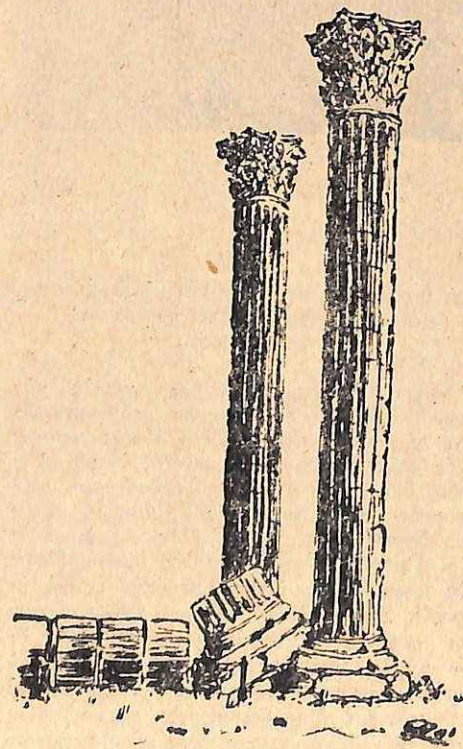
Υα να γνωρίση κανείς, όπωςδήποτε καλά έναν άρχαιο λαό, δεν φτάνει να μελετήσει μονάχα στην ιστορία του και τα πολεμικά του κατορθώματα, μά να προχωρήση και στον ιδιωτικό του βίο, στα παρσκήνια αν θέλετε της οικιακής ζωής του, απ' όπου συχνά εξαρτάται περισσότερο ή πρόδος και ή εξέλιξη του. Ένα από τα παρσκήνια αυτά είναι και ή κουζίνα: σπουδαίος παράγων προόδου και επιτυχίας στην ζωή των ανθρώπων, και ως λένε, οτι θένε οί θιασώται και θαυμαστές της περιφύτου νεοελληνικής άρετης, της λιτότητας.

Αν όμως όλοι μας λίγο πολύ γνωρίζουμε την εν Σαλαμίνι ναυμαχία, και τον πόλεμο των επτά επί Θήβαις, πόσοι θα μπορούσαμε να καυχήσουμε οτι ξέρουμε και τί έτρωγαν οί ένδοξοί μας πρόγονοι;

Ένας Γάλλος σοφός, ο δωρ Πικάρ, μέλος του ινστιτούτου, αναλαμβάνει έννος αυτός να μάς εισαγάγη στα γαστρεμαργικά μυστήρια των προπατόρων μας.

Και πρώτα-πρώτα, ο σοφός αυτός κ. Πικάρ μάς πληροφορεί οτι ή κουζίνα των αρχαίων Έλλήνων, παρουσιάζει πολλές αναλογίες με την σημερινή... Ιαπωνική κουζίνα. Ήταν δηλ. μάλλον έξωτική. Δηλαδή πάλι, ήταν κουζίνα λαού θαλασσινού. Και πραγματικά, οί «άρχαιοι ήμουν περσώνες, άγαπούσαν τρομερά τα θαλασσινά και ιδίως τα παστά. Τρελλαινόνταν οί λιχούδες για άλμυρά. Αν τό ήξερε αυτό ο Φαλμεράιερ δεν θα τολμούσε ίσως να μάς κατηγορήσει ήμεις τους σημερινούς Έλληνες, οτι δεν έχουμε καμμία σχέση με τους αρχαίους, τους γηγενείς Έλληνες, όπως τους έλεγε.

Αν έβλεπε αίφνης τί ρόλο παίζουν σήμερα στην διατροφή του νεοέλληνος ή ρέγγα και ή σαρδέλλα, θα έκρυβε το πρόσωπο

έξ έντροπής! Υπάρχει μονάχα μία διαφορά. Οί άρχαιοι πρόγονοι μας δεν έτρέφοντο άπολειπτικά με ψήτες ρέγγες. Άπεναντίας ήταν πιο λιχούδες και καλοφαγάδες από μάς, αφού έστελναν τα καράδια τους να φέρνουν ψάρια και άλίπατα ως και από τα παρσία της Ρωσίας. Αυτό όμως δεν σημαίνει οτι δεν έκτιμούσαν και τα προϊόντα του τόπου: Τά χέλια π.χ. της Κορινθίας ήταν ένα ψάρι πολυτελείας την εποχή εκείνη. Κάτι ανάλογο δηλ. με την ήμετέραν συναργεία.

Με λίγα λόγια, δεν έμπαινε στις Άθήνας τραπέζι, σε σπίτι όπωςδήποτε καλοστεκούμενο χωρίς τα θαλασσινά του.

Κατά τα άλλα, οί Άρχαιοι Έλληνες καλοφαγάδες ήταν επίσης φίλοι της ποιητικής, όπως έμειν, τώρα. Π.χ. ποτέ δεν έλειπαν από το τραπέζι τους οί έληές, το τυρί της Άχαιας και τα σαλτικιά. Ως προς τα φαγητά, τρελλαινόνταν ιδιαίτερος με τον λαγό στιφάδο. Τον μαγειρεύαν με λάδι, κρομμύδι και θυμάρι. Επίσης υπεραγατούσαν τις κίχλες και συνήθιζαν πολύ το άρνι και το γουρουνόπουλο στη γούδλα—καυμένη Φαλμεράιερ!—καθώς επίσης... και το σπληνάντερο! Μην εκπλήττεσθε. Ο κ. Πικάρ υπεύθυνος μάς βεβαιώνει οτι το άρνι της σούβλας και το σπληνάντερο δεν είναι διόλου προϊόντα της κλεφτουργίας, αλλά παναρχαία γαστρομαργική παράδοση που διεσώθη στις ελληνικές βουνοκορυφές για να μάς μεταδώσει ως σήμερα την μενυστική κνίστα της. Υπάρχουν μάλιστα οί υποστηρίζοντες οτι ή άμύρσοια των Ολυμπίων θεών ήταν άπλοστατα το άρνι της σούβλας! Διόλου άπίθανον.

Κατ' ισχυρότερον δέ λόγον αυτό, έφ' όσον το κρέας στους αρχαίους χρόνους ήταν κάτι το δυσεύρετο και πανάκριβο. Πολύ φυσικό λοιπόν να το τρώνε μόνον οί έσοί και μερικοί θνητοί εύλογημένοι από τους θεούς.

Πολύ λίγο λοιπόν κρέας έτρωγαν οί άρχαιοι Άθηναίοι και Έλλαδίται—αυτόχθονες δηλ. Έλληνες, γηγενείς όπως θα λέγαμε σήμερα—και υποστηρίζεται πολύ από τους σοφούς οτι στην άποχή τους αυτή από την κρεοφαγία όφειλεται και ή τόσο πνευματική τους διαύγεια και δύναμη.

Έπιναν όμως πολύ κρασί. Αυτό ήταν το πιοτό τους. Έκει που δεν υπήρχε το εύλογημένο αυτό προϊόν, έπιναν ένα είδος ποτού καμωμένου από μέλι και νερό, το οποίο έκρύωναν το καλοκαίρι μέσα στα πηγάδια.

Ηξεραν όμως οί άρχαιοι και την χρήση του πάγου. Με την διαφορά όμως οτι δεν είχαν, στην εποχή τους κανένα Φίξ για να τους τον φτιάση βέβαια με νερό της Ούλεν και άμμονία, αλλά τον κατέβριζαν φυσικό και φρέσκο από τα βουνά.

Ως προς τα κρασιά, το γλυκύτατο και άρωματώδες σαμώτικο, ή μαυροδάφνη, το γλυκό σαντορινιό ήταν από τότε άγνωστα και είχαν πολλούς θιασώτες, όπως άλλωστε και σήμερα.

Επίσης άγαπούσαν πολύ τα γλυκίσματα. Τα κατασκεύαζαν από άλειρι, μέλι και καρπούς.

Θέλετε τώρα να μάθετε και ποιοι έτρωγαν περισσότερο; Οί Βοιωτοί. Ένας Θηβαίος π.χ. σεβόμενος τον έαυτό του και το όνομά του, μπορούσε να καταβροχθίση στην καθοιστά του ένα μπουτι άρνίσιο με όλα τα σχετικά!

Σταχτοπούτα...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΙΖΑ ΤΡΑΠΑΝΙ

Απ' την πρώτη στιγμή, απ' το πρώτο γράμμα εκείνη έννοιωσε πως θα του παραδινόταν. Κι' όχι γιατί ήταν καμμία ελαφρόμυαλη αλλά γιατί ή νεαρά Άννα ποτέ δεν θα μπορούσε να πη «όχι» στον διάσημο Τούλιο Τζοβενταϊνί, συγγραφέα, μορφωμένο άνθρωπο, που το όνομά του ήταν της μόδας και που ήταν ένας ξεχωριστός τύπος άνδρικής καλλονής.

Και τώρα, μέσα στην μέση της πρώτης εύτυχιας, σκεπτόταν αναπολώντας τα περασμένα: «Γιατί να είμαι τόσο άτυχη; Γιατί ένας άνδρας σαν κι' αυτόν να είναι γραφτό να μ' αγαπήση μόλις τώρα;»

«Μόλις τώρα», δηλαδή με καθυστέρηση δυο χρόνων. Γιατί εδώ και δυο χρόνια ήταν παντρεμένη. Κι' άλλωστε δεν μπορούσαν να είχαν γίνει αλλιώς τα πράγματα: μέσω του συζύγου της είχε γνωρίσει με τον διάσημο Τζοβενταϊνί. Λίγα λόγια, ένα μπιλιετάκι γραμμένο από νευρικό χέρι, ήταν αρκετά για να την κάνουν να κλάψη από ήδονή. Κι' ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψη στην εύτυχία - δυστυχία της. «Εγώ κι' εκείνος, εκείνος κι' εγώ, ο άετός και το μυρμήγκι. Κι' όμως ο άετός πρόσεξε το μυρμήγκι και το καλεί να πετάξη μαζί του, να λουστή μέσα στην ακτινοβολία των ψηλών κορυφών» σκεπτόταν ή Άννα.

Το μυρμήγκι όμως φοβάται κι' υπορέει από ήλιγγο. Η ζωηρή λάμψη του θαμπώνει. Η καρδούλα της Άννας είναι συνηθισμένη στην θαλπωρή της έστιάς. Ο Τζοβενταϊνί γελάστηκε την είδε διαφορετική με την φαντασία του. Θα το πη, ίσως να επιβάλλεται αυτό για την γαλήνη όλων. Και μέσα στην σκέψη της ξαναθέλει το γκριζό πρόσωπο του Φλάβιο, του συζύγου της, χαμογελαστό, βολικό, αγαθό.

Η Άννα αναστενάζει, σηκώνεται. Κουβαριάζει το γράμμα μέσα στην παλάμη. «Θα του γράψω». Συλλογίζεται όμως την σύνταξη, την ορθογραφία και γίνεται κατακόκκινη. «Θα του τηλεφωνήσω». Αυτό είναι: το έρθηκε.

Τζοβενταϊνί - ψιθυρίζει μέσα στην μικρή, τρυπημένη, μαύρη σφαίρα - έσεις είσθε; Διάβασα...

Διαβάσατε, Άννα; Άπόψε θ' άρθω σπίτι σας. Ο Φλάβιο είναι καλεσμένος σε συγκέντρωση το ξέρω. Θα είσθε μόνη. Θα κουβεντιάσουμε, είναι ανάγκη. Όρθουάρ, Άννα.

Τίποτε άλλο. Της φαίνεται όμως τώρα, πως τα κιτρινωμένα φύλλα της περασμένης της ζωής πέφτοντας κάτω κουδουνίζουν σαν νάγιναν μονομιές χρυσά νομίσματα.

Ποιός ξέρει; Από μια εαφνική ιδιοτροπία της τύχης και μία μικροσκοπική

ψυχή ακόμα που δεν αξίζει τίποτα, μπορεί να άποκτήση άνυπολόγιστη αξία.

Αυτό της είπε, γι' αυτό την έπεισε ο Τζοβενταϊνί. Το θράδυ είναι καθισμένος κοντά της, τόσο κοντά που της φαίνεται πως άνέννεε με το στόμα του και πως λουζόταν μέσα στο άρωμά του. Απ' την πρώτη στιγμή... Όταν την έσφιξε στην άγκαλιά του, όταν το φιλή, όταν την έμυσε - νόμισε πως ταξίδευε του την έμυσε - νόμισε πως ταξίδευε του την έμυσε... Κι' ή Σταχτοπούτα ακόμα είχε την τιμή να αγαπηθεί από ένα θασιλόπουλο!

Οί εύτυχισμένες μέρες περνούν, φεύγουν με ήλιγιάδη ταχύτητα. Η Σταχτοπούτα, πηλτώντας κάπως κύτταξε τον πύργο του Αϊφελ να χάνεται μέσα στα σύννεφα ενώ ο διάσημος συγγραφέας, κλεισμένος μέσα στο γραφείο του, δεν έπαυσε να εργάζεται στο καινούργιο του ρομάντσο. Δυο θεομάδες είχαν περάσει απ' όπου βρίσκονταν στο Παρίσι και της φαίνονταν σαν όνειρο. Η Άννα εξακολούθησε να μαγεύεται απ' την εύτυχία της.

Αργά το θράδυ, ο Τούλλιο διέκοπτε το γράμμα έσπευδε σ' αυτήν, με κουρασμένο πρόσωπο, ακτινοβόλο όμως, την έσφιγγε στην άγκαλιά του, ναουού, ρίζοντάς την σαν μωρό κι' ύστερα την

πήγαινε στο κρεβάτι της. Καμμία φορά, την έβασε να ντυθεί και πήγαιναν να δειπνήσουν σε νυκτερινά κέντρα.

Πόσο διασκεδάζει ο Τζοβενταϊνί, άκούγοντας τις παρατηρήσεις της, τους θαυμασμούς της, τους ένθουσιασμούς της, για πρόσωπα και πράγματα που τον άφηναν ψυχρό κι' άσυγκίνητο γιατί ήταν τόσο κοινότοπα!

Τι ένδιαφέρων που είναι ο χαρακτήρ σου, αλήθεια! της έλεγε πιο συχνά από ό,τι της έλεγε «σ' αγαπώ».

Πέρασαν τρεις μήνες και τέλος, μία νύχτα της ανήγγειλε, βγαίνοντας σαν μεθυσμένος απ' το γραφείο του:

—Τέλειωσα το ρομάντσο μου, πάμε να βγούμε να διασκεδάσουμε.

Την έπομένη όμως ή Άννα είδε τα μπαντάκια και τις θαλίτσες μαζεμένα στον διάδρομο. Προχώρησε προς αυτόν που έβγαίνει απ' το δωμάτιό του και φώναξε σαν τρελή:

—Φεύγει; —Ναι, αγάπη μου, φεύγω.

Η Άννα άνέννευσε. Εκείνος συνέχισε:

—Ναι, αγάπη μου, για το Μιλάνο. Οί υποθέσεις μου με καλούν εκεί και διάζομαι να παραδώσω το ρομάντσο μου στον έκδοτή. Ίσως να γίνει το άριστούργημά μου και πρωταγωνίστρια του είσαι σύ, μικρούλα!

Την άγκαλιάσε και την φίλησε.

—Σε μελέτησα τόσο καιρό, είσέδωσα μέσα στην ψυχή σου σαν νάμπαινα μέσα σ' ένα άδειανό δωμάτιο που σιγά-σιγά επιπλώνεται. Μέσα απ' τα χέρια μου, απ' τον έρωτά μου, γεννήθηκε ή ψυχή σου, κι' έλπίζω, πιστεύω πως μόδεσα να την έρμηνεύσω, να την αποδώσω ανθρώπινα, αφού εγώ μόνος μου την δημιούργησα. με την ύπομνη του καλλιτέχνη, Άννα.

Η Άννα άποτραβήχτηκε και τον κύταζε με γουρλωμένα μάτια.

—Άννα τι έπαθες;

—Όστε για σένα ήμουνά ένα άντικείμενο μελέτης. Δεν αγάπησες σε μένα τη γυναίκα, αλλά μόνο το πρόσωπό που εγώ, με την άγνοιά μου, με την άφελειά μου και με την πίστη μου μπορούσα να γίνω έρχομένη σ' έπαφή με τον κόσμο σου, με τον ένδοξο έρωτά σου. Αυτό ήθελες από μένα.

Της έπιασε τα χέρια χαμογελώντας.

—Τι είναι αυτά που λές;

—Η Άννα όμως τράβηξε τα χέρια της, σκέπασε το πρόσωπό της και ψιθύρισε πικρά: «Να μπορούσα να ξαναγυρίσω πίσω!»

—Θα το ήθελες, σ' αλήθεια; την ρώτησε πρόθυμος.

—Με όλη μου την ψυχή!

—Τότε... όπως θέλεις... Να το δρομολόγιο των τρελινών.

Η Άννα το πήρε και μπήκε μέσα στο δωμάτιό της.

Ο Τζούλιο στην αρχή με τα χέρια στις τσέπες μπροστά στο παράθυρο, ψιθύριζε μονολογώντας, ευχαριστημένος: «Μι κ ρ ή ψ υ χ ή» είναι ωραίος τίτλος, βέβαια. Ίσως όμως «Τ ο ε υ π ν η μ α μ ι α σ γ υ ν α ι κ α σ» να είναι πιο επιτυχημένο...

Στο διπλανό δωμάτιο ή γυναίκα έγειράει πια να κλαίη και «ολόκληρα έύπνισε πια» - αλλοίωτικα όμως κι' όχι όπως το έννοούσε εκείνος - ξαναφορούσε το ταπεινό γκρι ταγιέρ της με το όποιο είχε έρθει και μέσα στο όποιο για πρώτη φορά έννοιωσε πιο έλεύθερο τον έαυτό της.

ΕΛΙΖΑ ΤΡΑΠΑΝΙ

—Για σένα ήμουνά ένα άντικείμενο μελέτης!

Το αινιγματικό πρόσωπο της Ίζα Μιράντα που θεωρείται σήμερα μια από τις μεγαλύτερες στάρ της Ιταλίας.

Νέα από τὸ Χόλλυγουντ

γωνίστριες για τὸ πρῶτο βραβεῖο τῆς Κινηματογραφικῆς Ἀκαδημίας, θὰ παίξουν τώρα μαζί στὴν ταινία «Μαρία, βασίλισσα τῆς Σκωτίας».

Ἡ Κάθριν Χέμπουργκ θὰ ὑποδυθῇ τὴν βασίλισσα Μαρία Στούαρτ καὶ ἡ Μπέττε Ντάβις θὰ ἐνσαρκώσῃ τὴν ἀντίζηλό της, τὴν βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας.

Καὶ ὅλοι στὸ Χόλλυγουντ περιμένουν μὲ ἀγωνία τὸν λυσσώδη καλλιτεχνικὸ συναγωνισμό τῶν δυὸ αὐτῶν μεγάλων ἡθοποιῶν πού εἶναι ἀντίπαλοι στὸν κινηματογράφο, ὅπως καὶ ἔξω ἀπ' αὐτόν, καὶ ὅμως εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ παίξουν μαζί.

ΚΑΚΟ ΜΑΤΙ

Τὸ Χόλλυγουντ βρίσκεται σὲ ἀπελπισία γιατί ἓνα σωρὸ δυστυχήματα συμβαίνουν τελευταῖα τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο στοὺς ἡθοποιούς καὶ στοὺς παραγωγούς ταινιῶν.

Ἔτσι ἡ Μάργκαρετ Σούλλαβαν—πρωταγωνίστρια τοῦ «Αὐτοκρατορικοῦ Ξενοδοχείου» γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχουν ξεδευθῇ ἤδη 15 ἑκατομμύρια φράγκα—ἔσπασε τὸ δεξί της χέρι.

Ἡ Μαίρη Μπόλαντ καὶ ἡ Καρόλ Λομπάρ, ἀναγκάστηκαν νὰ διακόψουν προσωρινῶς τὰ φιλμ πού γυρίζαν γιατί κρεββατώθηκαν μὲ γρίπη. Ὁ Ντικ Πόουελ τῆς Ἑταιρείας Γουῶρνερ διέ-

κοψε ἐπίσης τὴν ἐργασία του ἐξ αἰτίας μίας βρογχίτιδος.

Καὶ οἱ διευθύνται δὲν πᾶνε πίσω: ὁ κ. Τζάκ Οὐῶρνερ ἔκανε ἐγχείριση ἀπανθησίτιδος, ὁ Κάρυ Γκράντ ἔκοψε τὸ γέσι του καὶ ἔπαθε μιά σοβαρὴ μόλυνση, ὁ Φράνκ Μάγιο καὶ ὁ Ἔρι Λέντεν ἔχουν πλευρίτιδα. Ὅσο γιὰ τὸν Λάμπερ Χίλλνερ κόντεψε νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ μιά βαρεῖα λάμπα πού ἔπεσε πάνω στὸ κεφάλι του. Φαίνεται ὅτι κανένας Ἰνδὸς ἔκανε μάγια στὴν «Πόλη τοῦ Μειδιάματος».

Ἡ ΦΡΑΝΣΙΣ ΚΙ' Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

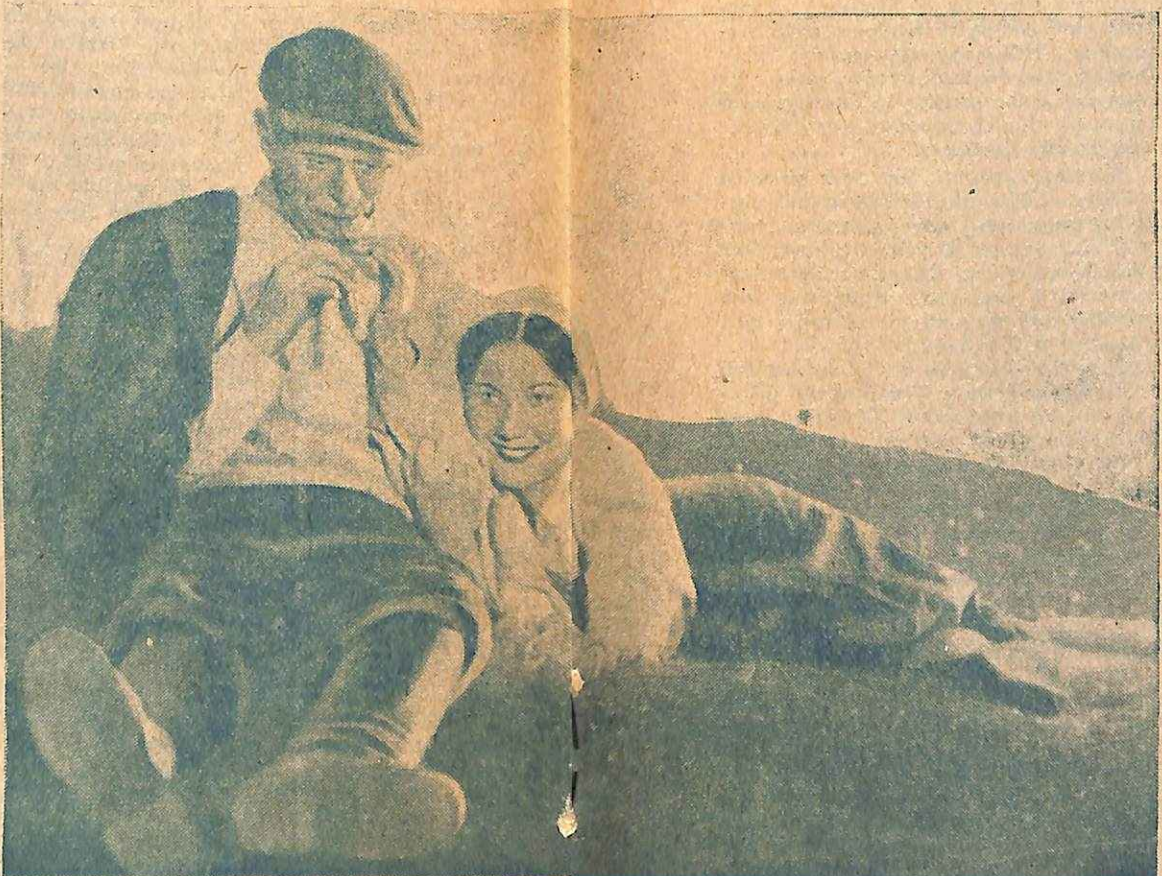
Ἡ Φράνσις Φάρμερ, μιά νέα ἡθοποιὸς πού προήχθη τελευταίως σὲ πρωταγωνίστρια, γελᾷ ἀκόμη γιὰ μιά μικρὴ περιπέτεια πού τῆς συνέβη πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες.

Ἡ νεαρὴ βεντέττα ἔκανε ἓναν περίπατο στὰ περὶχωρα τοῦ Χόλλυγουντ θὰν ἓνας ἄνδρας τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε:

—Μίς, εἶμαι φωτογράφος. Ἔχω πολλὸ καλὲς σχέσεις μὲ τὰ στούντιο καὶ ἂν θελήσετε νὰ ποζάρετε νὰ σᾶς τραβῆξω μερικὲς φωτογραφίες, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἐπιτύχω γιὰ σᾶς ἓνα καλὸ συμβόλαιο σὲ καμμιά μεγάλη κινηματογραφικὴ ἐταιρεία. Ἀσφαλῶς θὰ

Ἡ ἀριστοκρατικὴ ὁμορφιά τῆς κομψοτάτης Καίη Φράνσις ἔφερε τὴν μόδα τῶν μελαχρινῶν στὰρ στὸ Χόλλυγουντ.

Ἐνα ἀγροτικὸ εἰδύλλιο γεμάτο δροσιὰ καὶ ἀπλότητα: ὁ «κουλάκος» Ἀλῆξ Πετρόφ, κι' ἡ χωρικὴ Ἐλένη Γιούγκερ σὲ μιά σκηνὴ τοῦ τελευταίου σοβιετικοῦ οἰλμ «Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κολχόζ».

ΓΙΑ ΤΗ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

Ἡ Γαλλίς δημοσιογράφος Ἀλεξάνδρα Πεκέρ ἔκανε μιά πολὺ ἐνδιαφέρουσα καμπάνια μεταξὺ τῶν γνωστότερων στάρ τῆς Γαλλίας μὲ τὸ ἐρώτημα: «Ποιά στερήσις σᾶς στοιχίζει περισσότερο στὴ διαίτα πού ἀκολουθεῖτε γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴ σιλουέττα σας;».

Παραθέτομε κατωτέρω τὶς ἀπαντήσεις μερικῶν ἀπὸ τοὺς ἡθοποιούς αὐτούς:

■ ■

«Δὲν ἀκολουθῶ καμμιά εἰδικὴ διαίτα, εἶπε ἡ Βέρα Κορέν, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ «2ου γραφείου κατασκοπείας» καὶ τοῦ «Βαρκάρη τοῦ Βόλγα». Πρῶτα-πρῶτα γιατί δὲν αἰσθάνομαι νάχω ἡρωϊκὴ ψυχὴ. Ὑστερα, δὲν ἐπιδοκιμάζω καθόλου τὶς στερήσεις πού μᾶς στενοχωροῦν. Τὸ νὰ ζῇ κανεὶς καλά εἶναι πιο σπουδαῖο ἀπὸ τὸ νὰ διατηρῇ τὴ γραμμὴ του, γιατί αὐτὸ συντελεῖ στὸ νὰ διατηρῇ μιά τελεία διανοητικὴ ἰσορροπία πού εἶναι τὸ κυριώτερο».

Ἡ Βέρα Κορέν ὅμως ἔχει μιά τόσο ὑπέροχη σιλουέττα πού δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ν' ἀσχολῆται μ' αὐτήν.

Ἐξ ἄλλου, προσθέτει, θὰν ἤμουν παιδί, ἔκανα πολλὴ γυμναστικὴ. Ὑ-

στερα στὸ ὄντεόν, ἀκολουθοῦσα καθημερινῶς μαθήματα κλασσικῶν χορῶν. Καὶ νομίζω ὅτι τὰ γυμνάσματα πού κάναμε θὰν ἤμαστε πολλὸ νέοι διαμόρφωνουν τὴ σιλουέττα μας γιὰ ὅλη μας τὴ ζωὴ».

■ ■

«Ἡ μεγαλειότης μου στερήσις, ἀπήντησε ἡ Φλορέλ, εἶναι ὅτι δὲν πίνω τίποτα κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ φαγητοῦ καὶ ἀκόμη περισσότερο ὅτι δὲν πίνω θὰν διασκεδάζω λίγο. Καὶ εἶναι τόσο καλὴ, λίγη σαμπάνια! Κι' ὅμως δὲν πίνω ποτέ, σχεδὸν ποτέ!

«Ὅταν βγαίνω ἔξω μὲ φίλους, μὲ ἀποκαλοῦν κοροϊδευτικά: «Ἐκείνη πού δὲν πίνει!».

Εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ τὸ κάνω αὐτὸ γιατί ἄλλιῶς χοντραίνω».

■ ■

«Ἡ κυριώτερη στερήσις γιὰ μένα, λέγει ὁ Ἀνρὺ Γκαρά, δὲν εἶναι ὅτι ἀποφεύγω αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ἀλλὰ τὸ ὅτι ὑποχρεώνομαι νὰ τρώγω λίγο».

Φαίνεται ὅτι ὁ Ἀνρὺ Γκαρά εἶναι μᾶλλον λαίμαργος.

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἡ Μπέττε Ντάβις καὶ ἡ Κάθριν Χέμπουργκ πού ἐπὶ δυὸ χρόνια ἦσαν ἀντα-

προσληφθῆτε ἀμῆσως.

Ἡ Φράνσις δέχτηκε. Καὶ καθὼς ἡ τύχη κάνει ἐπιτυχημένα τὰ πράγματα, ὁ φωτογράφος ἔστειλε τὰ ἀντίτυπα τῶν φωτογραφιῶν στὴν ἐταιρεία Παρμάουντ, ἀπὸ ὅπου πληροφορήθηκε ὅτι ἡ Φράνσις Φάρμερ τελείωσε ἤδη δυὸ φιλμ καὶ πρόκειται νὰ γυρίσῃ ἄλλα τρία.

Καὶ τώρα ἡ Φράνσις Φάρμερ δὲν τολμᾷ πιά νὰ βγῇ περίπατο στὸ Χόλλυγουντ γιατί φοβάται νὰ μὴ συναντήσῃ τὸν φωτογράφο πού κοροϊδεψε τόσο εὐκολα.

ΜΕΝΝΙΕΣ

Φαίνεται ὅτι οἱ γιατροὶ ἔχουν μεγάλη πέραση στὸν κύκλο τῶν ἡθοποιῶν. Ἡ Κλωντὲτ Κολμπέρ παντρεύτηκε τὸν δόκτορα Τζέελ Πρέσμαν κι' ἡ Μαίρη Κλάρκε πρόκειται τώρα νὰ παντρευθῇ τὸν δόκτορα Φράνκ Νόλαν.

Ἡ Κόνστανς Μπέννεντ καὶ ἡ Τζόαν Μπέννεντ ἔφυγαν ἐπιδιώκοντας μὲ τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη ὅπου εἶναι βαρεῖα ἄρρωστος ὁ πατέρας των.

—Ἐνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα φιλμ πού

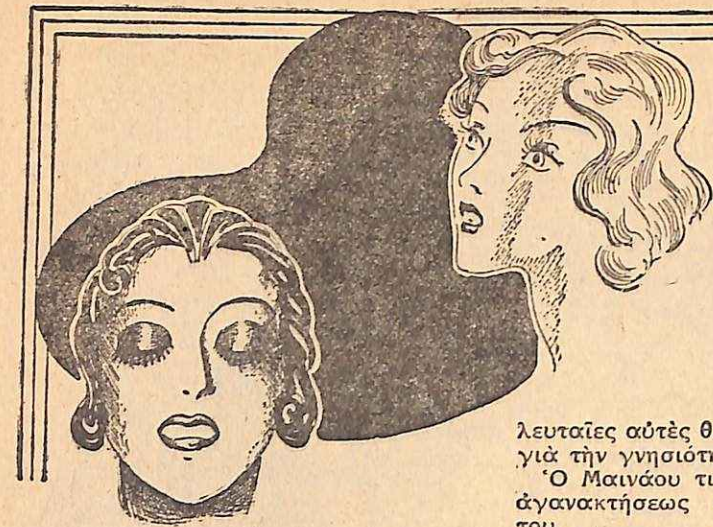
παίζονται τώρα στὴν Ἀμερικὴ εἶναι τὸ «Σόου-Μπόατ» σὲ νέα ἐκδόσι. Πρωταγωνιστεῖ ἡ ὁμορφὴ Ἴρεν Ντάν, ἡ Ἐλεν Μόργκαν, ὁ Ἀλλαν Τζόνς κι' ὁ Τσαρλς Οὐίνιγκερ.

—Ἐνα φιλμ ἐπίσης γιὰ τὸ ὁποῖο γίνεται μεγάλος θόρυβος εἶναι τὸ «Ἀντονου Ἀντβέρς» πού γυρίζεται τώρα στὰ στούντιο τῆς Γουῶρνερ μὲ πρωταγωνιστὰς τὸν Φρέντρικ Μάρτς καὶ τὴν Ἀνίτα Λουίζ.

Ἡ Μαίη Οὐῆστ ἀγόρασε ἓνα σάπφειρο 159 καρατίων. Ἔτσι ξεπέρασε τὴν Καρόλ Λομπάρ πού εἶχε ὡς τώρα τὸν μεγαλύτερο σάπφειρο τοῦ Χόλλυγουντ.

—Ὁ Λῳρένς Τίμπετ, ὁ διάσημος τραγουδιστὴς πού εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ λίγον καιρὸ τὸν κινηματογράφο ἐξ αἰτίας τοῦ θεάτρου, πρόκειται νὰ γυρίσῃ τώρα «Τὸ σημάδι τοῦ Ζορρό», πού εἶχε γυρισθῇ ὡς βωβὴ ταινία μὲ τὸν Ντοῦγκλας Φαίρμπανκ, πατέρα.

Ἡ Ντολαρές Βιέλ Ρίσο θὰ πρωταγωνιστήσῃ σ' ἓνα μεγάλο ξενώριο φιλμ. Ὁ τίτλος τοῦ δὲν ἀνεκοινώθη ἀκόμη.

Δυο το αριστοκρατικό γυναίκες

λευταίες αυτές θελήσεις; Είπατε θέβαιος για την γνησιότητά του;

—Ο Μαινάους τινάχθηκε. Μιά λάμψις άγανακτικής φάνηκε στο πρόσωπό του.

—Πρόσεξε, Ζυλιάν! είπε. Μου φαίνεται πως θα ήσουν ευχαριστημένη να αποδώσεις μια φριχτή κατηγορία στον οικον που έγκυρα είπες. Άλλα το όνομα αυτό, το οποίο σ' δεν θέλεις πιά, δεν ανήκει μόνο στον θεό μου, είναι και δικό μου, θα άνηκε και στον Λέο και δεν ανέχομαι σε αυτό καμιά κηλίδα. Θα είχα ίσως την διάθεση να πής: "Αν οι Τράχευερνγκ έπεσαν, αν η περιουσία των, ύποθεκευμένη, μόλις φθάνει για τους τόκους των δανειστών, εκεί κάτω στο Σόννερθ τα πράγματα είναι χειρότερα... ή μεγάλη εκείνη περιουσία αποκτήθηκε πολύ άσχημα."

Σ' αυτή την κατηγορία θα άπαντήσω:

—Ο θεός μου είναι πράγματι φιλόγυρος, έχει μεγάλη αδυναμία για τις κοινωνικές διακρίσεις, είναι συχνά μοχθηρός, δεν το άρνούμαι. Άλλα όφείλει σε μίαν έντιμη ζωή, την οποία και η κακολογία δεν έτόλμησε ποτέ να θίξει μια εξαιρετική θέση μέσα στην άνω τάξη γερμανική άριστοκρατία. Έχω λοιπόν σ' αυτόν τυφλή εμπιστοσύνη, άπολυτη, και θα θεωρήσω σαν προσβολή έναντιόν της ιδικής μου τιμής κάθε άπειρα να άμφισβητηθεί ή τιμιότης του χαρακτήρος του... Και πρόκειται περί ύπαινιγμού για πλαστογραφία... δηλαδή για το χειρότερο έγκλημα. Ζυλιάν, μη λησμονήσης αυτά που σου είπα και άς μη θίγωμε καλλίτερα τέτοια ζητήματα.

Άλλα είναι καίρος, νομίζω, να πάρουμε τον δρόμο του πύργου. Άν και έχω με ακόμη Σεπτέμβριο, δεν είναι θέβαιο άν δεν θα έχω με καταιγίδα. Ο ούρανός είναι θορύς. Η επάνοδος μας δεν είναι τόσο εύχρηστη όσον ήταν γύριζες στο Ρούντισοντορφ. Άλλα έχεις άρκετη εύφυια, για να έννοήσης ότι ή φρόνηση επιβάλλει άχι το να ποθή κανείς αυτό που δεν έχει άλλα το να άρκηται σε ό,τι έχει.

Η Ζυλιάν σιωπούσε. Μπήκε στο περίπτερο για να πάρη τον Λέο. Διάφορα άντιθετα αισθήματα επάλαιαν μέσα της. «Ζυλιάν, είναι τρομερό», της είχε πη ή Ούλρικ την ήμέρα του γάμου των. Έν τούτοις την ήμέρα εκείνη φάνηκε ήρεμος και ψυχρός. Τι θα έλεγε τώρα ή Ούλρικ άν παρευρισκόταν στις αινιδιές παραφορές του και άκούε τα επιτακτικά και είρωνικά λόγια του; Έν τούτοις,

— ένα πράγμα άκατανόητο — ή Ζυλιάν δεν τον έκρινε πιά τόσο άυστηρά. Άκόμα περισσότερο: Θιγόταν και προσβαλλόταν άπ' τις παρατηρήσεις του, και τις άγέρωχες συστάσεις του, υπέφερε άπό τους θυμούς του και όμως προτιμούσε όλα αυτά άπό τον σκεπτικισμό του, την άδιαφορία του, την περιφρόνηση προς τους όμοίους του. Όπως της φανεωνόταν τώρα, είχε ένα χαρακτήρα παράφορο, άλλα όπωσδήποτε είχε ένα χαρακτήρα, δεν στεροδύταν τελείως... Τώρα ή Ζυλιάν σκεπτόταν προσεκτικώτερα, και καταλάβαινε ότι άκριβώς έξ αίτίας της νέας αυτής άνακαλύψεώς της, παρασύρθηκε στο να του προσφέρει ένα είδος φιλίας... Η προσφορά της άλλωστε, άποκρούστηκε τόσο περιφρονητικά, ώστε το θυμόταν με λύπη και ντροπή...

Ο ούρανός ήταν πράγματι γεμάτος με βареιά και άπειλητικά σύννεφα. Την στιγμή που οι περιπατητές έφθαναν στο πάρκο του Σόννερθ, ή καταιγίς φαινόταν τόσο κοντά, ώστε ο Μαινάους, ο όποιος εκείνη την στιγμή περπατούσε μόνος του έμπρός χωρίς να λέγη λέξη, πρότεινε να σταθούν σ' ένα άπ' τα περίπτερα που ύπήρχαν άφθονα στον μεγάλο κήπο. Η Ζυλιάν παρατήρησε όμως ότι ο αλάρχης θα άνησυχούσε πολύ για τον Λέο και άπεφάσισαν να επιταχύνουν το θήμα. Ο άέρας φυσούσε και ένίναζε τα φύλλα των δένδρων.

Ο Μαινάους χτύπησε έλαφρά το πόδι του, όταν, καθώς πλησίαζαν στον πύργο, ένας ίπποκόμος, τον όποιο συνήντησε, του είπε ότι τα άλογα της ίππασίας της Αύλης τα είχαν θάλει στούς σταύλους, γιατί ή δούκισσα φοβήθηκε την καταιγίδα που έρχόταν, και πήγε και κατέφυγε στο Σόννερθ.

Εκείνη την ώρα στο πλατύσκαλο του πύργου, έφανίστηκε ή δούκισσα με ένα γοητευτικό χαμόγελο. Ο άέρας χτυπούσε το πρόσωπό της και τα μαλλιά της. Μιά θαρύτιμη έρμίνη σκέπαζε τους ώμους της. Είχε πιάσει τα κάγκελλα και κύτταζε τον Μαινάου και την γυναίκα του που περπατούσαν κρατώντας άπ' το χέρι τον Λέο.

Τό θέαμα αυτό της φάνηκε τόσο εκπληκτικό, ώστε έέχασε να άποδώσει στον Μαινάου τον ευλαβικό του χαιρετισμό. Όπισθοχώρησε, μπήκε στο σκαλόνι και όταν εκείνη ήλθαν μέσα, την έβηκαν καθισμένη σε άγέρωχη στάση μαζί με τον αλάρχη και τον άπαραίτητο κ. Μπέργκ.

Η καταιγίδα έξω είχε ξεπάσει τώρα. Κάποια στενοχώρια επικρατούσε μεταξύ των παρισταμένων. Μιλούσανε γαμψόφωνα, με κομμένες φράσεις, για άδιάφορα πράγματα. Έπικρατούσε μισοσκόταδο. Η δούκισσα ήταν όρη και το βλέμμα της φαινόταν να έρευνά τα βάθη της ψυχής του συζυγικού ζεύγους. Άπάντησε με μία περιήφανη κίνηση της

μα της Ε. ΜΑΡΛΙΤ

αγκαλούν... ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΕΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

κεφαλής στον εύγενικό χαιρετισμό της Ζυλιάν.

—Τι σημαίνουν όλες αυτές οι τρέλλες, Ραούλ; είπε ο αλάρχης, που φαινόταν τώρα σαν να θιάζεται να άφίση να ξεσπάσει ο θυμός που συγκρατούσε. Τι έκαμες τόσο ώρα. Άφησες τα άλογα και τ' άμάξι σου για να κάνης έναν αίσθηματικό περίπατο στο δάσος; Ξέρεις ότι μπορούσε να συμβή κακό; Πώς μπορείς να εμπιστευέσαι σε έναν ήλιθιο σαν τον Άνδρέα τα άλογα που μόλις ήμέρωσαν; Εκείνα άφηνίσαν και τον έφεραν εδώ τρελλό άπό τον φόβο του.

—Αυτό μου φαίνεται πολύ παράδοξο, άπάντησε ήρεμα ο Μαινάους, γιατί ο Άνδρέας διευθύνει πάντοτε τα άλογα αυτά. Θα φοβήθηκαν άπό τίποτα. Έξ άλλου δεν έκαμα στο δάσος κανένα αισθηματικό περίπατο. Βαρέθηκα τον ήλιο, την σκόνη και τους τιναγμούς του αλόγου.

—Όσον άφορά σάς, ώραία κυρία, θα ήταν πολύ εύχρηστο να ηγαίνετε μόνη σας στο κυνηγετικό περίπτερο, με το όποιο έρωτευτήκατε τόσο εαφνικά. Ο άποόσεκτος αυτός περίπατος με άναγκάζει να σας παρακαλέσω επιμόνως να μην μεταχειρίζεσθε τον έγνονό μου σαν προσωπικό σας κτήμα. Επί μίαν ώρα όλόκληρη άνησυχώσα τρομερά για το παιδί...

—Λυπόυμαι ελικρινά, κύριε, αλάρχα! άπάντησε ή Ζυλιάν, χωρίς να δώσει προσοχή στον επιθετικό τόνο του γέρου. Η δούκισσα έν τω μεταξύ είχε συνέλθει λίγο. Πήρε στην άγκαλιά της τον Λέο και είπε στον αλάρχη:

—Εύτυχώς που γύρισε καλά το άγαπημένο παιδί... Δεν έχει τίποτα.

Ο Λέο άποσπάσθηκε θίαια άπό την περιπτύξη όπως έλεγε συχνά, δεν άγαπούσε καθόλου την «μαμά του πρίγκιπος». Αντιθέτως, τον τραβούσε πολύ το θαυμασίο μαστίγιο με την άδαμαντοποίκιλη λαθή, που ή δούκισσα είχε άφήσει άπάνω στο τραπέζι. Τό πήρε και τό κύτταζε με περιέργεια.

—Τό ξέρω! είπε. Είναι στην εικόνα που ήταν επάνω στο γραφείο του μπαμπά...

Ο Λέο μιλούσε για την φωτογραφία της δούκισσας με στολή άμαζόνος που θρισκόταν στο γραφείο του Μαινάου.

—Άλλα δεν είναι πιά εκεί! έξηκολούθησε το παιδάκι, χωρίς να άντιλαμβάνεται την σημασία των λόγων του. Κι ούτε οι άλλες εικόνες είναι εκεί, ούτε ακόμη το άσχημο μπλέ γοβάκι.

—Πώς! Βαρώνε Μαινάου, έκάματε έκαθάριση; ρώτησε ή δούκισσα με διακοπτομένη φωνή. Στείλατε πράγματι στην σοφίτα όλα αυτά τα ένθύμια;

Τα λόγια ήσαν εύθυμα και άδιάφορα. Μά ο τόνος με τον όποιο λέχθηκαν διέψευσε την έπιφανειακή αυτή εύθυμία. Ο Μαινάους, που θρισκόταν κοντά της, ήταν ήρεμος και γελούσε μάλλον για

τις άποκαλύψεις του Λέο και την έντύπωση που προξένησαν.

—Η ύψηλότης σας άς ήσυχάσει! άπάντησε με σοβαρότητα. Όλα τα ένθύμια αυτά ένθύμια τυλίχθηκαν με προσοχή για να προφυλαχθούν κατά την άπουσία μου, άπό την σκόνη και την άπροσεξίτ των ύπη-

διότι σάς άδίκησα πολύ...

Και έκλινε το κεφάλι είρωνικά. —Τώρα που ή ζωγραφιά είναι στο διαμέρισμά σου, είμαι ήσυχος! έξηκολούθησε άπευθυνόμενος προς τον άνεψιόν του. Μόνο... Δεν μου λές, Ραούλ... Κανόνισες; —Να κανόνισω;... Τι; Είπε ο Μαινάους, ζαρώνοντας τα φρύδια του σε έκφραση διαμαρτυρίας. —Μα ναί... Ξεχνάς ότι ή κυρία μάς είχε κάποτε άποκαλύψει ότι πουλούσε τις εικόνες που ζωγράφιζε, όπως και τα άνθη που μάζευε για βοτανικές συλλογές;

—Σας παρακαλώ πάρα πολύ να με άφίσετε να κυττάζω μόνος μου τις ύποθέσεις που άφορούν μόνον έμένα! είπε ο Μαινάους σε τόνο τόσο άγέρωχο, ώστε ο γέρος τα έχασε.

—Ως την στιγμή εκείνη ο άνεψιός του δεν είχεν έπέμβει ποτέ για να έμποδίση τα πειρακτικά και προσβλητικά λόγια του. Και να που τώρα, ήταν εκεί με το βλέμμα άυστηρό και την στάση προκλητική, λησμονώντας ότι έπρεπε να συγκρατηθεί τουλάχιστον μπροστά στην δούκισσα... Τι συνέβαινε λοιπόν; Χωρίς άμφιβολία, και ο Μπέργκ θα έκανε τις ίδιες σκέψεις, γιατί το βλέμμα του, που μέχρι της στιγμής εκείνης ήταν προσηλωμένο άπάνω στην Ζυλιάν, στράφηκε προς τον σύζυγό της.

—Θεέ μου! Μην παίρνεις τόσο στο

Κορῶνα - Γράμματα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΤΤΟΡΕ ΡΕΝΤΣΙ

μου.

—Ποιός ήταν; ρώτησα φιλόποπτα.

—Ο Λουτσιάνο.

—Όποτε έχουν ίσες τύχες κι' οι δυο

τους.

—Υστερα, την Τρίτη θράδυ, μετά τους γάμους της Μιτέλας, κοιμήθηκα με τρία κουφέτα της κάτω απ' το προσκέφαλό μου.

—Και ποιόν απ' τους δυο όνειρεύτηκες;

—Και τους δυο, αποκρίθηκε η Λύντια απογοητευμένη.

—Μεγαλοδύναμε Θεέ! Μά εδώ πρόκειται περί διγαμίας.

—Σήμερα το πρωί, συνέχισε η Λύντια, διάβασα σ' ένα περιοδικό πως ένας

κι' αν συνοδεύοταν από ολόκληρη έπεξηγήση.

—Και τα χρήματα υπολογίζονται, εκανα την παρατήρηση. Ποιός απ' τους δυο στέκεται οικονομικώς καλλίτερα;

—Ο Λουτσιάνο, αποκρίθηκε η Λύντια.

—"Άλλο ένα σημείο υπέρ του Λουτσιάνο.

—Ο Λουτσιάνο μου δίνει την εντύπωση, ότι κολυμπά στο χρήμα. Ακόμα ένα σημείο υπέρ αυτού και θα πεισθής.

—Αυτό θ' αποφασίσω, είπα. Νά ένα νόμισμα δέκα λιρεττών. Ο γάμος είναι πάντα παιχνίδι της τύχης, όπως και να το πάρη κανείς. Κορώνα για τον Λουτσιάνο, γράμματα για τον Μάριο.

Η Λύντια πέταξε ψηλά το νόμισμα. Η τύχη ευνόησε τον Λουτσιάνο.

—"Ας δούμα τώρα και την «καλή»! είπε η Λύντια πετώντας το ψηλά.

—Και πάλι, η τύχη φάνηκε ευνοϊκή προς τον Λουτσιάνο.

—Τό αποφάσισα! φώναξε η Λύντια θάζοντας τις δέκα λιρέττες — μαζί με τις υπόλοιπες πέντε — μέσα στο τσαντάκι της.

Και σηκώθηκε να φύγει, όχι γιατί ήταν περασμένη η ώρα, αλλά ίσως γιατί δεν έμενε πιά ούτε ίχνος πάστας μέσα στον άσημενό δίσκο...

Την ξανάειδα μόλις ύστερα από τρεις εβδομάδες όταν ήρθε να με έρθι στο γραφείο. Ένώ με χαιρετούσε με μεγάλες διαχύσεις, πρόσεξα ότι στο άριστερό της χέρι έλαμπε μια θέρρα.

—Συγχαρητήρια, αγαπητή μου άνεψιά, τις είπα, με όλη μου την καρδιά. Είμαι πολύ εύτυχης. Ο Μάριο μου φαίνεται λαμπρός νέος και ελπίζω να είσαι μαζί του...

—Ο Μάριο; με διέκοψε η Λύντια, κυττάζοντας με με γουρλωμένα μάτια. Πώς συμπεραίνεις πως μπορεί να είναι ο Μάριο; Στ' αλήθεια, θα περίμενα μάλλον... νάλεγες για τον Λουτσιάνο. Μά... δεν είπαμε;...

—Δέκα χρόνια είμαι παντρεμένος με την θειά σου, της είπα, και κολακεύομαι πιστεύοντας πως γνωρίζω αρκετά καλά την γυναικεία ψυχολογία. Γι' αυτό, όταν η τύχη διάλεξε για σένα τον Λουτσιάνο, στοιχημάτισα με τον έαυτό μου πως θα είχες στείλει κατά διαβόλου την τύχη και θα διάλεγες τον Μάριο.

Την κύτταξα:

—Έχω δίκιο;

—"Όχι, αποκρίθηκε η Λύντια με γλυκά. Έχεις άδικο.

—Όποτε... δεν είναι ο Μάριο; ρώτησα δύσπιστα.

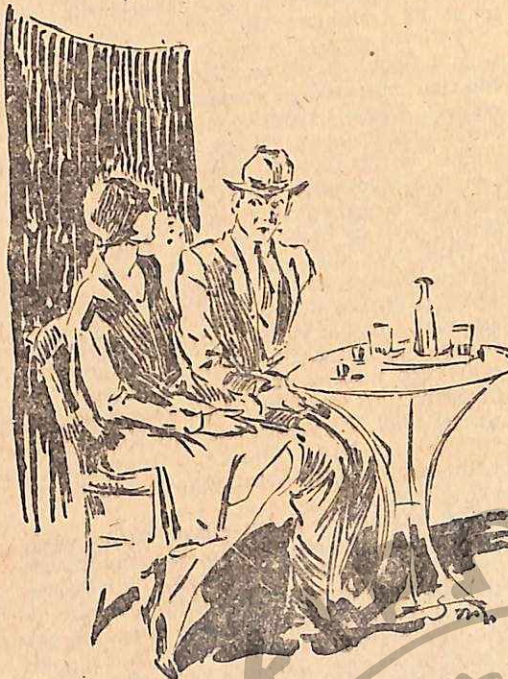
Η Λύντια κούνησε το ξανθό κεφάλάκι της.

—Δεν είναι ο Μάριο, θεοβάωσε γαμωγελώντας από ευτυχία. Είναι ο "Αρνο.

—Ο "Αρνο; Έκανα κατάπληκτος. Ποιός "Αρνο;

—Ο "Αρνο Πρίνι. Είναι τόσο χαριτωμένος. Γνωρίστηκαμε σ' ένα χορό την περασμένη εβδομάδα.

ΕΤΤΟΡΕ ΡΕΝΤΣΙ

—Τί σε στενοχωρεί λοιπόν; ρώτησα.

τύπος γυναικός σαν κι' έμένα θάπρεπε να παντρευθί έναν ξανθό.

—Αυτό είναι ένα σημείο υπέρ του Λουτσιάνο, διεπίστωσα.

—Είν' αλήθεια. Ο Μάριο όμως πέτυχε άλλο ένα ύστερα απ' το πρόγευμα.

Τράβηξα μια τύχη απ' ένα αυτόματο μηχανήμα που ευνόησε τους μελαχρούς.

—Δυό με δυο, είπα. Αυτό είναι το ποντάρισμα προς το παρόν;

Η Λύντια έκανε νόημα «ναί».

—Αυτό. Εκτός αν έχης να μου υποδείξεις κανένα άλλο πείραμα;

Είπα με πολλή λογική.

—"Αν ήμουνά ένα κορίτσι που έβρισκεται σε μια τέτοια αβεβαιότητα, θα έκλεινα υπέρ εκείνου που έχει πιά άνεπτυγμένη την χιουμοριστική διάθεση.

Είναι το απαραίτητο στοιχείο για να κάνης έναν γάμο εύτυχισμένο.

—Τρία με δυο για τον Λουτσιάνο, είπα. Τρία με δυο για τον Λουτσιάνο, είπα.

—Κι' όμως την επομένη, η θεία "Ορτανσία μου έρριξε τα χαρτιά και μούπε πως έβλεπε τον μέλλοντα σύζυγό

ματία στο έπισκεπτήριο. Είναι ο νέος παιδαγωγός του Λέο! πρόσθεσε με τόνο αδιάφορο μαζεύοντας τα έγγραφα που είχε σκορπισμένα μπροστά του.

Ο αulάρχης έσκυψε εμπρός, σαν να προσπαθούσε να καταλάβη αυτά που άκουγε.

—Αγαπητέ μου Ραούλ, είπα... άκουσα καλά ή δεν καταλαβαίνω τι άκούω; Είπες πραγματικά: «ο νέος παιδαγωγός του Λέο»; Θεέ μου! Τι συμβαίνει λοιπόν τριγύρω μου; Είχα θυισθί σε λήθαργο, για να μην ξέρω ότι έληφθησαν τόσο σοβαρές αποφάσεις;

—Η απόφασις, για την οποία μιλάτε, δεν είναι παλιά. Μου παρουσίασαν αυτόν τον νέο. Βεβαιώθηκα ότι από πάσης απόψεως ήταν κατάλληλος για την εργασία που ήθελα να του εμπιστευθώ, και απέφασα να τον καλέσω, όταν θα τον χρειάζόμουν. Ήλθε αυτή η στιγμή και τον παρεκάλεσα να έλθω να εγκατασταθί εδώ. Εύτυχώς ήταν ελεύθερος και ήλθε δυό μέρες νωρίτερα από τότε που τον περιμένα. Θά ήμουν πολύ ευχαριστημένος γι' αυτό, αν δεν είχα θραδύνει να σάς ειδοποιήσω.

—Η φροντίδα σας αυτή δεν θα μετέβαλλε καθόλου την ακράδαντη γνώμη μου! είπα ο γέρος με παραφορά. Και η γνώμη μου είναι, ότι ο νέος παιδαγωγός του Λέο δεν θα μείνη στο Σόνθερθ.

Ο Μαινάου, που είχε μαζέψει τα έγγραφα και έτοιμαζόταν να τα βάλη στο συρτάρι, έμεινε ακίνητος από έκπληξη. Στο πρόσωπό του, που στράφηκε προς τον αulάρχη, φάνηκε τόσο ζωνηρή και τόσο θαθεία δυσάρεσκα, ώστε όλες οι κυρίες χαμήλωσαν χωρίς να θέλουν το βλέμμα.

Ο αulάρχης φάνηκε σαν να αδιαφορούσε. Ήταν πολύ θυμωμένος, αν έκρινε κανείς από την νευρικότητα, με την οποίαν έσφιγγε το μανδύλη του.

—Μπορώ τουλάχιστον να μάθω τον λόγο που προκάλεσε αυτό το πραξικόπημα; ρώτησε.

—Τόν ξέρετε, θείε μου, και μπορείτε να δώσετε μόνος σας την απάντηση. Φεύγω και το ταξίδι μου θα διαρκέση πολλά χρόνια. Η θωρώνη έπιστρέφει στο Ρούντισοντορφ κοντά στην οικογένειά της. Δεν μπορεί να αναλάβη την επίβλεψη της ανατροφής του Λέο...

Στο σημείο αυτό τών εξηγήσεων, το πρόσωπο της δούκισσας έγινε ήρεμότερο. Έρριξε ένα βλέμμα θριάμβου προς την Ζυλιάν, που άκουε άπαθης και σιωπηλή.

—Και ένας ακόμη λόγος που με έκαμε να τό αποφασίσω, είναι ότι δεν ελπίζω ότι ο κ. Μπέργκ που είναι υστάσο πάντα πολύ πρόθυμος, θα μπορούσε να έρχεται τόν χειμώνα στο Σόνθερθ τόσο συχνά, όσον έρχεται τώρα. Συνεπώς, δεν θα μωρή να παρακολουθί τις σπουδές του Λέο.

—Σ' αυτό άπατάσαι! είπα ο αulάρχης σε τόνο θριαμβευτικό. Ο έξαιρέτος αυτός φίλος μου έλεγε άκριβώς γθές, ότι στο έξης έπιθυμεί να διευθύνη από κοντά την ανατροφή και την μόρφωση του έγγονου μου.

—Επιτρέψτε μου να σάς παρατηρήσω αγαπητέ θείε, ότι ο έγγονός σας με ενδιαφέρει πολύ, άφου είναι γυιός μου. Σ' έμένα λοιπόν ανήκει το δικαίωμα και συγχρόνως το καθήκον να διευθύνω την μόρφωσή του. Λοιπόν, καια την γνώμη μου, κάθε μόρφωσις μη σπριζόμενη στην καθαρή και άπόλυτη αλήθεια, είναι σπόρος κακός.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

γών, να εξαγοράσω τα άμαρτήματα της μητρός του».

—Θέλεις να ρίξης μια ματιά στο έγγραφο αυτό, Ζυλιάν; είπα ξαφνικά ο Μαινάου, άπευθυνόμενος προς την σύζυγό του, και δίνοντας σ' αυτήν, έκτός από το έγγραφο που διάβασε η δούκισσα, και ένα άλλο έγγραφο πολύ παλαιότερης χρονολογίας.

Η Ζυλιάν όρθια, σπριζόμενη στην πλάτη μιας πολυθρόνας, άπέφυγε να κυττάξη κανένα από τα πρόσωπα της σκηνής αυτής, και ιδίως τόν σύζυγό της, που με τόν τρόπο αυτόν είχε έκμηδενίσει τις ύπόνοιες, τις όποιες αυτή έζητησε να έγείρη στην σκέψη του. Για όλους τούς άλλους η σκηνή αυτή δεν είχε μεγάλο ενδιαφέρον, ούτε κανένα συγκεκριμένο σκοπό. Για την Ζυλιάν όμως κανένα απ' τα λόγια που είπα ο Μαινάου δεν στερείτο κάποιας πειρακτικής έννοιας... Και πράγματι, γιατί έκείνη να πιστέψη τόσο εύκολα στα λόγια της Λόν και να ζητήσει να άνασκώση τόν πέπλο που σκέπαζε το παρελθόν;

Έρριξε ώστόσο ένα βλέμμα στα χαρτιά που κρατούσε ο Μαινάου, χωρίς να τα έγγίξη. Ο γραφικός χαρακτήρ ήταν πραγματικά όμοιος και τόσο χαρακτηριστικός, ώστε δεν ήταν δυνατόν να παραδεχθί κανείς άπομίμηση ή πλάστογράφηση... Και όμως...

Εκείνη την στιγμή ένας υπηρέτης μπήκε και παρουσίασε στόν Μαινάου ένα έπισκεπτήριο έπάνω σε άσημενό δίσκο... Το έπεισόδιο αυτό έδινε ένα τέλος στην στενόχωρη σκηνή που είχε μεσολαδήσει.

—Αλήθεια!... Το είχα ξεχάσει, είπα ο αulάρχης χτυπώντας έλαφρά το κεφάλι του. Πρίν από μια ώρα, αγαπητέ μου Ραούλ, ένα άμάξι έφερε εδώ έναν νέο. Κατέβηκε με τέτοια οικειότητα, άπολύτως σαν να είχε άποφασίσει να κατοικήσει εδώ. Είπα ότι συ τόν φώναξης να έλθη και αν δεν είχα την ασύγκριτη εύτυχία να δεχθώ την Α. Ύψηλότητα την Δούκισσα, θα τόν καλούσα για να μάθω τι ζητεί.

—Πράγματι. Σκέπτεται να μείνη εδώ! είπα ο Μαινάου, που είχε ρίξει μια

—Θά την δής... όχι τώρα άμέσως, φαντάζομαι...

—Είναι εκεί κοντά σας! είπα ο Μαινάου, δείχνοντας με άδιαφορία το ντουλάπι στο όποιο ο αulάρχης είχε τα χαρτιά του. "Αν είγατε την καλωσύνη να μου έμπιστευθίτε το κλειδί...

Χωρίς να πη λέξη ο αulάρχης, άνοιξε το συρτάρι, στο όποιο η Ζυλιάν είδε να κλείη το γράμμα της μητέρας της. Πήρε με την άκρη τών δαχτύλων του το ρόζ χαρτί και το έδειξε από μακριά στην δούκισσα.

—Γλυκερές άναμνήσεις... ένα ρόδινο νέφος... Άλλά πολύ άκριβό! είπα τοποθετώντας πάλι την έπιστολή στο συρτάρι.

Κατόπι πήρε ένα ρόλο χαρτιά δεμένα με μια μαύρη κορδέλλα.

—Νά, φίλε μου τα χαρτιά που μου ζητάς.

Ο Μαινάου πήρε τα χαρτιά και τα έλυσε άμέσως.

—Α!... Νά ο κωδικέλλος που άφορᾷ τόν Γαβριήλ! Αυτό είναι χωρίς άμφιβολία το τελευταίο χαρτί που έγραψε;

—Ναί! άπήντησε ο αulάρχης. Είναι και η τελευταία θέληση που εξέφρασε. Ο Μαινάου πήρε μερικά άλλα χαρτιά και τα άπλωσε έμπρός του άπάνω στο τραπέζι.

—Αυτό μου φαίνεται πολύ περίεργο! είπα, παραβάλλοντας τα διάφορα χαρτιά. Τα γράμματα που έγραψε λίγο πρίν πεθάνη, ενώ θριασκόταν σε άγωνία, είναι έξ ίσου σταθερά και εύδιάκριτα με τα γράμματα που έγραφε νέος. Δεν λείπει ούτε τελεία, ούτε κόμμα! Και ο θάνατος φαίνεται δεν κατώρρωσε να κάμψη τόν δυνατό εκείνο όργανισμό. Τόν συνεπήρε άλλα δεν τόν λύγισε. Και πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι. Θά ήταν πολύ εύκολο να άμφισβητηούν δικαστικώς έγγραφα συνταχθέντα χωρίς μάρτυρες, αν ο γραφικός χαρακτήρ δεν ήταν άναμφισβήτητος.

Η δούκισσα έσκυβε με περιέργεια. Ο Μαινάου της έδωσε μερικά έγγραφα τα όποια εξέταζε με προσοχή.

—Έχετε δικαίο! είπα. Ο γραφικός αυτός χαρακτήρ είναι έντονος, αλλά δυσανάγνωστος. Νά ίδομε αν θά κατορθώσω να διαβάσω:

«Διατάσσω ο Γαβριήλ να άκολουθήσῃ το ιερατικό στάδιο. Νά γίνη ιεραπόστολος και να προσπαθήσῃ άγαθοερ-

—Το πιστεύω θείε μου! Θέλω να πιστεύσω, ότι αυτός ήταν ο μοναδικός σκοπός σας. Άλλά επιτρέψτε μου να σάς τόν πώ. Κάποτε δεν διατυπώνετε όπως πρέπει τās σκέψεις σας. Κανείς δεν έχει περισσότερη έμπιστοσύνη από μένα στην ευθύτητά σας. Είσαθε ο τελευταίος από τούς Μαινάου που ζούν, και σάς θεωρώ σαν άντιπρόσωπο του όικου μας. Άλήθεια... Κάτι θυμήθηκα... Δεν θά μπορούσα να δώ την διαθήκη, που περιέχει τις τελευταίες θελήσεις του θείου μου Γισβέρτου; Το θυμήθηκα καθώς είδα στο Βολκερχάουζεν την μεγάλη προσωπογραφία του χαλασμένη λίγο από την σκόνη και την ύγρασία, σε θαβμό ώστε να θέλη άμεση επιδιόρθωση. Στην διαθήκη αυτή, πράγματι, είναι οι τελευταίοι χαιρετισμοί που μου άπευθύνει...

—Θά την δής... όχι τώρα άμέσως, φαντάζομαι...

—Είναι εκεί κοντά σας! είπα ο Μαινάου, δείχνοντας με άδιαφορία το ντουλάπι στο όποιο ο αulάρχης είχε τα χαρτιά του. "Αν είγατε την καλωσύνη να μου έμπιστευθίτε το κλειδί...

Χωρίς να πη λέξη ο αulάρχης, άνοιξε το συρτάρι, στο όποιο η Ζυλιάν είδε να κλείη το γράμμα της μητέρας της. Πήρε με την άκρη τών δαχτύλων του το ρόζ χαρτί και το έδειξε από μακριά στην δούκισσα.

—Γλυκερές άναμνήσεις... ένα ρόδινο νέφος... Άλλά πολύ άκριβό! είπα τοποθετώντας πάλι την έπιστολή στο συρτάρι.

Κατόπι πήρε ένα ρόλο χαρτιά δεμένα με μια μαύρη κορδέλλα.

—Νά, φίλε μου τα χαρτιά που μου ζητάς.

Ο Μαινάου πήρε τα χαρτιά και τα έλυσε άμέσως.

—Α!... Νά ο κωδικέλλος που άφορᾷ τόν Γαβριήλ! Αυτό είναι χωρίς άμφιβολία το τελευταίο χαρτί που έγραψε;

—Ναί! άπήντησε ο αulάρχης. Είναι και η τελευταία θέληση που εξέφρασε. Ο Μαινάου πήρε μερικά άλλα χαρτιά και τα άπλωσε έμπρός του άπάνω στο τραπέζι.

—Αυτό μου φαίνεται πολύ περίεργο! είπα, παραβάλλοντας τα διάφορα χαρτιά. Τα γράμματα που έγραψε λίγο πρίν πεθάνη, ενώ θριασκόταν σε άγωνία, είναι έξ ίσου σταθερά και εύδιάκριτα με τα γράμματα που έγραφε νέος. Δεν λείπει ούτε τελεία, ούτε κόμμα! Και ο θάνατος φαίνεται δεν κατώρρωσε να κάμψη τόν δυνατό εκείνο όργανισμό. Τόν συνεπήρε άλλα δεν τόν λύγισε. Και πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι. Θά ήταν πολύ εύκολο να άμφισβητηούν δικαστικώς έγγραφα συνταχθέντα χωρίς μάρτυρες, αν ο γραφικός χαρακτήρ δεν ήταν άναμφισβήτητος.

Η δούκισσα έσκυβε με περιέργεια. Ο Μαινάου της έδωσε μερικά έγγραφα τα όποια εξέταζε με προσοχή.

—Έχετε δικαίο! είπα. Ο γραφικός αυτός χαρακτήρ είναι έντονος, αλλά δυσανάγνωστος. Νά ίδομε αν θά κατορθώσω να διαβάσω:

«Διατάσσω ο Γαβριήλ να άκολουθήσῃ το ιερατικό στάδιο. Νά γίνη ιεραπόστολος και να προσπαθήσῃ άγαθοερ-

—Το πιστεύω θείε μου! Θέλω να πιστεύσω, ότι αυτός ήταν ο μοναδικός σκοπός σας. Άλλά επιτρέψτε μου να σάς τόν πώ. Κάποτε δεν διατυπώνετε όπως πρέπει τās σκέψεις σας. Κανείς δεν έχει περισσότερη έμπιστοσύνη από μένα στην ευθύτητά σας. Είσαθε ο τελευταίος από τούς Μαινάου που ζούν, και σάς θεωρώ σαν άντιπρόσωπο του όικου μας. Άλήθεια... Κάτι θυμήθηκα... Δεν θά μπορούσα να δώ την διαθήκη, που περιέχει τις τελευταίες θελήσεις του θείου μου Γισβέρτου; Το θυμήθηκα καθώς είδα στο Βολκερχάουζεν την μεγάλη προσωπογραφία του χαλασμένη λίγο από την σκόνη και την ύγρασία, σε θαβμό ώστε να θέλη άμεση επιδιόρθωση. Στην διαθήκη αυτή, πράγματι, είναι οι τελευταίοι χαιρετισμοί που μου άπευθύνει...

—Θά την δής... όχι τώρα άμέσως, φαντάζομαι...

—Είναι εκεί κοντά σας! είπα ο Μαινάου, δείχνοντας με άδιαφορία το ντουλάπι στο όποιο ο αulάρχης είχε τα χαρτιά του. "Αν είγατε την καλωσύνη να μου έμπιστευθίτε το κλειδί...

Χωρίς να πη λέξη ο αulάρχης, άνοιξε το συρτάρι, στο όποιο η Ζυλιάν είδε να κλείη το γράμμα της μητέρας της. Πήρε με την άκρη τών δαχτύλων του το ρόζ χαρτί και το έδειξε από μακριά στην δούκισσα.

—Γλυκερές άναμνήσεις... ένα ρόδινο νέφος... Άλλά πολύ άκριβό! είπα τοποθετώντας πάλι την έπιστολή στο συρτάρι.

Κατόπι πήρε ένα ρόλο χαρτιά δεμένα με μια μαύρη κορδέλλα.

—Νά, φίλε μου τα χαρτιά που μου ζητάς.

Ο Μαινάου πήρε τα χαρτιά και τα έλυσε άμέσως.

—Α!... Νά ο κωδικέλλος που άφορᾷ τόν Γαβριήλ! Αυτό είναι χωρίς άμφιβολία το τελευταίο χαρτί που έγραψε;

—Ναί! άπήντησε ο αulάρχης. Είναι και η τελευταία θέληση που εξέφρασε. Ο Μαινάου πήρε μερικά άλλα χαρτιά και τα άπλωσε έμπρός του άπάνω στο τραπέζι.

—Αυτό μου φαίνεται πολύ περίεργο! είπα, παραβάλλοντας τα διάφορα χαρτιά. Τα γράμματα που έγραψε λίγο πρίν πεθάνη, ενώ θριασκόταν σε άγωνία, είναι έξ ίσου σταθερά και εύδιάκριτα με τα γράμματα που έγραφε νέος. Δεν λείπει ούτε τελεία, ούτε κόμμα! Και ο θάνατος φαίνεται δεν κατώρρωσε να κάμψη τόν δυνατό εκείνο όργανισμό. Τόν συνεπήρε άλλα δεν τόν λύγισε. Και πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι. Θά ήταν πολύ εύκολο να άμφισβητηούν δικαστικώς έγγραφα συνταχθέντα χωρίς μάρτυρες, αν ο γραφικός χαρακτήρ δεν ήταν άναμφισβήτητος.

Η δούκισσα έσκυβε με περιέργεια. Ο Μαινάου της έδωσε μερικά έγγραφα τα όποια εξέταζε με προσοχή.

—Έχετε δικαίο! είπα. Ο γραφικός αυτός χαρακτήρ είναι έντονος, αλλά δυσανάγνωστος. Νά ίδομε αν θά κατορθώσω να διαβάσω:

«Διατάσσω ο Γαβριήλ να άκολουθήσῃ το ιερατικό στάδιο. Νά γίνη ιεραπόστολος και να προσπαθήσῃ άγαθοερ-

—Το πιστεύω θείε μου! Θέλω να πιστεύσω, ότι αυτός ήταν ο μοναδικός σκοπός σας. Άλλά επιτρέψτε μου να σάς τόν πώ. Κάποτε δεν διατυπώνετε όπως πρέπει τās σκέψεις σας. Κανείς δεν έχει περισσότερη έμπιστοσύνη από μένα στην ευθύτητά σας. Είσαθε ο τελευταίος από τούς Μαινάου που ζούν, και σάς θεωρώ σαν άντιπρόσωπο του όικου μας. Άλήθεια... Κάτι θυμήθηκα... Δεν θά μπορούσα να δώ την διαθήκη, που περιέχει τις τελευταίες θελήσεις του θείου μου Γισβέρτου; Το θυμήθηκα καθώς είδα στο Βολκερχάουζεν την μεγάλη προσωπογραφία του χαλασμένη λίγο από την σκόνη και την ύγρασία, σε θαβμό ώστε να θέλη άμεση επιδιόρθωση. Στην διαθήκη αυτή, πράγματι, είναι οι τελευταίοι χαιρετισμοί που μου άπευθύνει...

ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ

Ο Μπίλ ήταν τρελλά ερωτευμένος με μια νόστιμη κοπέλλα. Μια μέρα, αυτή του είπε ότι την έχομένη Δευτέρα θα γινόταν την εισοδό της στο 21ο έτος της ηλικίας της, και ο Μπίλ της υποσχέθηκε ότι αυτή την ημέρα θα έστελνε σπίτι της ένα μπουκέτο με τόσα τριαντάφυλλα, όσα ήταν και τα χρόνια της.

Ο Μπίλ πράγματι έπειτα από δυο μέρες έδωσε την σχετική παραγγελία σ' έναν ανθοπώλη, ο οποίος λόγω της στενής του φιλικής με τον Μπίλ, κύταξε να τον περιποιηθεί ιδιαίτερος. Και είπε στον υπάλληλό του:

— Έχουμε έντολη από τον κύριο... να στείλουμε στην μίς Κλαίρη ένα μπουκέτο με 11 τριαντάφυλλα. Έπειδή όμως είναι καλός πελάτης και φίλος, πρόσθεσε στο μπουκέτο άλλα δέκα τριαντάφυλλα.

■ ■

Η ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΛΥΤΗ

Ο Μπόμπ έπείσφερε με το αυτοκίνητό του από το προάστειο στην πόλη και στον δρόμο τον παρακάλεσε ένας πεζός να τον πάρε έπάνω. Ο Μπόμπ δέχθηκε.

Όταν το αυτοκίνητο έφτασε στην πρώτη διασταύρωση της πόλεως ο σωφέρ δεν πρόσεξε το σινιάλο της Τροχαίας κινήσεως. Αποτέλεσμα αυτής της άδελφίας ήταν να τον σταματήσει ο πόλιςμαν και να του πάρη την άδεια του οδηγού. Τότε ο άγνωστος συνεπιβάτης του Μπόμπ κατέβηκε από το αυτοκίνητο και πλησιάζοντας τον άπομακρυνόμενο πόλιςμαν, τον παρακάλεσε επί λίγα λεπτά να τους συγχωρήσει και να δώσει πίσω την άδεια. Ο πόλιςμαν όμως ήταν άμεταπιστος.

Έτσι το αυτοκίνητο με τους δυο επιβάτες συνέχισε τον δρόμο του. Δεν είχαν όμως προχωρήσει ένα χιλιόμετρο και ο επιβάτης γύρισε στον οδηγό και του είπε:

— Έπειδή μ' έζητηρησάτε θα σας αποκαλύψω κάτι: είμαι έπαγγελματίας λωποδότης.

— Τί έκαμε λέει; απάντησε εκπληκτος ο Μπόμπ.

— Ναί, όρίστε και την άδεια που σ' έκατέγραψε ο πόλιςμαν.

■ ■

ΑΥΤΟΣ ΗΤΑΝ

Σ' ένα έπαρχιακό ταχυδρομείο μπήκε κάποιος κύριος.

— Έχετε κανένα δέμα για τον κύριο Τζόν; ρώτησε τον υπάλληλο.

— Μάλιστα, κύριε, του απάντησε. Άλλά πώς μπορώ να ξέρω ότι είστε ο κύριος Τζόν;

Ο άγνωστος έβγαλε τότε άμείσως από την τσέπη του μια φωτογραφία.

— Νάμια! τουπε. Κύταξέ με να θεβαιωθείς.

Πράγματι ο υπάλληλος παρέβηκε την φωτογραφία με τα χαρακτηριστικά του, κα αποφάνθηκε:

— Έχετε δική... Μοιάζετε.

Και τούδωσε το δέμα δίχως άλλη κουένια.

Τό άγαλμα του έρωτος

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΝΤΑΒΙΝΤ ΜΠΕΡΜΠΕΡ

Δέν είναι θαύμα αυτό τό άγαλματάκι του Έρωτος; με ρώτησε ή Έλενα. Θά ταίριαζε μια χαρά άπάνω σ' ένα βάθρο για τόν κήπο μας. Τι λές;

Τό αυτοκίνητό μας περνούσε μπροστά άπ' τό κατάστημα ενός μαρμαρογλύπτου που είχε εκθέσει τά έργα του στην βιτρίνα του. Αύξησα την ταχύτητα.

—Ο κήπος μας είναι μια χαρά όπως είναι είπα. Άλλωστε, έχει ήδη ένα ήλιακό άρολόγιο για διακόσμηση, μια γυμνή Αφροδίτη και δυο σκιάχτρα.

—Πάντως άς είχες τουλάχιστον την ευγένεια να σταματήσεις μια στιγμή για να ρωτήσω πόσο στοιχίζει τό άγαλμα, είπε ξερά-ξερά ή Έλενα. Θά ξαναγυρίσω άλλη μέρα μόνη μου ν' αγοράσω τόν Έρωτα... Είναι τόσο όμορφος...

Οφείλω να δηλολογήσω προς υπερασπίση μου πως χρησιμοποίησα τόν μικρό μας κήπο για να κάνω γυμναστικές ασκήσεις, ακόντιο, σφαίρα, δίσκο, γκόλφ, κ.τ.λ. Πρίν, είχα στην διάθεσή μου άρκετό χώρο, άρκετά δέντρα ή Έλενα...

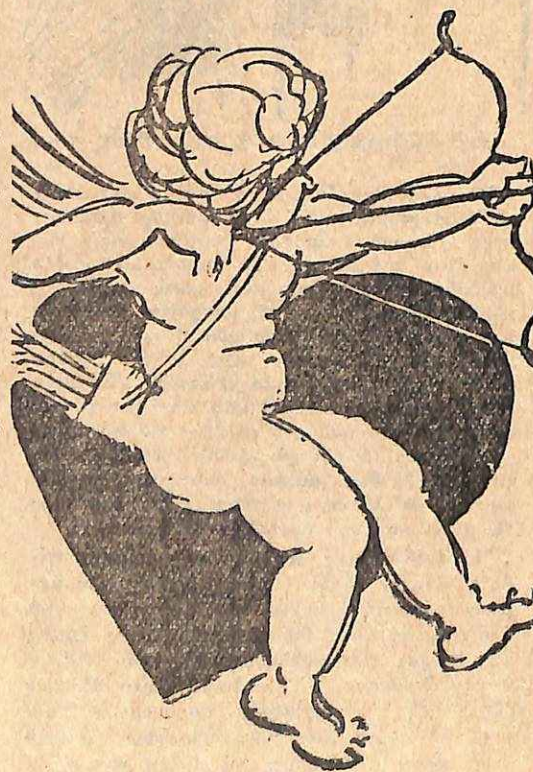
μου τόν απαλλοτρίωσε με τό αναθεματισμένο ήλιακό άρολόγιο που έβαλε στην μέση. Και να που τώρα ήθελε να συμπληρώσει τό έργο της καταστροφής μ' ένα φριχτό άγαλμα του Έρωτος.

Τό ίδιο βράδυ πήγα να βρω τόν μηχανικό —Ότζι και τόν παρέσυρα, με τρόπο, στον κήπο του.

—Είναι θαύμα ο κήπος σας φέτος του είπα.

Έδω όμως λείπει ένα άγαλματάκι. Λόγου χάριν, τίς προάλλες, σ' έναν μαρμαρογλύπτη—τόν ξέρετε, της οδού Πουρνέντε—είδα ένα σωρό. Θάπρεπε να κάνετε μια βόλτα ως εκεί για να διαλέξετε κάτι.

—Δέν είναι κακή ή ιδέα, παραδέχτηκε

ο μηχανικός. Ο κήπος, πραγματικά, θα φαινόταν λιγότερο γυμνός. Κι' έσεις τί με συμβουλεύετε;

—Ένα ήλιακό άρολόγιο δέν θά πήγαινε άσχημα. Ό,τιδήποτε εκτός από ένα άγαλματάκι του Έρωτος.

—Γιατί εκτός από τό άγαλματάκι του Έρωτος; με ρώτησε έκπληκτος.

—Θά είμαι ειλικρινής μαζί σας. Ο μαρμαρογλύπτης έχει μόνο ένα άγαλματάκι του Έρωτος και θά ήθελα να τό αγοράσω για τόν κήπο μου. Σήμερα, καθώς ήμασταν βιαστικοί, δέν σταματήσαμε να τό αγοράσουμε, την έχομένη έβδομάδα όμως θά περάσω να τό αγοράσω, προτού προλάβει άλλος.

Καταλάβατε τό κόλπο; Ο μηχανικός —Ότζι έχει μέσα στο αίμα του να παίρνη ό,τι βάζουν στο μάτι οι άλλοι και με την πρώτη ευκαιρία θά πήγαινε να αγοράσει τόν Έρωτα για λογαριασμό του.

Κι' έτσι, όταν ή Έλενα θά πήγαινε να αγοράσει τό άγαλμα, θά ήταν πολύ άργά. Άρκεί να καθυστερούσα τό ποσόν στην Έλενα ως την Τετάρτη, για να προλάβει ο μηχανικός... να την προλάβει!

Την Τρίτη βράδυ, περνώντας με τό αυτοκίνητο μπροστά στο κατάστημα του μαρμαρογλύπτου, ένοιωσα άφάνταστη εύτυχία βλέποντας πως τό άγαλμα δέν βρισκόταν στην θέση του.

—Την περασμένη βδομάδα, είχατε έξω ένα άραιο άγαλματάκι του Έρωτος, του είπα. Μην τό πουλήσατε, κατά τύχη;

—Ακριβώς. Ένας κύριος με κόκκινα μάγουλα ήρθε τό απόγευμα και τό αγόρασε. Του έδειξα όλα τά άγάλματα, είχε όμως στο νού του μόνο τόν Έρωτα.

—Ίσως θά είναι ο φίλος μου, μηχανικός —Ότζι; Τό γέλιο του δέν έμοιαζε με τό χρεμέτισμα του αλόγου; Κι' ύστερα δέν σ' άς πονοκεφάλισε με μιά άτέλειωτη σειρά άνεκδότων του ύπέροχου κυνηγετικού σκυλιού του;

—Άκριβώς.

—Επέστρεψα στο σπίτι μου υπερευχαριστημένος για την στρατηγική μου δεινότητα. Ένώ όμως οδηγούσα τό αυτοκίνητο στο γκαράζ, πιάστηκε ή καρδιά μου και κόπηκε ή αναπνοή μου: Έκει, στη μέση του κήπου καμάρωνε άπάνω σ' ένα βάθρο τό άγαλμα του Έρωτος με τό γλυκό του χαμόγελο που έμοιαζε με σαρκασμό!

Η Έλενα με πλησίασε. Τό πρόσωπό της άκτινοβολούσε από χαρά:

—Θαύμα, δέν είναι έτσι; είπα. Σάν να βάλθηκε ή μοίρα να ίκανοποιήσει την έπιθυμία μου. Σήμερα είχα πεισθή πως ήταν κουταμάρα μου να ξεδιψώ χρήματα για να αγοράσω τό άγαλμα κι' ήταν προτιμότερο να πάρω καινούργιο καπέλο. Έ λοιπόν, βλέπω τό αυτοκίνητο του μηχανικού —Ότζι να σταματά κι' ο μηχανικός να μου φέρνι τό άγαλμα του Έρωτος! Καθώς έμαθα, οι φίλοι σου είχαν μαζέψει χρήματα για να σοφ χαρίσουν κάτι για την γιορτή σου και άναθεσαν στον μηχανικό να διαλέξει, αφού σε βολιδοσκοπήσει για να μάθι τό γούστο σου.

ΝΤΑΒΙΝΤ ΜΠΕΡΜΠΕΡ

Η Βενετσιάνα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΛΑΦΑΖ

Στόν Μεγάλο Πόλεμο, μου είχαν άναθέσει διάφορες άποστολές στην Ίταλία. Τό 1917 έρρίσκονταν στην Βενετία. Η κυβέρνησή μου είχε θέσει στην διάθεσή μου, ίσως γιατί ήξερε λαμπρά τά Ιταλικά, τόν Λουσιέν Φαμπενέρ, δεκανέα είκοσιπέντε χρονών που μόλις είχε άναρρίξει από δύο τραύματα. Είχε τά μιά μου χρόνια πάνω κάτω και του φερόμουν σαν πατέρα. Η γρηά μητέρα του, άπ' τό χωριό, μου είχε γράψει ένα πολύ συγκινητικό γράμμα: «Είναι δέκα χρόνια που είμαι χήρα και μόνο αυτόν έχω στην γή... Σώστε μου τον!»

Συνηθίζαμε να παίρνουμε τό άπεριττόφ στον «Αμερικανικό Μπαρ» Ιταλοί, γάλλοι κι' άγγλοι αξιωματικοί του Άέρος και της θαλάσσης. Βγαίνοντας άπ' τό μπαρ, είχαμε προσέξει περιστοιχισμένοι από όλα τά περιστέρια της Αφροδίτης στην πλατεία Αγίου Μάρκου, μιάν ύπέροχη Βενετσιάνα με καστανόξανθα μαλλιά, με φλογερά χείλη και με άκτινωτά ως είκοσιόχτώ χρονών, τό πολύ... Για ποιόν άραγε περνούσε ή όμορφη κοπέλλα;

—Μην βασανίζεστε να ψάχνετε μάς έλεγε ο ύποσημναγός Ζεντίε: είναι για τόν νεαρό δεκανέα μας.

—Όταν ταξίδευα — Παρίσι, Γένοβα, Ρώμη, Τάρας — ο Φαμπενέρ έμενε στην Βενετία, συμπληρώνοντας την άνάρρωσή του στο ύγεινδ, ήλιόλουστο μέρος.

—Ξέρετε, μου είπα μια μέρα ο ύποσημναγός καλά τό είχα προσέξει: ή όμορφη Βενετσιάνα έλαγε στον Φαμπενέρ. Σήμερα είμαι ώέβαιος.

—Μήπως ζηλεύεις;

—Όχι. Είναι λεβεντιά ο «γυιός» σου! Φοβούμαι μόνο — έτσι δέν ξέρω πως με κόλλησε — μην έπεσε άπάνω σε καμιά τυχοδιώκτρια...

■ ■

Επέστρεψα στην Ρώμη. Ένα πρωί, με κάλεσαν επείγοντως στο άνάκτορο Φαρνέζε, έδρα του Γενικού Έπιτελείου όπου ο πρώτος γραμματεός μου είπα:

—Ενδιαφέρεστε πάρα πολύ καθώς μου είπαν για τόν δεκανέα Φαμπενέρ;

—Έξέθεσα τό πως και γιατί.

—Για να σ' μιλήσω όρθά κοφτά, κ. άρχηγέ της άποστολής, ο προστατευόμενός σας έρρίσκεται υπό έπιτήρηση. Ο άδυστυχής έχει δεσμούς με μια Βενετσιάνα που τό «δεύτερο γραφείο» μας διατείνεται ότι είναι επικίνδυνος πράκτορας του έχθρου. Σ'ας προειδοποιώ επίσημως.

Μόλις έφυγα από τό γραφείο του Γενικού Έπιτελείου, έρρίκα την πόλη άνάστατη. Οι όόμενες τών γερμανών είχαν άρχισι να πέφτουν άπάνω στην Βενετία κι' οι τηλεβολοστοιχίες τών δώδεκα φρουριών του Λίντο με τά μυδράλια δόλα της πόλεως τρυπούσαν με χάλυθα τους δρόμους του ούρανού.

Παρ' όλα αυτά ο έχθρος, με διαβολική έπιτηδεύτητα και άκρίβεια, σημάδευε τό μέρος όπου έπρεπε, τό όπλοστό-

σιο, τό γκαζόμετρο, τά βρετανικά ύποέρυχια.

Ο ύποσημναγός Ζεντίε μουκανε αυτή την άναφορά.

—Πάντως, πρόσθεσε, οι Γερμανοί κατέστρεψαν και τρία λαϊκά σπίτια, κοντά στη Λαχαναγορά. Υπάρχουν νεκροί και τραυματίαι. Μεταξύ αυτών...

Κόμπιασε.

—Τί; Μήπως είναι φίλοι; Ο Φαμπενέρ;

—Ο Φαμπενέρ είναι άρκετά βαρειά τραυματισμένος, ήσυχάστε όμως, οι γιατροί πιστεύουν να τόν σώσουν. Βρισκόταν εκεί—κάτα, σ' ένα σπίτι... Όσο για έκείνην — γιατί ήταν μαζί της — την έχουν για πεθαμένη. Τά έμαθα όλα. Αυτή ή γυναίκα ήταν Βενετσιάνα μόνο άπ' τόν γάμο της μ' έναν του τόπου. Ο σύζυγός της πέθανε πρίν από τρία χρόνια. Έξακριβώθηκε ότι ή Βενετσιάνα

Μια γυναίκα με κυττούσε επίμονα...

νοίκιασε δωμάτιο στις πιο διαφορετικές συνεικές. Αυτό ήταν για τά σινιάλα που έδινε. Στην άρχή, ο έχθρος μόνο με τό σελινόφωτο έστελνε τά άεροπλάνα του. Τώρα, σημειώστε το αυτό ρισκοκινδυνεύει και τίς πιο σκοτεινές νύχτες.

Είχαμε φτάσει στο ξενοδοχείο. Ο Φαμπενέρ είχε ύποκύψει ήδη στο μοιραίο, στο τραπέζι της έγχειρήσεως. Τόν είχαν μεταφέρει σε μιάν ιδιαίτερη αίθουσα. Τά μάτια του ήταν κλειστά. Φίλησα τό κατάχλωμο μέτωπό του. Καύμένο παιδί! Δυστυχισμένη γρηά μητέρα! Μάτια θά τόν περιμένα να γύριση άπ' τό μέτωπο...

—Κι' ή γυναίκα, ρώτησα, ζή ακόμα;

—Την ύπέβαλαν σε τρυπαισμό. Μακάρι να πέθαινε! Χωρίς αυτήν, ο Φαμπενέρ θά κοιμόταν τώρα ήσυχα ήσυχά στο δωμάτιό του.

Την έπομένη, μιά πένθιμη κι' άνθοστόλιστη βάρκα τόν πήγαινε στο Σάν Μιτσέλε, τό νησί τών νεκρών.

Υστερα από δυο έβδομάδες στο Παρίσι σύμφωνα οι σάλπιγγες της άνακωχής.

Ένα έράδυ που έρρίσκονταν σ' ένα

ιεγάλο ρωσικό καμπαρέ, είδα, ξαφνικά μια γυναίκα που με κυττούσε επίμονα, σε μικρή άπόσταση.

—Όμορφη, λαμπρά μακιγιαρισμένη για να ταίριαξη με τό φωτισμό, καθόταν άντίκρυ σ' έναν τέχνηλεμαν με φράσκο, πανύψηλο, μπροστά σε μια μπουκάλα σαμπάνιας. Ξαφνικά, σηκώθηκε κι' ήρθε και' εύθειαν σε μένα.

—Με άναγνωρίζετε;

—Όχι, κυρία μου. Μου φαίνεται δ-

μως...

Κάθισε κοντά μου. —Επιτρέπετε; Είμαι ή Βενετσιάνα του Φαμπενέρ. Όχι! Όχι! Μην δείχνετε άποστροφή! Πρέπει να μάθετε, αφού έρεθήκαμε έδώ...

» Είναι προτιμότερο να πάω άπ' ευθείας στο προκείμενο. Στην Ίταλία σ'ας είπαν πως ήμουν κατάσκοπος για λογαριασμό ξένης δυνάμεως. Αυτό είναι αλήθεια. Επί τρία χρόνια περίπου, κανείς δέν με ύποπτεύτηκε. Ό,τι κακό μπορούσα να κάνω, τόκανα. Είχα τους λόγους μου, τά συμφέροντά μου. Όταν συνήντησα τόν Φαμπενέρ, μου άρρεσε, ασφαλώς, έόδας όμως ζήτοδusa διά μέσου αυτού, τους αξιωματικούς, τους φίλους του, για να πληροφορηθώ. Τία μέρα, κατάλαβα πως δέν ήξερε τίποτα, άπ' αυτά που μ' ενδιαφέραν. Δέν μου έμενε παρά να τόν σκοτώσω. Πολύ άργά όμως! Είχα συνδεθί μ' αυτόν! Τόν αγαπούσα.

» Όταν ή άστυνομία ενδιαφέρθηκε για μάς ήμουν άκίνδυνη. Δέν μπορούσα να κάνω τίποτα, είχα δεμένα τά χέρια γιατί αγαπούσα. Αφάνταστη εύτυχία. Θαρρούσα πως ζούσα ένα όνειρο...

» Τότε ένα έράδυ, ο Φαμπενέρ (είχε πάρει γραμμά άπ' την Γαλλία) μίλησε για τίς έχθροπραξίες που θά διακόπτονταν, για την έπιστροφή στην Γαλλία, για τίς σπουδές του. Με είχε αγαπήσει. Είμαι έέβαση, εξακολουθώσε να μ' αγαπά... μα γι' αυτόν ήμουν ή Βενετσιάνα... και θά μ' αγαπούσε μόνο όσο θάμενε κοντά μου στην Βενετία.

» Ο έρωτάς μου έγινε μονομιάς λύσσα, μίσος. Εύτυχώς που ξέρω να ύποκρίνομαι. Δέν άντε-λήφθη τίποτα. Είχα άποφασίσει, όρμισή να μ' ήμουν έσφύγη ή εύτυχία μου. Ο θάνατός θά την παγίωνε για πάντα. Βρισκόμασταν σ' ένα άπ' τά δωμάτια, μακριά από κάθε «ατραπιακή κίνηση», που νοίκιασα για να χάνουν τά ίχνη μου τά όργανα της αντίκατασκοπείας. Τό είχα για τόν έρωτα.

» Θυμάστε εκείνη την φθινόπωρινή βραδυά... Τι τρελλές ώρες πέρασα με τόν Λουσιέν... Τόν άφισα έξαντλημένο άπ' τόν έρωτα κι' άνέθηκε στην στέγη. Άρχισα τά σινιάλα μου. Μου φαίνόταν πως άπηύθυνα τους άποχαριστισμούς μου στην ζωή και στον ούρανό της Βενετίας. Τό κανονίδι άρχισε...

» Από τρία διαφορετικά μέρη, ο χάλυθας άρχισε να τρυπά τόν ούρανό. Τί ήταν αυτές οι σφαίρες όμως που σφύριζαν σ' αυτά μου; Κανένας σκοπός θά με είχε αντίληφθι. Τά πρώτα μου σινιάλα ήσαν άρκετά. Άφισα στη μέση τά μηχανήματά...

» Ξαναγύρισα κι' έπεσα στην άγκαλιά του Λουσιέν... Και ξαφνικά, με σφύριζε έκτό, έπληθε ή καταστροφή. Για ένα πράγμα μόνο έχω τύψεις...

» Γιατί έπέζησα έγώ της καταστροφής...

ΛΕΟΝ ΛΑΦΑΖ

ΒΙΟΠΑΛΗ

Ο σκληρός αγώνας της ζωής μας άπορροφά σήμερα σε βαθμό που διώχνει από την ψυχή μας ώριμες πνευματικές αξίες που οι πατέρες μας θεωρούσαν ως βάση της πνευματικής ισορροπίας τους.

Στη βία που έχουμε να επιτύχουμε όσο το δυνατόν γρηγορότερα, δεν βρίσκουμε καιρό να σκεφθούμε άλλα πράγματα.

Θέτουμε την επιτυχία επάνω απ' όλα. Η μόνη μας φιλοδοξία, η μόνη μας ψύχωση θάταν σωστότερο να πω, είναι η επιτυχία!

Όσο για τα μέσα που θα χρησιμοποιήσουμε, δεν μας ενδιαφέρουν και πολύ: αρκεί να είναι κατάλληλα για τον σκοπό του επιδιώκουμε.

Και καθώς τα έντιμα μέσα δεν έχουν μεγάλη άμεση αποτελεσματικότητα άλλ' απαιτούν υπομονή και καιρό, τείνουμε πάντα να προτιμήσουμε τη δύναμη, την πονηρία, τον έκβιασμό ακόμη, αντί να βασισθούμε στην εργασία και στην αξία μας.

Έτσι, βγαίνοντας απ' τον σωστό δρόμο φθάνουμε να υποπίπτουμε στις χειρότερες αδικίες και στις χειρότερες παληανθρωπιές χωρίς να προσέχουμε. Γιατί μεταφερθήκαμε στο φριχτό επίπεδο της «επιτυχίας με οποιοδήποτε μέσο». Και στο επίπεδο αυτό η σκληρότης, ο κυνισμός, η αδικία, δεν λαμβάνονται υπ' όψιν όταν φθάνουμε τον σκοπό μας.

Τι πρέπει να κάνουμε για να τ' αποφύγουμε αυτά;

Στην περίπτωση αυτή χρειάζονται ριζικά μέσα. Δεν αρκεί να προσέχουμε όρισμένα συναισθήματά μας, όρισμένες πράξεις μας. Γιατί ένας ακατανίκητος πάθος να επιτύχουμε κέρδη, πλεονεκτήματα, να ξεπεράσουμε κάποιο συναγωνιστή μας θάταν ισχυρότερος και θα ματαίωνε τις φροντίδες μας.

Έκείνο που χρειάζεται είναι να κόψουμε την ίδια τη ρίζα του κακού: να καταστρέψουμε την δυνατή αυτή επιθυμία που μας τυφλώνει και που καταπνίγει τη φωνή της συνειδήσεώς μας.

Έκείνο που χρειάζεται είναι να δεχθούμε με χαμογελαστή εγκαρτέρηση την σκιά της μετριότητας. Αντί να προσπαθούμε ν' ανεβούμε τα σκαλιά με όχι έντιμα μέσα καλύτερα να μείνουμε εκεί που βρισκόμαστε με μια ήρεμη υπερηφάνεια. Και αν ακόμη χρειασθώ ν' άπαρνηθούμε όρισμένες πολυτέλειες πρέπει να υποταχθούμε στην ανάγκη αυτή χωρίς πίκρα.

Ξεπέφτει κανείς όχι όταν τοποθετείται σ' έναν κύκλο πιο ταπεινό απ' αυτόν που είχε, μά όταν μεταχειρίζεται αξιοκατάκριτα μέσα για ν' ανεβή έστω κι' αν επιτύχη τον σκοπό του.

Η πραγματική ανωτερότης είναι μόνο ήθικη.

Για έναν εὐθύ άνθρωπο, η μόνη πραγματική άποτυχία είναι να μην κατορθώση να διατηρήσει την έντιμότητά του. Τά άλλα, είναι δευτερεύοντα και δεν ταράζουν ήρεμία του.

ΥΡΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

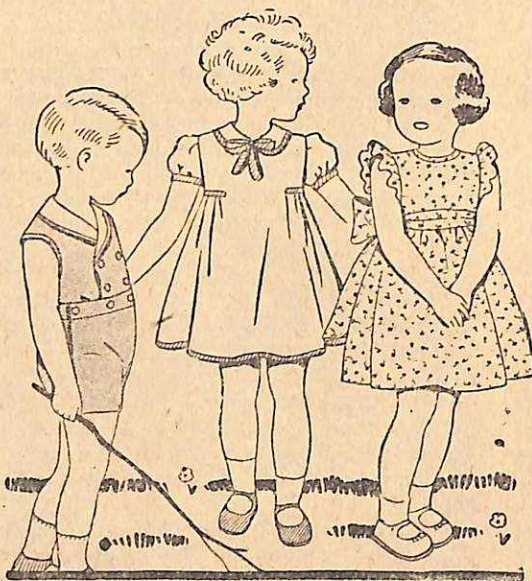
Η ΜΟΔΑ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ...

Ποτέ δεν είδαμε τόσο πολλά ταγιέρ και τόσο επιτυχημένα όπως τη στιγμή αυτή. Έτσι, είναι πολύ φυσικό να λανσάρωνται αδιάκοπα από τους μεγάλους οίκους ένα σωρό μπλουζες, ή μια ωραιότερη από την άλλη.

Μια μπλουζά μπορεί μόνη της ν' αλλάξει όλη την εμφάνιση ενός ανσάμπλ. Μπορεί να το δείξει πρόχειρο ή άμπιγιέ.

Οι μπλουζες που συνοδεύουν το πρωινό ταγιέρ είναι πολύ απλές, πολύ σοβαρές θα μπορούσε να πη κανείς. Τά δροσερά πρωινά θα φορεθούν μπλουζες από ζερσέ ή από λεπτότατη φανελλίτα μονόχρωμη. Ός χρώμα ένα προτιμήσετε το κίτρινο, το ρέζ, το θαλασσί. Οι καντριγιέ, πολύ της μόδας, δίνουν πιο σπορτίφ, εμφάνιση και γίνονται με φαρδεία ρεβέρ

Τρία χαριτωμένα παιδικά φορεματάκια για τις πρώτες ζέστες.

και τετράγωνες τσεπούλες.

Για τις ζεστές μέρες οι μπλουζες θα είναι λευκές και λαβάρμλ. Θα διαλέξετε μεταξύ του λινού, της εταμίνας, και του πικέ ντέ πουά. Τά σχέδια τους δείχνουν μεγάλη ποικιλία: σούρες έμπρός στον γιακά, άμπιεςμάν πλά, ζιλέ κεντημένα, πολλές ντεκούπ, μικρά γιακαδάκια που κλείνουν γύρω στο λαιμό με μεγάλους φλόγκους. Πολλά άζούρ επίσης.

Ός έλθουμε τώρα στις άμπιγιέ μπλουζες: Γίνονται από μουσελίνα καμμιά φορά ολοκληρωτικά πλισσαρισμένη, από τούλια, από δαντέλλα, από κρέπ γκρανιτέ, από μουσελίνα έμπριμέ.

Πρέπει να έχουν μια χάρη έντελως γυναικεία, γι' αυτό και τά μανίκια τους είναι ή κοντά και πολύ φουσκωτά στους ώμους, ή πολύ μακριά και πολύ φαρδεία στο κάτω μέρος. Ό γιακάς σουρωτός στο λαιμό με μια λεπτή κορδελίτσα που δίνει έμπρός, εκτός αν ο ίδιος ο γιακάς είναι ιτραπέ και δετός. Τά ζαμπο συνηθίζονται επίσης πολύ.

Σχεδόν πάντα οι μπλουζες αυτές φο-

ριούνται επάνω από τη φούστα με μια ζώνη δετή ή ελαφρά ιτραπέ. Κάποτε έχουν μπάσκες που φθάνουν ως τους γοφούς.

Φαίνεται ότι η παντοδύναμη Μόδα άπεφάσισε να ζεσταθούμε πολύ φέτος το καλοκαίρι γιατί οι μπλουζες όλες άνεβαίνουν ως επάνω στο λαιμό χωρίς ίχνος ντεκολτέ.

Για το πρωινό ταγιέρ, υπεριοχούν οι φόρμες σεμιζιέ. Πολύ συχνά ο γιακάς δεν υπάρχει, για αντίρροπο όμως το έμπρόσθιο μέρος του κορσάκι γαρνίρεται με μικρά ρεβέρ· άλλοτε πάλι ένα ζιλέ γαρνίρεται με λεπτότατες πιετίτσες και κρουστάλλινα κουμπιά.

Τά μακριά μανίκια γαρνίρονται στον καρπό με λεπτότατες πιετίτσες ή με βελονιές. Επίσης και τά κοντά μανίκια γαρνίρονται με βελονιές.

Θά δούμε πολλά ζιλέ έφέτος. Θά είναι όμως ελαφρά τροποποιημένα από ρεβέρ που κλείνουν πολύ ψηλά στο λαιμό με μια διπλή σειρά κουμπιών και μανίκια κοντά πολύ εργασμένα στους ώμους.

Πολλές μπλουζες - σεμιζιέ μπαίνουν μέσα από τη φούστα.

Για τά άνοιχτόχρωμα ταγιέρ, οι μπλουζες θα είναι σκούρες. Μπορείτε να έπιπνών έαυτό σας τις πιο τολμηρές αντίθεσεις. Η Μόδα όχι μόνον τις εύνοει αλλά και τις έπιζητεί.

Ός μὴν δεχνοῦμε ακόμη ότι τά ωραιότατα έμπριμέ που μάς προσφέρονται έφέτος είναι θαυμάσια για άνοιξιάτικες και καλοκαιρινές μπλουζες.

Κι' έπειδή μια φούστα όταν συνοδεύεται με δυο τρείς διαφορετικές μπλουζες ίσοδυναμεί με ισάριθμα φορέματα, όλες οι γυναίκες που θέλουν να επιτύχουν σωγ χρόνος ένα κομψό και πρακτικό ντύσιμο χωρίς να ζοδεύσουν πολλά, θα φροντίσουν άπαραιτήτως να έφοδιάσουν την γκαρνταρόμπα των μ' αυτές.

□ □

ΠΩΣ ΝΑ ΠΑΥΝΕΤΕ ΤΙΣ ΚΑΛΤΣΕΣ

Άνοιχτόχρωμες κάλτσες.— Τις βουτάτε σε μια σαπουνάδα αρκετά ζεστή και τις αφήνετε εκεί ένα τέταρτο της ώρας τουλάχιστο.

Αν είναι λινές ή βαμβάκερες το νερό πρέπει να είναι λιγώτερο ζεστό. Για τις μεταξωτές και τις μάλλινες αρκεί να είναι χλιαρό.

Αφού περάσει το τέταρτο, τις τρέβετε λίγο μέσα στον άφρο της σαπουνάδας, κι' ύστερα τις ξεπλύνετε σε νερό της ίδιας θερμοκρασίας με την σαπουνάδα. Έπειτα τις ξεβγάξετε καλά σε κρύο νερό αν είναι μεταξωτές, λινές ή βαμβάκερες, και σε χλιαρό αν είναι μάλλινες.

Τό ξεβγάλμα πρέπει να επαναληφθώ πολλές φορές ώσπου να μη μείνη κανένα ίχνος σαπουνιού. Στοργίστε τις κάλτσες να τις στρίβετε: τις πιέζετε μονάχα με τά χέρια άνοιγτά. Όστερα τις στεγνώνετε χωρίς να τις κρεμάσετε για ν' αποφύγετε το μάκρμα και την παραμόρφωση του σχήματός των. Γι' αυτό τις ξαπλώνετε σε μια καθαρή πετσέ-

ΣΕΛΙΔΕΣ

τα επάνω σε μια σανίδα, σ' ένα τραπέζι ή σε μια καρέκλα.

Σκούρες κάλτσες.— Οι σκούρες κάλτσες πλύνονται με πιτουρόνερο. Βάζετε μια μεγάλη χούφτα πιτούρο σ' ένα σακκοβλι από λεπτό ύφασμα, τό βυθίζετε στο χλιαρό νερό και τό τινάζετε ώσπου το νερό κάνει άφρο. Τότε πλύνετε τις κάλτσες, τις σκουπίζετε σε μια πετσέτα και τις αφήνετε ξαπλωμένες να στεγνώσουν.

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Στο προηγούμενο φύλλο σάς είχα γράψει για τον σπουδαίο ρόλο που παίζει η άναπαυση στην διατήρηση της φυσικής ωραιότητας και άνηρότητας του δέρματος.

Έκτός όμως από τις παντοειδείς υπερκώσεις υπάρχουν και πολλές άλλες αιτίες που καταστρέφουν την φυσική όμορφιά.

Τό δέρμα του προσώπου είναι ωραίο όταν είναι καθαρό, λεπτό, άνηρό και ελαφρότατα χρωματισμένο, ή δε έπιδερμίδες, τό έπένδυμα αυτό του δέρματος πρέπει να είναι έξαιρετικά διαφανές. Τό δέρμα όμως είναι ωραίο ανάλογα με τον βαθμό της καλής λειτουργίας του οργανισμού.

Μία λοιπόν από τις σπουδαιότερες αιτίες που καταστρέφει την καλή λειτουργία του οργανισμού συνεπώς και του δέρματος, καταστρέφοντας την δροσιά και τό χρώμα του, είναι ή έπιφέρωντας τον πρόωγο γήρασμό του, είναι ή κατάχρηση των διαφόρων ποτών. Τό μεταπολεμικό αυτό πάθος που κατήνησε τελευταία μια μόδα, είναι ένα από τά σπουδαιότερα αίτια της καταστροφής της υγείας και κατά δεύτερο λόγο της άπαλότητας του δέρματος, δηλ. όλων των στοιχείων που δίνουν τό μέτρο της φυσικής ωραιότητας της γυναίκας.

Η καθημερινή χρήση των ποτών δίνει τραχύτητα στα χαρακτηριστικά και έπιφέρει τον πρόωγο γήρασμό του δέρματος: τό ζάχαρωμα. Και γενικώς ή κακή διαίτα, ή κατάχρηση του τσιγάρου, τά καθημερινά ξενύχτια, και οι τόσες άλλες κακές έξεις που τελευταία έχουν κατακυριεύσει τον γυναικό κόσμο, συντελούν στην καταστροφή του φυσικού χρωματισμού του δέρματος, τον άποιο ξητούν κατόπιν ν' άναπληρώνουν με τεχνητά μέσα, με τις διάφορες έπιπλαβείς μπογιές και τά άσβεστοκοκκινάδια, τά όποια δίδουν και την χαριστική βολή, για την πλήρη καταστροφή του δέρματος.

Γι' αυτό λοιπόν, κυρίες μου, και για να διατηρήσετε την τόσο επιθυμητή δροσιά και χάρη σας, για να έχετε ένα δέρμα νεανικό, άπαλό, ολοκάθαρο, λείο και στιλπνό, με ωραίο ρόδινο χρωματισμό και όχι κάτωχρο, και για να μη φαίνεσθε όταν είσθε άμακυστοιές σαν άρρωστες και με κάτασπρα χείλια, σάς συμβουλεύω να μείνετε όπισθοδρομικές, να μην ακολουθήσετε αυτήν την καταστρεπτική εξέλιξη της μόδας των ποτών, και να δεχθώτε μερικώς θυσίες στο ζήτημα της διαίτης. Με λίγη ύπομονη και θέληση, άποφεύγοντας μερικά είδη τροφών και μερικώς συνήθειες, όχι μόνον θα επιτύχετε ωραία σιλουέττα, και δεν θα άνανά-

γλυκίσματα και ιδίως τά διατηρημένα είδη, (κονσέρβες, μπουρτανιέλλες, τουρσιά κ.λ.π.), πρέπει ελάχιστα να τρώγονται. Τά χοιρινά, τό μεγάλο μοσχάρι, τά θαλασσινά και όστρακόδεσμα εν γένει, συντελούν επίσης στην εμφάνιση εξανθημάτων και σπυριών όπως και στην ξηρότητα του δέρματος, και συνεπώς πρέπει να άποφεύγονται.

Όφέλιμες τροφές στον όργανισμό γενικά και συντελεστικές επίσης στην διατήρηση της δροσιάς και της άνηρότητας του δέρματος είναι: Τό λίγο γάλα που ώφελει τον όργανισμό, μαλακώνει και λευκαίνει τό δέρμα. Οι νοποί και ψημένοι καρποί. Η λογική φρουτοφαγία, δηλ. ή μικτή με άλλες τροφές, συντελεί επίσης στη δροσιά και στιλπνότητα του δέρματος.

Τά πορτοκάλια, τά μήλα, τά σιταφύλια, τά ροδάκινα, όλα αυτά όταν είναι ώρια συντελούν στον καθαρισμό του αίματος και στην τόνωση του νευρικού συστήματος, διευκολύνουν την φυσική λειτουργία των έντερων και δίδουν μια λάμψη υγείας στα μάγουλα. Κι' οι φράουλες κατ' έμέ πρέπει ν' άποφεύγονται, γιατί συχνά γίνονται αιτίες επιμόνων δερματικών παθήσεων.

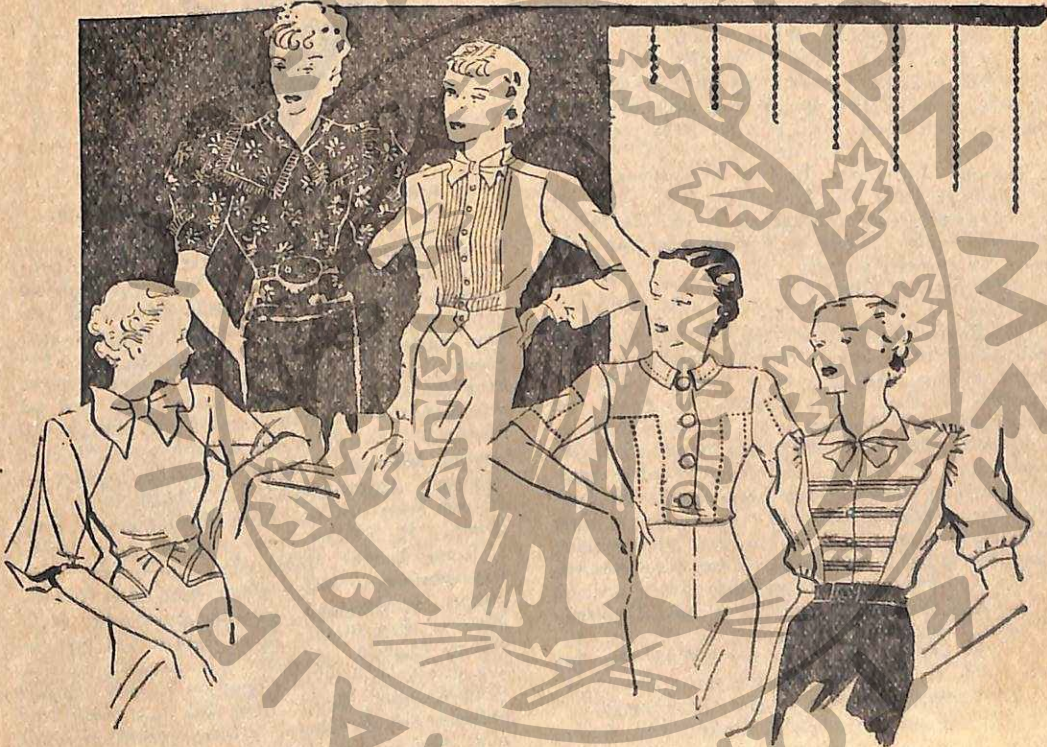
Έπίσης όλα τά είδη των πράσινων λαχανικών πρέπει να τρώγονται άθθονα και μάλιστα τό σπανάκι εκτός αν είσθε άρθροτικές. Με τό σίδηρο που περιέχει ώφελεί πολύ τό δέρμα.

Τέλος σπουδαιότατον ρόλο στην άνηρότητα και δροσιά του δέρματος παίζει ή καλή λειτουργία του στομάχου.

Ότομο που πάσχει από δυσπεψία ή δυσκοιλιότητα, ποτέ δεν έχει καθαρό και υγιές δέρμα.

Με την εύκαιρία αυτή επιθυμώ να τονίσω ότι κάθε κυρία, που θέλει να διατηρή τη φρεσκάδα της, πρέπει να κάνει συχνή χρήση ύποβοηθητικών ελαφρών κλυσμάτων, γιατί για πολλούς και σοβαρούς λόγους, αυτά βοηθούν θαυμάσια τό σώμα στο να διατηρή την άνηρότητά του.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Πέντε ωραιότατες μπλουζές: Η πρώτη από λευκό σατέν, ή δεύτερη από κρέμ μαρίν έμπριμέ, ή τρίτη κι' ή τετάρτη από κρέμ άμπέν λευκό, κι' ή πέμπτη από λινό λευκό με κρουστάλλινα κουμπιά. (Μον τέλα Γουόρθ, Σαγέλ και Πατού).

‘Η ‘Οδύλη κι’ ἐγώ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΝΙΚΟΥ Δ. ΔΕΔΟΥΣΗΣ

Ἀντίο ‘Οδύλη... αντίο.
—Αντίο, καὶ νὰ ξαναπεράσῃς ἀπὸ τὴ σχολὴ ὅταν σοὺ μείνει καιρὸς, δὲν πιστεύω νὰ μὲ λημονήσῃς.
—Οχι, ὄχι, θάρρω...

—Υστερὰ ἡ ‘Οδύλη ἔτρεξε κι’ ἀνέβαινε στὸ σταματημένο αὐτοκίνητο ἡ τράμ. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε, καὶ ἡ ‘Οδύλη ἀκουμπισμένη στὴν πόρτα τοῦ μοῦ χαμογελοῦσε γλυκὰ ὥστόσο ἔπαινε νὰ μὲ βλέπῃ. Μοῦ χαμογελοῦσε πάντα τὴ στιγμή πού εφευγε... πάντα ὅταν εφευγε.

Ἀσφαλὸς κανεὶς σας δὲν θὰ κατάλαβε ποῖα εἶναι ἡ ‘Οδύλη. Θὰ σὰς τὴν παρουσιάσω. Εἶναι μιὰ παλαιὰ συμβατήριά μου. Τώρα ἐξακολουθεῖ τὶς σπουδὲς τῆς. Τὴν βλέπω συχνὰ γιατί ὁ δρόμος μου μὲ φέρνει κοντὰ τῆς. Ἀπ’ ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ σχολείου ἦταν ἡ συμπάθειά μου. Ποτὲ δὲν εἶχε δοθῇ ἀφορμὴ ν’ ἀνταλλάξωμε ψυχρὰ λόγια. Εἴχαμε μεταξὺ μας ἐμπιστοσύνη κι’ ἀρκετὸ θάρρος... Συμπάθεια, θάρρος σεβασμὸς ἐμπιστοσύνη γέννησαν μιὰ φιλία πού διαρκεῖται μέχρι σήμερα. Δὲν περνῶ μονάχα γιὰ πέντε λεπτὰ νὰ τὴν δῶ καὶ νὰ φύγω, ἀλλὰ γυρίζω με συζητώντας γιὰ νὰ καταλήξωμε στὴ στάση τοῦ τράμ.

Ὅταν τὴν πρωτοῦσε δὲν σὰς προσελκύει ἀμέσως. Τὸ ἀνάστημά της εἶναι μέτριο, καὶ στίς κινήσεις της ὅπως καὶ στὸ βάδισμά της δὲν θὰ διακρίνετε τὴν τσαχπινιά πὺδ χαρακτηρίζει ὅλα τὰ τωρινὰ κορίτσια. Τὸ λευκὸ πρόσωπό της τὸ στολίζουν ἓνα ξευγάρι κόκκινα χεῖλη κι’ ἄλλο ἓνα μαῦρα μάτια πὺδ πολλὰς φορές εἶναι τόσο ἄτονα, χωρὶς κανένα λόγο... Ἡ καρδιά της εἶναι ἀγαθὴ. Συγμῆς-συγμῆς ὅμως φαίνεται κακιὰ. Γι’ αὐτὸ δὲν εἶναι κι’ ἀμέσως ἀξιαγάπητη. Εἶναι δύσκολο νὰ τὴν μάθῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα πὺδ θὰ τὴν γνωρίσῃ. Ὅσο ὅμως περνᾷ ὁ καιρὸς τότε κάθε λίγο θὰ βρισκῇ ἓνα-ἓνα τὰ διαμάντια πὺδ κρύβει ἡ παράξενη ψυχὴ της πὺδ δὲν τὴν ἀφήνῃ νὰ μιλήσῃ ἔτσι εὐκολὰ στὸν καθένα.

Κάποιο ἀπόγευμα ἤμουνα λυπημένος. Ἀμέσως κατάλαβε τί εἶχε γίνει. Τῆς εἶχα πῆ πολλὰ μυστικά μου. Μαζὶ κι’ αὐτὸ. Παίρνοντας κι’ ἐκείνη μέρος στὴ λύπη μου, μὲ ρώτησε μὲ σιγανὴ φωνή:
—Εφυγε ἡ Ρένα;
—Ναί.

Μὲ λίγα λόγια ἔμαθε καὶ τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ εἰδυλίου: ἐπῆγα στὸν Πειραιά καὶ κάθισα σ’ ἓνα καφενεῖο στὴν παραλία ἀπέναντι ἀπὸ τὸ πλοῖο. Δὲν ἄργησε καὶ πολὺ νὰ φανῇ μὲ τοὺς δικούς της. Ἦταν ἀκόμη ἀπόγευμα. Τὸ πλοῖο θάφηνε ὅταν νύχτωνε. Σκέφτηκα ν’ ἀνεβῶ κι’ ἐγὼ στὸ κατάστρωμα γιατί ἡ κίνηση ἦταν μεγάλῃ καὶ θὰ ἔμεινα ἀπαρτήρητος. Κοντὰ τῆς ὅμως ἡ ὥρα πέρασε γρήγορα. Στὸ λιμάνι εἶχαν ἀνάψει ἕλα τὰ φῶτα. Νύχτωσε. Ὅσοι δὲν θὰ ταξίδευαν ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν ἀπ’ τὸ πλοῖο. Ἀς σταματήσω μὲχρις ἐδῶ... Προσπάθησε νὰ μὲ παρηγορήσῃς:
—Δὲν θὰ ξεναστήτε. Ἀν καὶ θ’ ἀργήσῃ νὰ ἔρῃ, ἐσὺ θὰ τὴν περιμένῃς.

Σὲ δεκαπέντε ὅμως μέρες τῆς ἔλεγα:
—Ἡ Ρένα ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν ἀγάπη μου. Μοῦ ἔγραψε νὰ τῆς στείλω τὴν φωτογραφία της ἂν δὲν τὴν ἀγαπᾷ.
—Δὲν τὸ πιστεύω. Κι’ ἐσὺ τί ἔκανες;

—Τῆς τὴν ἔστειλα.

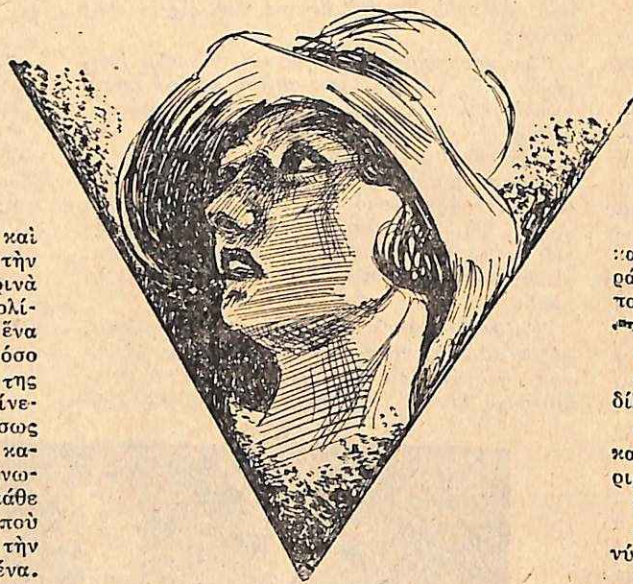
—Λοιπὸν; τώρα;

—Τώρα... δὲν καταλαβαίνεις;

Πέρασαν λίγα λεπτὰ σιωπῆς. Ἐπειτα ἡ ‘Οδύλη, ἔχοντας ἄλλοι γυρισμένο τὸ κεφάλι της μοῦ εἶπε τονίζοντας μιὰ-μιὰ τὶς λέξεις της, ἀποθεματικά:
—Ποτὲ δὲν θὰ φθάνατε σ’ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἂν τὴν ἀγαποῦσε.

Δὲν ἀπάντησα καὶ τὴν ἄφησα νὰ καταλάβῃ πὺς ἴσως νὰ εἶχε δίκιο. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν ξαναγίνθηκε λόγος γιὰ τὴ Ρένα. Ἡ Ρένα λημονήθηκε πολὺ γρήγορα, σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχε.

Ἐχουν περάσει τρεῖς μῆνες. Σήμερα ἔχω ραντεβού μαζί της. Ἦταν οἱ γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ πέρασαν πολλὰς μέρες δίχως νὰ τὴν δῶ. Ἀλλὰ εἶμαι λίγο ἀδιά-

Ἡ ‘Οδύλη δὲν προσελκύει ἀμέσως.

θετος. Εἶναι πεντέμισθ. Στίς ἑξὶ τὸ ἀργότερο πρέπει νὰ εἶμαι ἐκεῖ πὺδ τὴν βρῶκα πάντα. Ἀν δὲν πάω, φυσικὰ δὲν θὰ μὲ παρεξηγήσῃ, ἀλλὰ... ἔπειτα ἀπὸ χωρισμὸ τόσον ἡμερών... Ἐνας ἀμερόληπτος πὺδ δὲν ἔχει γιατί δὲν πῆγα θὰ πῇ ὅτι ἀραιώνονται ἐστὶ ἀπότομα οἱ συναντήσεις μας, γιὰ νὰ σταματήσουν ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ γιὰ πάντα... (... μιὰ φιλία ἀνισορροπία πὺδ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ ὑπάρχῃ... πὺδ δὲν πρέπει νὰ κρατήσῃ περισσότερο...)... Ἀλλὰ αὐτὰ θὰ τὰ πῇ ἓνας τρίτος, ἓνας ἀμερόληπτος, ἓνας ξένος. Ἡ ‘Οδύλη ὅμως εἶναι τόσο καλὴ... Ἐνας ξένος, ρυθμικός, μονότονος κρότος ἀκούγεται μόνο γύρω μου. Δυὸ στενὸ μαῖρα, γυαλιστέρω, μυτερά ἀσφαλῆματα ἐνὸς μένα σ’ ἓνα σημεῖο ξανοίγονται καὶ σχηματίζουν ὁλοένα καὶ μιὰ πὺδ μεγάλῃ γωνία. Τὰ μάτια μου δὲν μποροῦν νὰ δοῦν καμιὰ κίνηση τους. Ἔχω ὅμως ὅτι νιώθω καὶ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, χωρὶς καμιὰ ἀργοπορία. Φαίνονται, ἀκίνητα. Μὰ δὲν μποροῦν νὰ μὲ ξεγελάσουν. Σὲ λίγο θὰ ἔχουν σχηματίσῃ καὶ τὰ δυὸ μαζί μιὰ εὐθεία γραμμὴ. Ἡ ὥρα θὰ εἶναι ἑξὶ. Δὲν πρέπει νὰ τ’ ἀντί-

κρύσω σ’ αὐτὴ τὴ θέση.

—Καλησπέρα, ‘Οδύλη. Δὲν πιστεύω ν’ ἄργησα καὶ πολὺ;

—Οχι. Μόνο πὺδ νόμισα ὅτι δὲν θὰ ἔρχοσιν καὶ ἤμουν ἔτοιμη νὰ φύγω. Τάχασα χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί. Θεώρησα ἀστείον νὰ πῶ πὺς ἄργησα ἐπειδὴ ἤμουν ἀδιάθετος.

—Δὲν τὸ ἤθελα ξέρεις, ἀλλὰ συνάντησα κάποιον φίλο μου καὶ μὲ κράτησε πολὺ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.
—Κατάλαβα, εἶπε πονηρά. Ὅτι καμιὰ φορά γίνονται ἐμπόδιο στοὺς ἑρωτῆς σου.
—Στοὺς ἑρωτῆς μου; Τί ἐννοεῖς μ’ αὐτό;

—Τίποτα... ἀστεϊεύτηκα. Θύμισες μήπως;
—Οχι, ἀλλὰ δὲν ἔχω καὶ λόγους νὰ πηδάω ἀπ’ τὴ χαρὰ μου.

—Μὲ παρεξηγήσες. Ἦθελα νὰ πῶ ὅτι θὰ πῆρες ἀπὸ κοντὰ καμιὰ νόστιμη μικροῦλα καὶ μένα μὲ ἔχασες.

—Ἄλλο αὐτὸ πάλι... καὶ ἀσφαλὸς δὲν ἔχεις σκοπὸ νὰ πάψῃς. Ἐχεις γίνει τρομερὸ πειραγμένο.

—Θέλω νὰ σὲ δοκιμάσω καὶ ἀνεκάλυψα ὅτι τὰ παίρνεις ὅλα σὰ σοβαρά.

—‘Οδύλη δὲν ἔχεις δίκιο. Ἄλλωστε εἶναι περὶ τὸ νὰ σὲ πληροφορήσω ὅτι ποτὲ δὲν ἐπεξεύρησα νὰ κυνηγήσω κάποιον πὺδ θρέβεται μπροστά μου. Μὲ καθηγύρησες ἀδικα καί... Σφιχτήκαμε δυνατὰ κι’ οἱ δυὸ μὲ τὴν ἴδια κίνηση σὲ μιὰ γωνία πὺδ βρεθήκαμε, ἓνα αὐτοκίνητο ἔστρεψε ἀπότομα ἀπὸ τὴ λεωφόρο.

Νόμισα ὅτι τὸ ἀντιλήφθηκα πρῶτος, καὶ τὴν ἔσφιξα κοντὰ γιὰ νὰ μὴν πάθῃ κακὸ. Τὸ ἴδιο κι’ ἐκείνη... Σ’ αὐτὴ τὴ στάση, χωρὶς ἀκόμη νὰ τραβήχῃ ὁ ἓνας ἀπ’ τὸν ἄλλον, κυτταχτήκαμε καὶ χαμογελάσαμε μὲ μιὰ ἡδονικὴ χαρὰ, μὲ μιὰ ἄγνωστη εὐχαρίστηση κι’ ἱκανοποίηση... Προχωροῦσαμε ἄφωνοι. Σὲ λίγο ἀμαρτήσαμε.

—Τώρα θὰ φύγω, μοῦ εἶπε.

—Ἀλήθεια, λημονήσα νὰ σὲ ρωτήσω ‘Οδύλη. Πὺς πέρασες τὶς γιορτὲς;

—Εἶναι ἡ πρώτη χρονιά πὺδ ἐνθουσιάζτηκα. Ἐκανα κι’ ἓνα σωρὸ καινούργιες γνωριμίες.

—Δὲν πιστεύω πὺδ πολλὰς ἀπὸ μένα;...

—ἴσως... Νὰ τὸ τράμ... φεύγω... καλὴ νύχτα.

—Καληνύχτα, καὶ τὴ δευτέρα πὺδ θὰ ἔρῃς, θὰ μὲ βρῇς ὅπως πάντα νὰ σὲ περιμένω...

Ἐλάσε κι’ ὕστερα ἄφησε τὸ χέρι μου κι’ ἀπομακρύνθηκε...

...Ὁ καιρὸς περνάει. Μέρες, βδομάδες, μῆνες ἔχουν κυλήσει ἄλλοτε ἄργα κι’ ἄλλοτε γρήγορα μὲ καταιγίδες κι’ ἄργιες νυχτιές, μὲ λιανίδες καὶ μὲ φεγγαρόλουστα βράδια.

Ἦταν χειμῶνας. Τώρα ἀνοιξὶ. Παντοῦ συναντᾷ κανεὶς τὸν ἔρωτα. Μόνο ἐγὼ κι’ ἡ ‘Οδύλη τὸν κρατᾷμε μακριὰ μας. Ἀλλὰ μιὰ μέρα δίχως νὰ τὸ προσέξωμε, ἀρχίσαμε νὰ μιλάμε γι’ ἀγάπη. Φιλοσοφούσαμε κατακρίνοντας τοὺς πρόχειρους ἑρωτες. Δὲν ἦταν ὅμως αὐτὴ ἡ μόνη φορὰ πὺδ συζητοῦσαμε γύρω ἀπ’ αὐτὸ τὸ θέμα. Ἡ ‘Οδύλη μοῦ ἔλεγε πὺς ἀντιλαμβανόταν τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀκούγα μὲ προσοχή. Παραδεχόμουν πάντα τὶς γνώμες της γιατί ἦταν γνώμες ἐνδὸς ἀνθρώπου πὺδ ξέρει νὰ σκέπτεται καὶ νὰ παίρνῃ ἀποφάσεις μὲ ψυχραιμία καὶ δικαιοσύνη ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη πὺδ ὅλα συγχωροῦνται καὶ ξεχνιόταν εὐκολὰ. Δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ τῆς βρῶ οὔτε ἓνα μικρὸ λάθος καὶ πάντα ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογῶ ὅτι τὸ δίκιο ἦταν μὲ τὸ μέρος της. Τώρα φαινόταν πὺδ καθαρὰ πὺς ἡ καρδιά της κα-

ἡ ψυχὴ της ξεχώριζαν ἀπὸ πολλὰς ἄλλες.

—‘Οδύλη σήμερα ἔχω νὰ σοὺ πῶ ἓνα νέο πὺδ δὲν ξέρω... πὺς θὰ τὸ χαρακτηρίσῃς. Εἶμαι ἐρωτευμένος μὲ κάποιον ξανθὸ μ-κροῦλα. Τὰ μάτια μου ἔχουν μπροστά τους τὴ μορφὴ της, καὶ τ’ αὐτιά μου ἀκούουν πάντα τὴ φωνὴ της τὴ ζωερὴ καὶ τὴν χαρούμενη.

—Εἶναι πάντα χαρούμενη; Γιατί... ἡ ἀδυναμία σου ἦταν οἱ μελαγχολικὲς γυναῖκες.

—Γιατί θέλεις νὰ μὲ πειράξῃς; Σιγά-σιγά θὰ τὴν κάνω νὰ μ’ ἀγαπήσῃ μὲ τὴν ἀγάπη πὺδ θέλω ἐγώ. Εἶμαι βέβαιος γι’ αὐτὸ γιατί κάθε μέρα βλέπω ὅτι ἡ Νίνα, αὐτὸ εἶναι τ’ ὄνομά της, ἀρχίζει νὰ μὲ καταλαβαίνει, νὰ μὲ νοιώθῃ.

—Τότε εἶσαι εὐτυχισμένος. Γιατί δὲν τὸ λές; Μήπως... ντρέπεσαι; Ἀς ἀκούσω αὐτὴ τὴ λέξη κι’ ἀπὸ ἔναν παραπονοιᾶς τῆς ζωῆς σὰν κι’ ἐμένα.

—Οχι ‘Οδύλη, ὄχι ἀκόμη.

Χθὲς εἶπαμε αὐτὰ μὲ τὴν ‘Οδύλη γιὰ τὴ Νίνα. Σήμερα οὔτε ἐγὼ τῆς εἶπα μὰ οὔτε κι’ ἐκείνη μὲ ρώτησε ὅπως συνήθιζε πάντα γιὰ τὸ κάθε τι. Καὶ ὄχι μόνο γιὰ τὴ Νίνα ἀλλὰ τὸς ὅρα τώρα μένω σιωπηλός. Θὰ μπορούσα νὰ πιστέψω ὅτι ἀπὸ χθὲς δημιουργήθηκε μεταξὺ μας ἓνα ἀνεξήγητο κενό. Βε-δύομε σὲ ἀπόσταση καὶ συλλογισμένοι. Ἐ-γὼ σκέπτομαι ἂν θὰ πετύχῃ τὸ σχέδιό μου, αὐτὴ ἡ δοκιμασία, πὺδ εἶναι τόσο πολὺ τολ-μῆς. Τί ἄραγε ὅμως νὰ συλλογιέται ἐκείνο ὁμορφο κεφάλαιό πὺδ τὸ στολίζουν κα-στανα μαλλιά καὶ δυὸ ματάκια πὺδ εἶναι τό-σο ἄτονα τόσο θλιμμένα;... Κανεὶς μας δὲν θέλει νὰ λύσῃ τὴ σιωπὴ αὐτῆς. Ἡ ‘Οδύλη παίζει μὲ τὴ ζώνη τοῦ παλτοῦ της κι’ ἐγὼ κυττάζω στενοχωρημένος δεξιά, ἀριστερά... ἔξαφνα ὅμως:

—Ποῦν κυττάξεις ἐτσι;

—Ἐκείνη ἡ ξανθὴ μὲ τὸ γκρι παλτὸ νομίζω πὺς εἶναι ἡ...

—Ποιά;

—Ἡ Νίνα.

—Ἡ Νίνα... τότε νὰ φύγω...

—Νὰ φύγῃς; γιατί ‘Οδύλη;

—Μὰ νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶμαι μαζὶ σου...

Ἡ ‘Οδύλη φαίνεται χλωμὴ, ταραγμένη ἀλλὰ τὸ γλυκὸ χαμόγελο δὲν λείπει ἀπ’ τὴ ζάλη της. Καὶ θέλει νὰ φύγῃ γιατί...—Νὰ ἔλῃς ἔρχεται μὲ γοργὸ βῆμα κοντὰ μας—...ἀλλὰ τὴν κρατῶ σφιχτὰ ἀπ’ τὸ μπράτσο. Ἡ Νίνα πέρασε κι’ ἔφυγε χωρὶς νὰ μᾶς δώσῃ σημασία, κι’ ἐγὼ κρατώντας ἀκόμη τὴν ‘Ο-δύλη, περπατοῦμε ἀφηρημένοι μὲ γρήγορο κι’ ἐλαφρὸ βῆμα... Ὑστερὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα τῆς λέω:

—‘Οδύλη θέλω νὰ μὲ συγχωρήσῃς. Μὴν σοῦ φανῇ ἐκληκτικὸ πὺδ σοὺ ἔχω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺδ σὲ γνώρισα ἤμουν πάντα εἰλικρινὴς μαζί σου. Μόνο δυὸ φορές σοὺ εἶπα ψέματα. Ἡ πρώτη ἦταν ὅταν κάποιος μὲ περιμένει πὺδ ἄργησα. Θυμᾶσαι; Σοὺ εἶχα πῇ ὅτι μὲ κράτησε ἕνας ὁμορφος μου. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἤμουν ἀρ-ρωστος. Στὸ νοῦ μου εἶχα μονάχα ἔσένα πὺδ θὰ μὲ περιμένει ἀδικα. Ξεκίνησα καὶ ἦθα. Ἀλλὰ ἡ ὥρα ἔτρεξε πὺδ γρήγορα ἀπὸ μένα... Ἀπὸ χθὲς πάλι ἀρχισα μιὰ ψεύτικη ἱστορία πὺδ... μὰ δὲν μπορῶ τώρα νὰ σοὺ ἐξηγήσω... ἄλλωστε δὲν ξέρω κι’ ἐγὼ ἀκό-μα γιατί σοὺ ἔδειξα μιὰ ἄγνωστη γιὰ μιὰ ἀναπάντη... Νᾶξερές ‘Οδύλη... νᾶξερές καὶ πόσο μετανῶ πὺδ σ’ ἔφερα σ’ αὐτὴ τὴ θέση... Θέλεις νὰ φύγῃς τώρα; Γιατί κυ-ττάξεις τὸ τράμ; Εἶναι νομίζω ἀκόμη... καλὰ-

καλὰ δὲν σὲ κρατῶ πὺδ πολὺ... Ἀλλὰ γιὰ πὺς μου ‘Οδύλη; θὰ χωρίσωμε καὶ σήμερα σὰν δυὸ καλοί, σὰν δυὸ ἀγαπημένοι φίλοι; Τί δείχνει αὐτὸ τὸ αἰνιγματικὸ σου χαμό-γελο; Δὲν μοῦ μιλάς; Ἀπὸ πότε ἔγινες κα-κὸ κορίτσι; Καὶ θέλεις νὰ μοῦ φύγῃς; Πή-γαίνε ὅπως ὅπου θέλεις. Ἀῦριο πάλι μαζί μου θὰ εἶσαι. Τὸ ξέρω ὅτι δὲν θὰ μ’ ἀφή-σῃς ποτὲ μονάχο. Δὲν εἶν’ ἔτσι; Ἀῦριο σὲ θέλω ‘Οδύλη καὶ πρέπει νὰ ἔρῃς... Πήγαινε τώρα... Νὰ ἔνα αὐτοκίνητο...

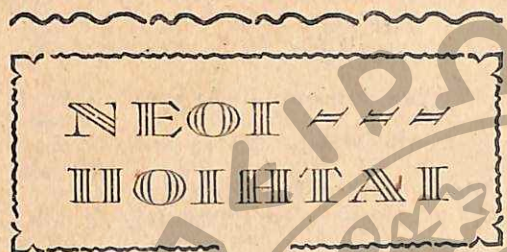
Δώσαμε τὰ χεῖρα μ’ ἓνα τρόπο ἀλλοιώτικο ἀπ’ τὶς ἄλλες φορές. Γύρω μας δὲν ἦταν κανεὶς, κι’ ἐνῶ ἔφευγε, μὲ φωνὴ πολλὴ σι-γανὴ πὺδ ἴσως νὰ μὴν τὴν ἀκουσε, τῆς ἔ-λεγα:

—Ἀντίο ‘Οδύλη... Ἀντίο γλυκεῖά μου ‘Οδύλη.

...Τὸ αὐτοκίνητο ἔφευγε γρήγορα κι’ ἓνα προσωπάκι κολλημένο στὸ τῆμα τοῦ ἐξώστη χαμογελοῦσε καὶ μὲ κυττάζε μὲ δυὸ μάτια πὺδ αὐτὴ τὴ στιγμή τὰ πρωτοβλέπω ξεω-ρᾶ, λαμπερά, γιατί δὲν μποροῦν νὰ κρύβουν τὴ χαρὰ ὅπως δὲν μπόρεσαν νὰ κρύβουν καὶ μιὰ ἐκλεικτικὴ ματιὰ ἀπάνω στὴν ἄγνωστη ξανθὴ. Μὰ καὶ γὼ αὐτὴ μονάχα τὴ ματιὰ περιμένα...

Πόσο γλυκεῖα θὰ εἶναι αῦριο κάποιες ἄλ-λες πατιὲς ἀπὸ τὰ ἴδια μάτια... Ἀῦριο θὰ ἀλλάξωμε τὸ δρόμο μας μὲ τὴν ‘Οδύλη. Θὰ πάρομε ἐκείνον πὺδ πηγαίνει στὸ πικνὸ δα-σάκι. Κι’ ἐκεῖ μέσα ὅπου τὰ πουλιά θὰ κε-λαῖδουν, τὰ δέντρα θ’ ἀνθίσουν, κι’ ἡ δια-μαντίνη καρδιά καὶ ψυχὴ τῆς ‘Οδύλης πὺδ καθρεφτίζεται στὰ μάτια της πὺδ θὰ μοῦ μιλοῦν... ἐκεῖ μέσα, τριγυρίζοντας ἀπ’ ὅλ’ αὐτὰ, καὶ σταματημένος μὲ τὴν ‘Οδύλη μπρο-στά στὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας μας, θὰ τὴν ἀγκαλιάσω, θὰ τῆς χαϊδέψω τὰ μαλλιά, καὶ θὰ τῆς πῶ ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένος, ὅτι αὐ-τὴν πάντα θὰ ἔχω ἀχώριστό μου σύντροφο... ὅτι αὐτὴν πάντα θ’ ἀγαπῶ...

ΝΙΚΟΣ Δ. ΔΕΔΟΥΣΗΣ

Ἀνοιξίς

Χαρὰ τριγύρω στὴν ἀκρολιμνιά τρελλοί, νομίζω, φτάσανε ζωγράφοι καὶ παίζοντας ἐκεῖ, τὴν καλαμὰ τὴν βάρυνε μ’ ἀναλυτὸ χρυσάφι.

Τ’ ἀγέρι τρυφερὸ χαϊδεύει μιὰ ροδόχρωμη ἀνεμώνη στὸ χωράφι καὶ δαντελένιον ἱστικὸ ἡ συκαμιά μὲ τοῦ ἡλίου τὴν ἄχτιδα ἀπαλογράφει.

Ἡλιος, λαχτάρα, πόθος καὶ χαρὰ σταλάζουν μιὰ ἀνοιξιὰτικὴ γαλήνη στὰ στάχια, στὰ καλάμια, στὰ νερά.

Τόση τριγύρω ἀπλώνεται σαγὴν πὺδ κι’ ἡ ψυχὴ μου ἀκόμα λαχτάρα στὴν λίμνη κάποιον νοῦφαρο νὰ γίνῃ.

σ. ΣΠΑΘΑΡΗΣ

ΕΝΑΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἐworthάσθηκε στὸ Παρίσι ἡ 100ετηρὴς τῆς ἀποκτήσεως ἀπὸ τὸν δῆμο τοῦ πύργου τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, πὺδ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους καὶ ιστο-ρικοτέρους τοῦ κόσμου. Μὲ τὴν ἐνκαιρία αὐτὴ, ἔγινε κάποια τελετὴ στὸν πύργο αὐτὸν πὺδ τὴν νύχτα φωταγωγήθηκε.

Ὁ πύργος τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, ἀγορά-σθηκε στὶς 27 Ἀπριλίου 1836 κατ’ αἴτησιν τοῦ μεγάλου μαθηματικοῦ Ἀραγκῶ, καὶ χρη-σιμοποιήθηκε γιὰ διάφορα μαθηματικὰ πει-ράματα.

Ὡς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ πύργος ἦταν στὴν κατοχὴ κάποιου Ντυμποῦ, κατασκευα-στοῦ σφαιρῶν γιὰ κυνήγι, πὺδ τὸν εἶχε μετατρέψει σὲ ἐργοστάσιο καὶ κατὰστῆμα πωλήσεως τῶν προϊόντων του.

Ὁ πύργος εἶχε χτιστῇ μεταξὺ τοῦ 1508 καὶ τοῦ 1525 γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κωδο-νοστάσιο σὲ μιὰ ἐκκλησία κατὰ πολὺ ἀρ-χαιότερα του, τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου τῶν Κρεσποκόλων. Εἶχε ἐπινομα-σθῇ ἔτσι ὁ ναὸς γιατί ἦταν τῆς συντεχνίας τῶν παρισινῶν χασάπηδων. Ἡ ἐκκλησία αὐτὴ πὺδ ἐκχρονολογεῖτο ἀπὸ τὸν 9ον αἰῶνα, κα-τεδαφίσθηκε κατὰ τὴν Ἐπανάσταση. Στὴν ἐκκλησίαν αὐτὴ εἶχαν ταφῇ ὁ περίφημος ἀλ-χημιστὴς καὶ νεκρομάντης Φλαμὲλ, μὲ τὴν σύζυγό του. Ὁ Φλαμὲλ εἶχε ἀνακαλύψῃ ὅ-πως ἔλεγαν τότε τὸ μυστικὸ τῆς «φιλοσο-φικῆς λίθου».

Ὅταν ὅμως ἀργότερα ἀνοῖξαν τοὺς τά-φους τῶν δύο συζύγων δὲν βρέθηκαν τίποτε μέσα. Διεδόθη τότε ὅτι δὲν εἶχαν πεθάνει, καὶ κατὰ τὰ 1699 ἓνας Ἰνδὸς φαιδρὸς, ἔ-δῃλωσε στὸν Γάλλο περιηγητὴ Πῶλ Λουκά, ὅτι τοὺς εἶχε συναντήσει, ὅτι ἦσαν ὑγιέ-στατοι, καὶ ὅτι θὰ ζήσουν ἀκόμη 600 χρό-νια!

Μποροῦν λοιπὸν, οἱ ρεπόρτερς τῶν με-γάλων ἐφημερίδων, νὰ τοὺς ἀναζητοῦν ἔως τὰ 2300!

Τὸ 1653 στὸν πύργο τοῦ Ἀγ. Ἰακώβου ἔγιναν σπουδαῖατα πειράματα ἀπὸ τὸν Πασκάλ, περὶ τοῦ κενοῦ καὶ τῆς βαρύτητος τοῦ ἀέρος. Χάρης στίς ἐργασίες αὐτὲς καὶ τῶν προηγουμένων μεγάλων φυσικομαθηματι-κῶν Γαλιλαίου, Ντεκάρτ, (Καρτεσιῶν) καὶ Τορικέλλι, καθρεφίσθη νὰ κατασκευασθῇ τὸ βαρόμετρο ἀνταρῶν. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, τὸ ἀγαθὸ τοῦ Πασκάλ, γελτονεύει στὸν πύργο μὲ τὰ ἀνάλυστά του Ἀγίου Ἰακώ-βου, τῆς Ἀγίας Γενεθιένης, πολιούχου τῶν Παρισίων, τῆς Ἀγίας Κατερίνας.

Ὁ ἱστορικός τοῦ ὅμως αὐτοῦ πύργου, εἶ-ναι πολὺ λεπτοκαμωμένος... καὶ εὐθραστός. Τέσσερις φορές ἔχει ἐπισκευασθῇ ὡς τώρα, στὰ 1854, στὰ 1886, στὰ 1907 καὶ στὰ 1933.

Καὶ ἓνα εὐθύμο περιστατικόν. Εἶπαμε ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγ. Ἰακώβου, ἐπινομα-σμένη «τῶν Κρεσποκόλων».

Κάποτε, ἐπὶ Λουδοβίκου 9ου οἱ χειροῦρ-γοι τοῦ Παρισιοῦ, πὺδ εἶχαν ὀργανωθῇ σὲ σωματεῖο, ζήτησαν τὴν ἀδεία νὰ κάμουν ἓνα συνέδριον στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Ἰακώ-βου

κ.λ.π.». Οι «Φαντασίες» σχετικά καλύτερο
 όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Α. Τ. απ. Κρα-
 τούμε τη «Βραδυά του Μάη» και θα τη δη-
 μοσιεύσουμε με τη σειρά της. Το άλλο κα-
 τώτερο, Νίκον Λαμπέρην. Πρωτό-
 λεια τα ποιήματά σας και σε πολύ κοινί-
 θέμα. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.
 Λάκη Λαζανάν. Μεταχειρίζεστε όλο
 τις ίδιες λέξεις κι' ή επανάληψή των κα-
 ταντά μονότονη. Ύστερείτε όμως και στη
 ρίμα: «ζωής» δεν ομοιοκαταληκτεί με
 «θα βρή» ούτε «περνά» με «γορεά»
 κ.ο.κ. Για το πεζογράφο σας απορήσα-
 με πώς δεν δημοσιεύτηκε. Μήπως δημοσι-
 εύτηκε και δεν το παρατηρήσατε; Άλ.δ.η.ν.
 Έχετε ταλέντο, όμως δεν δουλεύετε τον
 στίχο σας όσο πρέπει γι' αυτό έχει συγχρό-
 νως προτερήματα κι' ελαττώματα. Προσπα-
 θήστε να τον τελειοποιήσετε. Αποφεύγετε
 την προχειρογραφία. Άγγελον Κ. Πε-
 τρόπουλον. Δεν μάς ικανοποίησε ή
 «Απολογία Ποιητή».

Γιάννην Κουδούνην. Κοινότοπο
 οι «Θυμίες». Και το γραμμό σας δεν εί-
 ναι καθόλου σφωτό. Άλ.κ.η. Μίχα. Και
 το δικό σας θέμα δεν έχει καμιά πρωτοτυ-
 πία. Περίματα που έχουν γραφή χίλιες φο-
 ρές. Νίκον Γρυπάρην. Έχετε ταλέν-
 το, δεν δουλεύετε όμως προσεχτικά τον στί-
 χο σας και σε ώριμα σημεία μεταχειρί-
 ζεστε λέξεις που καταστρέφουν την αρμονία
 τους. Για τις εύχες σας ευχαριστούμε.
 Κρίνον Έρυνίνην. Όχι επιτυχημέ-
 να τα ποιήματά σας. Σχετικά καλλίτερο ό
 «Χωρισμός» κι' αυτό όμως δεν έχει μουσι-
 κότητα και αρμονία. Τα άλλα ύστερα τον πο-
 λυ και στην ρίμα. Άλ.κ.η. Λίνα. Φο-
 βερά κοινότοπα και τα δύο. Το «Για σένα»
 από πάντων πολύ παιδιαστικό και απλοϊκό.
 Έκτος αυτού έχει κι' ένα σωρό τεχνικά λά-
 θη. Νίκον Τυπάλδον. Καλό το πεζό
 σας. Έγκρίνεται και θα δημοσιευθί με τη
 σειρά του. Θάνον Άκταϊον. Έγκρί-
 νεται το «Δράμα Άνίας». Ίσως μόνο να
 του διορθώσουμε καμιά-δυό λέξεις. Πολύ
 άπαισιόδοξο, συμπαικτικό όμως. Τα σο-
 λαν Ίεροκλέους. Περαστικά σας. Δεν
 είναι άσχημα γραμμένο το πεζό σας, το θέ-
 μα του όμως είναι πολύ συνηθισμένο. Δια-
 λέξετε τίποτα πιο πρωτότυπο να μάς στείλε-
 τε. Σ. Κ. Σ. Από τεχνικής απόψεως το
 «Λουλούδι του κάστρου» πολύ καλλίτερο
 από το άλλο. Κι' αυτό όμως όχι όσο καλό
 χρειάζεται για να είναι δημοσιεύσιμο, και
 αρκετά εξεζητημένο.

Έκδόσεις

ΚΟΥΡΑΣΤΗΚΑ ΝΑ Σ' ΑΓΑΠΩ

Έξεδόθη και ένκυκλοφόρησε ή τελευταία έπι-
 τυγία της δ. Λουίζας Ποτέλλι: «Κουράστη-
 κα να σ' αγαπώ», ένα ωραιότατο βολάκι
 του κ. Γρ. Κωνσταντινίδη με στίχους του
 συνεργάτου μας κ. Δ. Ευαγγελίδη.

ΑΓΟΡΑΖΩ

γραμματόσημα του έναντι εϊ-
 δους μόνον. Τά προτιμώ έπί των
 φακέλλων. Είμαι έρασι τέχνης και δίνω
 τās καλλιτέρας τιμάς.

Γράψατε: Δ. ΜΑΡΙΟ

Γραμματοθυρίδα 148, Άθήνας.

**...ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
 ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ Η
 ΟΠΟΙΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΟΣΟΝ ΚΑΛΑ**

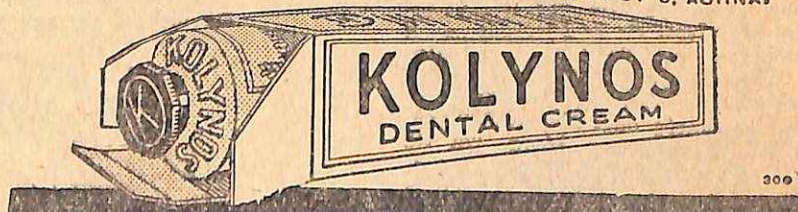

...Και οι όδοντοϊατροί
 την συνιστούν επίσης.

Οι όδοντοϊατροί συνιστούν την
 ΚΟΛΥΝΟΣ διά τās αντισηπτικές
 της ιδιότητας. Καταστρέφει άμέ-
 σως όλα τά επικίνδυνα μικρόβια
 τά όποια εύρίσκονται μέσα εις τó
 στόμα και τά όποια είναι αίτια
 των πόνων και της σήφως. Κα-
 θαρίζει πάσαν έπιφάνειαν καθώς
 και την έλαχίστην σχισμήν. Λευ-
 καίνει, καθαρίζει τά δόντια και
 εισδύει όσον ουδερμία άλλη συ-

νήθης όδοντόκρεμα δύναται να
 τό κάμη.
 Χρησιμοποιείτε και εις τά παι-
 διά σας την ΚΟΛΥΝΟΣ πρωί και
 βράδυ. Μία μικρά ποσότης έπί
 ξηράς φήκτρας άρκει. Έχει ένα
 καλό άρωμα, προστατεύει τά λε-
 πτά ούλα και τό σμάλτον και
 προξενεί μέσα εις τό στόμα μίαν
 αίσθησιν γλυκύτητος, καθαριότη-
 τος και δροσιάς.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΣΚΟΥΛΕΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

**Όποιος αγοράζει ότου
 ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΥ
 μένει πάντοτε εύχαριστημένος**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι άπάντησεις μου για ζητήματα ύγι-
 εινής και καλλωπισμού, βασίζονται έπί
 συμβουλών του διακεκριμένου δερματο-
 λόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ.
 Λαδά (Σόλωνος 40).

Θύμα της ύπομονής. Κάνετε πολύ
 καλά πού μου γράψατε, αν αυτό σας ανακού-
 φισε λίγο, γιατί πραγματικά καταλαβαίνω
 πολύ καλά τον πόνο σας και την αγωνία σας.
 Κατάλαβα από το γράμμα σας ότι είσθε πο-
 λυ άνώτερη ψυχικώς από τις φίλες πού
 σας δίνουν τις συμβουλές πού μου γράφετε
 και ότι στην δύσκολη αυτή περίσταση της
 ζωής σας θα κάνετε το καθήκον σας ως συ-
 ζήγον και ως χριστιανής. Είσθε τόσο γυ-
 ναίκα ως το βάθος της καρδιάς σας πού δεν
 μπορείτε να έπωφεληθήτε της άρρώστειας
 του σιζύγου σας—όσο κι' αν ύπηρεζε ένοχος
 απέναντί σας—για να τον διώξετε και να
 τον έκδικηθήτε. Άς έλπίσουμε ότι θα πε-
 ράση κι' αυτό και θάρθουν καλύτερες μέρες
 και για σας. Σας το εύχομαι μ' όλη μου την
 καρδιά γιατί τό αξίζετε.

Γκρέτα, Καλάμας. Να πλύνεσθε
 πάντοτε με χλιαρό νερό, ν' αποφεύγετε τό
 πηγαδίσιο, τό κρύο και τό σαπούνι. Μετά
 τό πλύσιμο μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο σε
 αραίωτατο χαμομήλι νερό να περνάτε όλο τό
 πρόσωπο και να τό αφήνετε να στεγνώνη
 μόνο του. Αυτό θα γίνεται πρωί βράδυ.
 Πομάδα πρò της πούδρας να μεταχειρίζε-
 σθε αυτήν πού σας γράφω παρακάτω. Άν
 έχετε έμπιστοσύνη στον φαρμακοποιό σας
 για την καλή έκτέλεση. Επίσης και τό βρά-
 δυ ήμεραν παρ' ήμεραν την ίδια θα χρησι-
 μοποιήτε. Ρουζ να πάρετε την Μισέλ. Για
 πούδρα γράψτε στον κ. Λαδά να σας κάμη
 μία άγνη από τά τελευταία όλικά πού έλα-
 δε από την Ερώπη. Γράψτε του τό χρώμα
 της έπιδερμίδος σας, για να κανονίση τό
 χρωματισμό. Άξία δρχ. 50.
 Η πομάδα σας είναι:

Huile d'amandes	25 gr.
Cire blanche	5 »
Blanc de baleine	5 »
Eau de roses	1 »
Teint. de benjoin	3 »
Teint. d'ambre	1 »

Καν Χ. Ίθάκη ν. Παρ' όλο θέβαια πού
 οι πούδρες δεν είναι άθώες, έν τούτοις δεν
 σας φταίνει γι' αυτό πού μου γράφετε. Η
 σύσταση του δερματος είναι εκείνη πού δεν
 αφήνει να στεγνώουν. Λοιπόν για ένα μήνα
 κάνετε την έξής κούρα, και ξαναγράψτε μου
 τότε για τη σύσταση πού θα έχη τό δέρμα
 σας: Θα πλύνεσθε με μόλις χλιαρό νερό.
 Πρò της πομάδας πού γράφω άνωτέρω
 στην Γκρέτα να βάξετε μ' ένα βαμβάκι την
 έξής λοσιόν.

Lait d'amandes	50 gr.
Glycerine pure	10 »
Eau de roses	200 »

Κατά τά άλλα συμμορφωθήτε με όσα γρά-

**ΣΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
 Ρέα
 ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ**

φω παραπάνω στην Γκρέτα, Καλάμας.
 Μικρούλα Β. Γ. Ευχαριστήθηκα πού
 άπαλλαγίκατε από τά όχληρά και επίμονα
 σπυράκια. Να προσπαθήσετε να είσθε τακτι-
 κή στο στομάχι και να μην τρώτε τ' άλμυ-
 ρά. Μέσα σε ένα κουτάλι ζεστό νερό να ρί-
 χνετε 15 σταγόνες από τό κάτωθι φάρμακο.
 και κάθε βράδυ ν' αλείφετε τις κηλίδες.

Alcool Benjoin Baume de judée	15 gr. 5 » 17 gouttes
-------------------------------------	-----------------------------

Για τη λεύκανση να περνάτε όλο σας τό
 πρόσωπο κάθε βράδυ μ' ένα βαμβάκι με τό
 κάτωθι φάρμακο.

Teinture de benjoin Eau de fleurs	15 gr. 90 »
--------------------------------------	----------------

Τό δε πρωί μόλις ξυπνήσετε να περνάτε
 τό πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι βουτηγμέ-
 νο σε νοπό και άβραστο γάλα, και μετά
 μίαν ώραν να πλύνεσθε. Κρέμα στην περι-
 πωσή σας τό μεν βράδυ μετά τη λοσιόν την
 λιπαρά μορφή της Χαρέμ πρò της πούδρας
 δε την Βάνισινγκ Χαρέμ. Θα τις βοηθή και
 τις δύο ασφαλώς στου Χ. Λήτον (Σταδίου
 13)

Χ. Κ. και Ι. Κ. Η λοσιόν αυτή δεν θα
 παρασκευάζεται ασφαλώς όπως πρέπει. Τά
 άμύγδαλα πρέπει να είναι πικρά. Κατόπιν
 μετά τη λοσιόν χρειάζεται πάντως μία Κόλντ
 Κρέμ έφ' όσον πρόκειται περί ξηράς έπι-
 δερμίδος. Συνιστώ και σε σας την λιπαρά
 Χαρέμ, πού είναι φθηνοτάτη. Στη μύτη σας
 δεν πρέπει να βάξετε πομάδα αλλά μ' ότι
 έχει μείνει στα δάκτυλά σας, να τη περνάτε
 3-4 φορές από πάνω πρòς τό κάτω. Ν' α-
 ποφεύγετε τό σαπούνι, και αντί αυτού να
 βάξετε δυό φορές της έβδουάδας άσπράδι
 αγγού και μετά 10 λεπτά να τό ξεβγάξετε
 με βαμβάκι και ζεστό νερό.

Πωλίνα, Λουτράκι. Άφού θα έλ-
 θετε τόσο σύντομα στās Άθήνας και έφ'
 όσον δεν μπορείτε να καταλάβετε έπακριβώς
 την κατάσταση του δερματός σας, τό καλλί-
 τερο πού έχετε να κάνετε, άφού τόσο τό έ-
 πιθυμείτε και ή ίδια, είναι να εξετασθήτε

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ- ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, άνώδυνος και άνευ ουδε-
 μιάς ελάθης του δερματος άφαι-
 ρσεις των τριχών επιτυγχάνεται
 μόνον διά της διαθερμοκοαγκυλα-
 σιών με τό τελευταίο μηχάνημα
 διαθερμίας υπό ειδικού ιατρού:
 όδός Κυδαθηναίων 19 (πάρδος
 Φιλελλήνων) 4-7 1/2 μ. μ.

τηλεφ. 27.420

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ

I. M. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Είδικευθείς έν Παρίσιους. Έξέτα-
 σις και δι' άκτίνων RONTGEN
 Βούλγαρη 9 Τηλ. 25-125

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓ-
 ΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειροϋργος - Ότορινολα-
 ρυγγολόγος

Πατησίων 59-Άθ. Τηλ. 29-562

**Τό όνειρό του γίνε-
 -ται πραγματικότητα**

Περιποιείται Όχι εύκολο!!
 Θεραπευτής ριζικώς μόνο
 από τή σύγχρονη μηχανή
 αντιμετώπισης τών ιατρού
 Δρ. Ζ. Κόμης
 Ανασκήν. 70 δ. Τηλ. 28122.

από τον κ. Λαδά. Αυτός θα σας κανονίση και τους χρωματισμούς και ό,τι άλλο σχετικό θέλετε.

Δυστυχισμένη σε σ' η ν. Μου γράφετε για εξογκωμάτια, μου γράφετε για πόρους και για χίλια δυο άλλα πράγματα χωρίς να μου γράφετε την ποιότητα του δέρματός σας. Πώς θέλετε να σας συμβουλευσω; Δεν ξέρω επίσης αν έχετε δυσπεψία ή αν είστε άτακτη στην περίοδό σας. Συναγάψτε μου γιατί έννοω να δίνω ακριβείς απαντήσεις.

Μάτα Χάρι. Ένταυθα. Το πρωί μόλις ξυπνήσετε μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο σε νερό άδραστο γάλα να περνάτε το πρόσωπό. Κάθε βράδυ δέ μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν να περνάτε επίσης το πρόσωπο καλά.

Teinture de Benjoin
Eau de fleurs

15 gr
90

Η πομάδα είναι για το λιπαρό δέρμα σας και θα την μεταχειρίζεστε αντί άλλης τομάδας προ της πούδρας.

Μικροϋλαν Σία. Την συνταγή δεν σας την φτιάχνουν καλά γι' αυτό ξυπνεί σε 6 ημέρες. Αφού σας άρεισει και σας κάνει τόσο καλό, φτιάχτε την στο φαρμακείο Χ. Λήτου, που έχει ειδικό παρασκευαστή. Έκει επίσης θα βρείτε και την φθηνή, όπως επιθυμείτε, κρέμα Χάρρι Βάνισινγκ κατάλληλη για το λιπαρό δέρμα σας. Μετά τη λοσιόν συμπιέξτε κ. τ. λ. Άμα στεγνώσει καλά να βάξετε μ' ένα σπιτοξυύλο στο οποίο να έχετε διπλώσει λίγο βαμβάκι, λίγο από την κάτωθι αλοιφή επάνω σε κάθε μπιμπί ή σπυράκι.

Campbre
Acide Salicylique
Oxyde de zinc
Vaseline
Lanoline

0,10 cent.
0,10 cent.
1 gr.
à à 4

Ξέρω αν. Είναι ευχαριστημένη που σας έγραψαν τόσο πολύ οι συμβουλές μου. Για το άλλο ζήτημα που με ρωτάτε ή απάντησε είναι άρνητική. Άλλωστε δεν χωρεί συζήτηση σ' αυτό.

ΔΟΡΑ

ΞΥΠΝΕΙΩΘΕΤΕ
ΤΟ ΠΡΩΓΩΠΟ ΣΑΣ
ΙΚΑΤΑ 10 ΕΤΗ

Εκπληκτική Ανακαάλυψη Ένός Καθηγητού Διά Την Ψυχαιότητα

Είναι εύκολο τώρα να άσπρίσετε και άνανεώσετε τις γηρασμένες και μαραμμένες επιδερμίδες. Η έπιστήμη άνακάλυψε ένα ζωτικόν άνανεωτικόν στοιχείον διά την επιδερμίδα. Όταν τὸ κάνετε να εισόσῃ εἰς τοὺς ἰστούς διά δονητικῆς κινήσεως, αἱ ρυτίδες χάνονται, οἱ δισταλμένοι πόροι, τὰ μαύρα στίγματα καὶ ἄλλαι ἀτέλειαι τοῦ προσώπου εξαφανίζονται. Τὸ ζωτικόν καὶ άνανεωτικόν αὐτὸ στοιχείον, παραγόμενον ἀπὸ νέα ζῶα, περιέχει μόνον ἑνὸς τῆς νέας κρέμας ΤΟΚΑΛΟΝ. Τὰ καλλωπιστικὰ καὶ τονωτικὰ τῆς ἀποτελέσματα δίδουν εἰς τὴν επιδερμίδα λάμπιν ὕγεια καὶ νεότητος, προερχομένην ἀπὸ τοὺς ὑποδορεῖους ἰστούς καὶ ἡ ὁποία στυλίζει τὸ άσχημότερον πρόσωπο μὲ ὑπέ-

ροχον ὠραιότητα.

Μεταχειριθῆτε τὴν κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, τριπλὴν διὰ τὴν επιδερμίδα, χρώματος ρόζ, τὸ βρτῶν προτοῦ κοιμηθῆτε. Τί ἔφει καὶ άνανεώσει τὴν επιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον. Μεταχειριθῆτε τὴν Κρέμα, Τοκαλὸν τροφὴ διὰ τὴν επιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (δχι λιπαρά) τὸ πρωῒ. Είναι λευκαντικὴ καὶ σηπτικὴ, δροσίζει τὸ πρόσωπό σας γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ κάνει τὴν πούδρα νὰ κρατᾷ. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ κατάσταση τῆς επιδερμίδος σας καὶ τοῦ χρώματός σας θὰ μείνετε εκπληκτος καὶ ευχαριστημένην ἀπὸ τὴν εκπληρώσιν τῶν προσδοκιῶν σας. Γεν. Ἀντιπρ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε άναγνώστης τῆς «Εβδομάδος» δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς άπευθυνόμενος εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημερινήν: «Διὰ τὸν ἱατρόν», οἰανδήποτε ἱατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ άναγνώσται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαίτερον δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν, ἂς γράφουν ἐσωκλείοντες καὶ δο. 50 εἰς τὸ ἱατρεῖον του, Ἀγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυχροῦ. Ἐκεῖ δέχεται καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς 6—7 μ. μ.

Μαθητὴν. Ἀπὸ τὸ γράμμα σας δὲν μπορῶ νὰ βγάλω κανένα θετικὸ συμπέρασμα. Τί συγκεκριμένως θέλετε; Μὴ ματαιοπονήτῃ ὅμως καὶ μὴν περιμένετε ἀπὸ μὲνα φάρμακο γιὰ νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία διότι τὸ φάρμακο θρίσκειται σὰ χέλια σας: Μονάχα ἡ θέληση εἶναι ἐκείνη πού μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐπιμενὴ θὰ σας ἀπαλλάξῃ ὁριστικὰ τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἡ ὁποία διαφορετικὰ θὰ σας καταστρέψῃ ἄργα ἢ γρήγορα. Σεῖς μάλιστα πρέπει νάχετε περὶ στή Σχολὴ Δοκίμων πρέπει νάχετε περὶ σισστέραν διαύγειαν πνεύματος ἀπὸ κάθε ἄλλον γιὰτὶ μονάχα εἶσι προσδεύει κανεῖς στὰ μαθηματικά καὶ στὰ συναφῆ μαθήματα πού θὰ ἀκολουθήσετε.

Κάποιον. Πρέπει νάχετε ὅπ' ὅψιν σας ὅτι ἡ πάθηση αὐτὴ ἔφηνει μερικά πράγματα τὰ ὁποῖα ἐξακολουθοῦν ἀρκυτὸ χρονικὸ διάστημα. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἀνησυχῆτε τόσο πολὺ καθότι ὅλα μὲ τὸν καιρὸ θὰ περάσουν. Πρέπει ὅμως νάχετε πρὸ ὀφθαλμοῦ ὅτι ἡ παραμικρὰ ψήξις θὰ σας θλάτῃ. Γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ προσπαθήσετε νὰ ἀποφεύγετε τὴς συχνὰς ψήξεις καὶ αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσετε ἂν ἀκολουθήσετε τὴς κάτωθι συμβουλές.

1η ἐβδομάς: θὰ κάμετε μὴν ἑντρίβη σ' ὅλο τὸ σῶμα μὲ κοινὸν οἰνόπνευμα.

2α ἐβδομάς: ἑντρίβη μὲ δυὸ μέρη οἰνόπνευμα καὶ ἓνα νερό.

3η ἐβδομάς: ἑντρίβη μισὸ οἰνόπνευμα καὶ μισὸ νερό.

Ἡ τακτικὴ αὐτὴ θὰ ἐξακολουθήσῃ. τουλάχιστον ἐπὶ ἓνα μῆνα.

Τέλος, ἐφ' ὅσον σὰς εἶναι δυνατόν κάμετε μερικὰς ἐνέσεις Chlorure de Calcium Chlorure ενδοφλεβίως.

Μὴν τυχὸν καὶ σὰς πούν ὅτι αὐτὲς τὴς κάμνουν οἱ φθισικοὶ καὶ τρομάξετε. Πρὸς Θεοῦ μὴ βάξετε τέτοια ἰδέα.

Μικροϋλαν Π. Π. Ζητᾷτε τὴν συμβουλὴν μου γιὰ δύο πράγματα. Γιὰ τὸ πρῶτο εὐχαριστῶς σὰς ἀπαντᾷ καὶ εἶναι εὐκολὸ νὰ ἐπιτύχῃτε ἄρκυ νὰ ἀκολουθήσετε ὅσα σὰς γράφω. Ἰὸν θὰ τρώτε ὅσο μπορεῖτε λιπαρὰ καὶ ἀμυλώδη φαγητά. Ἐπίσης τὸ πρῶτο νηστικὴ θὰ πίνετε ἓνα ποτήρι νερό καὶ 2ον θὰ πάρετε τρία κυττὰ Φυτίνης πού θὰ τὰ μεταχειρισθῆτε σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν.

Γιὰ τὸ δεύτερο ζήτημα εἶναι λίγο δύσκολο νὰ ἐπιτύχῃτε σπουδαῖα πράγματα. Ἀλλ' ὡστε δὲν βλέπω καὶ τὸν λόγο νὰ θέλετε νὰ χαλάσετε ἓνα ὠραῖο πρᾶγμα πού ἡ φύση σὰς ἔδωκε.

Πάντως τὸ φάρμακο εἶναι ἡ Ἀγριομενσίν.

Κακότυχον, Ἀάρισαν. Διάβασα τὸ γράμμα σας μὲ ὅση μπορούσα μεγαλειτέρᾳ προσοχῇ. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ὤρκα πονεὶν καμμιὰ κακοτυχία. Ἐντὸς πιά ἂν νομίζετε ὅτι τὰ πράγματα πάντα θὰ πηγαινοῦν καὶ θὰ ἔρχονται ὅπως θὰ θέλετε ἐγὼ ἀπὸ μακριὰ. Ζητᾷτε ὅμως καὶ ἓνα ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ μὲνα ἢ ἡλεκτροθεραπεία καὶ ἡλιοθεραπεία εἶναι τὸ ἴδιο ἢ μάλλον κάμνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα, νομίζω λοιπὸν ὅτι στήν προκειμένην περιπτώσιν ἔαν δέβαια εἶναι ὀγκος πρᾶγμα πού ὑποψιάζομαι περισσότερο εἶναι ἀνάγκη ἀπαραιτήτως νὰ ὑποστῇ ἡλεκτροθεραπεία καὶ μάλιστα ὅπως ὀνομάζεται: θεραπεία ἐν τῷ βάθει. Ἡ ἡλιοθεραπεία δὲν θὰ δώσῃ κανένα θετικὸν ἀποτέλεσμα ἂν ὅμως ὁ ὀγκος αὐτὸς περιέχει ὕδρον καὶ μάλιστα πυώδες τότε εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποστῇ ἐγχείρηση γιὰ νὰ ἀφαιρεθῇ τὸ ὕγρὸ αὐτό.

Βίλλυ Φρίτε. Ἐπείγετε νάχετε ὅπ' ὅψιν σας ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ κατάσταση ὀφείλεται στὴ γονοκομικὴ μόλυνση πού προηγῆθη καὶ τὴν ὁποῖαν ἀτυχῶς δὲν ἐθεραπεύσατε καλά. Πρέπει δὲ ἀκόμα νὰ ἔξερετε ὅτι ἂν καὶ τώρα πού σὰς προειδοποιεῖ δὲν φροντίζετε νὰ τὴν θεραπεύσετε ὁἴχετε συνέπειας ἀκόμη χειρότερας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν ἀπαγορεύονται οἱ πλύσεις. Θὰ πάρετε μονάχα τὸ φάρμακο Ἀγριοκόν (3 κυττὰ) ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ πίνετε 6—8 καψοῦλες τὴν ἡμέρα καὶ μετὰ θὰ ἀκολουθήσετε τὴν λοιπὴν θεραπεία.

Ἄν παρ' ἐλπίδα δὲν τὸ βρῆτε τὸ φάρμακο στὰ φαρμακεία τότε ἀπευθῆτε στὸν ἀντιπρόσωπον Κον Φράγκον Γερανίου 22. Εἶναι τὸ μόνον μέσο πού θὰ σας ἀπαλλάξῃ τῆς χρονίως αὐτῆς καταστάσεως.

Δημόσιον ὑπάλληλον. Τὸ μόνον πρᾶγμα πού θὰ σας ὠφελήσῃ στήν προκειμένην περίπτωσιν δὲν εἶναι τὸ φάρμακο. Αὐτὰ συχνὰ μόνο σκοπὸ ἔχουν νὰ ἐλαφρύνουν

τὸν καταφεύγοντα σ' αὐτὰ ἀπὸ ἀρκυτὰ χρήματα. Ὅστε παύσετε ν' αγοράζετε φάρμακα γιὰτὶ ὅτι καὶ ἂν εἶναι, ὅτι καὶ ἂν περιέχουν, δηλητήριον ἔχουν. Στὴν προκειμένην περίπτωσιν ἓνα εἶναι τὸ φάρμακο. Κάνετε τὸ καὶ θὰ δῆτε πὼς θὰ ἀπαλλαγῇτε καὶ ἀπὸ τὰ περιττὰ λίπη καὶ ἀπὸ τὸ φορτίον τῆς κοιλίας. Νὰ ἀποφεύγετε τὰ λιπαρὰ καὶ ἀμυλώδη, καὶ τὰ πολλὰ ὕγρὰ. Καί, τὸ καὶ σ π ο υ δ α ι ὁ τ ε ρ ο, νὰ κάμετε συστηματικὴν γυμναστικὴν ἰδίως τὰς ἐξῆς ἀσκήσεις:

Ὅταν ξυπνήσετε καὶ ἐνὶ ὄρθρῳ στὸ κρεβάτι θ' ἀρχίσετε νὰ ἀνεβάξετε τὸ ἓνα πόδι τελείως τετὼνμένο καὶ ἄργα μέχρις ὅτου ἔλθῃ εἰς καθέσιν γραμμὴν. Θὰ ἀρχίσετε ἀπὸ 10 φορές τὸ καθ' ἓνα μέχρις ὅτου φθάσετε τὸν ἀριθμὸν 30, καὶ δεύτερον τὴν ἄλλην ἀσκήσιν: τὴν κνήμην τοῦ κομποῦ πρὸς τὰ ἔμπροσ ἀρχίζοντας ἀπὸ 5 λεπτὰ μέχρις ὅτου φθάσετε τὸ τέταρτον. Μόνον ἂν ἀκολουθήσετε αὐτὴ τὴν τακτικὴν θὰ ἀνακουφισθῆτε.

Μαρθαγένην. Κεφαλῆν ἰαν. Ζητᾷτε νὰ καθορίσω τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ εἶναι, τελείως ἀδύνατον διότι ὅπως εἶδατε οἱ δυὸ γιατροὶ πού τὴν ἐξήτασαν πὼς θέλετε ἐγὼ ἀπὸ σὲν νὰ τὸ καθορίσουν πὼς θέλετε ἐγὼ ἀπὸ μακριὰ. Ζητᾷτε ὅμως καὶ ἓνα ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ μὲνα ἢ ἡλεκτροθεραπεία καὶ ἡλιοθεραπεία εἶναι τὸ ἴδιο ἢ μάλλον κάμνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα, νομίζω λοιπὸν ὅτι στήν προκειμένην περιπτώσιν ἔαν δέβαια εἶναι ὀγκος πρᾶγμα πού ὑποψιάζομαι περισσότερο εἶναι ἀνάγκη ἀπαραιτήτως νὰ ὑποστῇ ἡλεκτροθεραπεία καὶ μάλιστα ὅπως ὀνομάζεται: θεραπεία ἐν τῷ βάθει. Ἡ ἡλιοθεραπεία δὲν θὰ δώσῃ κανένα θετικὸν ἀποτέλεσμα ἂν ὅμως ὁ ὀγκος αὐτὸς περιέχει ὕδρον καὶ μάλιστα πυώδες τότε εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποστῇ ἐγχείρηση γιὰ νὰ ἀφαιρεθῇ τὸ ὕγρὸ αὐτό.

23 ε τ ἡ ν ὀ ν. Ἀντὶ νὰ εἰσθε εὐχαριστημένος διότι τὸ τραῦμα σας εἶναι ἀνόδυνο καὶ ἀντὶ νὰ σὰς κἀμῃ αὐτὸ νὰ εἰσθε πῶς προσεκτικὸς, γιὰτὶ ἀσφαλῶς δὲν ὑπηρετεῖτε, σεῖς ἀρχίσατε νὰ κάμνετε φιλοδοξίαν πού ἂν μὴ τι ἄλλο εἶναι ἀνιστά.

Τώρα γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆτε, νὰ ἀκολουθήσετε τὰ παρακάτω. Ἐν τῷ μεταξὺ φροντίζετε νὰ προσφιλᾷτε φίλους καὶ συγγενεῖς. Ἀρκυ μὴ ἀπλὴ χειραγώγῃ γιὰ νὰ τοὺς μεταδώσετε τὸ νόσημα. Θὰ πάτε στὸ φαρμακεῖο καὶ θὰ ζητήσετε τὴν αλοιφὴν ἀναφέροντας τ' ὄνομα πού γράφετε. Μετὰ θὰ πάτε στὸ λουτρό καὶ μὲ μὴν βούρτσᾳ θὰ τρίψετε καλά-καλὰ ὅλο σας τὸ σῶμα μετὰ θὰ βάλτε τὴν αλοιφὴν τὴν ὁποῖαν θὰ ἀφῆτε τουλάχιστον 16 ὁρὲς καὶ ἔπειτα θὰ κάμετε ἓνα σιέτο λουτρό γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆτε

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΕΝΑ ΦΟΡΕΜΑ ΕΝΤΕΛΩΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΑΙ ΜΟΔΕΡΝΟ;

ΒΑΨΑΤΕ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕ ΤΑΣ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΥΣ

ΒΑΦΑΣ - VAUBRY - (ΒΩΜΠΡΥ)

ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΧΗΜΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΕ ΕΥΚΟΛΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΝ

ἰς γλυκὺ καὶ ἀνεξίτηλον τόνον καὶ ἐξοικονομεῖτε χρήμα καὶ χρόνον ἱκανοποι-

οῦντες συγχρόνως καὶ τὸ πλέον ἰδιότροπον γούστο σας.

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ Εἰς 40 ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ, ΧΡΗΣΙΣ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΗ.

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ Εἰς ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15

Διὰ τὴν προφύλαξιν
τοῦ δέρματος, NIVEA

NIVEA
CREME

Κατὰ τὰς ἐργασίας τοῦ σπιτιοῦ εἰσέρχεται πολὺ συχνὰ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ νερό. Τὸ δερμα σκάζει καὶ γίνεται σκληρὸν. Διὰ τοῦτο τρίβετε καλὰ κάθε βράδυ, πρὸ τοῦ ὕπνου, τὰ χέρια μὲ κρέμα NIVEA. Θὰ μείνετε εκπληκτος ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τῆς καὶ θὰ εὐχαριστηθῆτε ἐξαιρετικὰ διὰ τὸ τὸ ὠραῖον δερμα πού θὰ ἀποκτήσετε.

Ἡ NIVEA εἶναι πολὺ εὐθνή—Κυττὰ τῶν 20 γραμ. ὁρχ. 15, τῶν 50 γραμ. ὁρχ. 30, Σαλινναρία τῶν 20 γραμ. ὁρχ. 30 καὶ τῶν 60 γραμ. ὁρχ. 40.

ἀπὸ τὴν ἀλοιφήν. Μετὰ τὸ λουτρὸ λίγη
Τάλκ. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ἐσώρουχα θὰ ἀλ-
λαχθοῦν καὶ αὐτὰ πού θὰ βγάλετε θὰ βρα-
σθοῦν καὶ θὰ σιδερωθοῦν. Σὲ 48 ὥρες θὰ
ἔχουν περάσει. Προσοχὴ εἰς τὸ μέλλον.

Κυψελιότην. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ
δίδετε τόση σημασία σ' ἓνα τυχαῖο γεγονὸς
καὶ νὰ ἐξακολουθεῖτε νὰ ἔχετε στραμμένη
τὴν προσοχή σας σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα γιατί
τότε θὰ πάθετε χειρότερα πράγματα καὶ ἡ
θεραπεία θὰ ἦναι ἀσυνεχὴς δυσκολώτερη.
Οἱ σταγόνες πού σᾶς ἔδωκε ὁ γιατρός ἦταν
ἐκεῖνες πού ἔπρεπε, καλὸν δὲ θὰ εἶναι νὰ
συνεχισθοῦν. Ἐπίσης ἐφ' ὅσον σᾶς εἶναι
δυνατὸ προσπαθήσατε νὰ τονώσετε λίγο τὸν
ὀργανισμό σας καὶ νὰ ἀποφεύγετε τὰ οἰνο-
πνευματώδη ποτὰ καὶ τὸ τσιγάρο.

Νέον. Ὅλα ὅσα γράφετε καλὰ καὶ ἁ-
γία ἀλλὰ ἔπρεπε νᾶχετε ὑπ' ὄψιν σας καὶ
τὸ ἔξῃς ὅτι σὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ὁ-
ριον ἡλικίας. Ὅταν κανεὶς αἰσθανθῇ τὴν
ἀνάγκην καταφεύγει ἐκεῖ πού πρέπει χωρὶς
νᾶναι ἡ ἡλικία του ἢ καὶ στὴν ἡλικίαν πού
βρίσκεσθε δὲν νομίζω ὅτι μπορείτε νὰ μὴν
προχωρήσετε σὲ κείνο πού ἀργὰ ἢ γρήγορα
καθέναν καταφεύγει. Ὡς μόνον ἐνισχυτικὸν
τῆς καταστάσεώς σας σᾶς συνιστῶ τὴν Φυ-
τίνην. Νὰ τὴν πάρετε ἐπὶ δυὸ μῆνες.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Διατηρήσατε τὴν ὀμορφίαν σας.

CRÈME SIMON

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΕΛΑΦΡΟΙ ΣΑΝ ΠΟΥΠΟΥΛΟ.-ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΝ
ΣΑΝ ΓΑΝΤΙ. - ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΔΙΟΡΑΤΑ ΚΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ ΕΙΝΕ ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝ-
ΤΕΛΑ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΖΩΝΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗ-
ΜΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

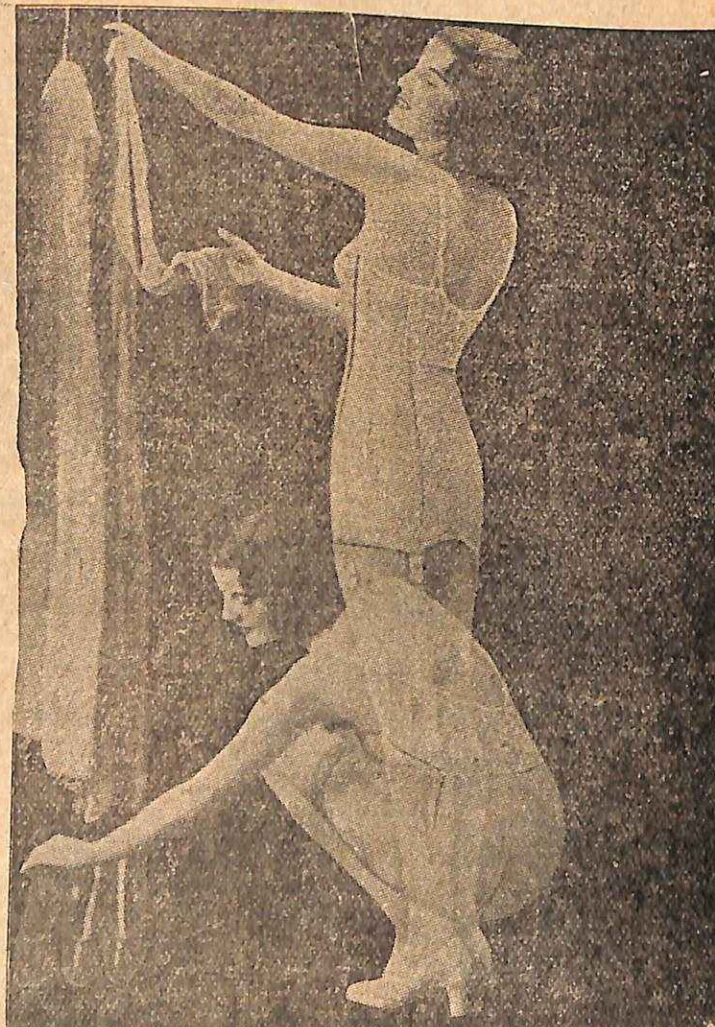
ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ -
ΜΑΓΙΩ - ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΚΑΙ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΟΙΚΟΥ
BARRERE ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΔΙΑ ΠΤΩΣΙΝ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΝΕΦΡΩΝ, ΕΥΤΟΚΙΑΝ, ΚΑΠ. ΕΙΔΙ-
ΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΑΡΤΙΟΝ
ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙΝ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Ὁ πειὸ λαμπρὸς Χρωματισμὸς...

Πολλές ἐρευνες πάνω στίς ἀποχρώσεις τοῦ δέρματος, ὠδήγησαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ «**χρωματομέτρου**» μηχανήματος πρὸς ἀκριβέστατον καθορισμὸν τῶν χρωματικῶν στοιχείων ποῦ ἔχει ἀνάγκη τὸ κάθε δέσμα.

Εὐρέθη, κατόπιν ἀπείρων παρατηρήσεων καὶ ἐξετάσεων τοῦ δέρματος γυναικῶν, ὅτι τὸ μυστικὸν τοῦ ὠραίου δέρματος ἔγκειται σὲ κάποια μυστικὴ ἀποχρωσὴ, ἐνυπάρχουσαν εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπόδερμα.

Τὸ ξανθὸ δέσμα ὀφείλει τὴν διαφανὴ ὠραιότητά του εἰς τοὺς κρυμμένους τόνους ἑνὸς διαφανοῦς κυανοῦ.

Τὸ μελαχροινὸ δέσμα ὀφείλει τὴν ὑπόστασί του εἰς κρυμμένες πράσινες χροῖες. Τὰ χρώματα αὐτὰ ἔχουν ἀναμιχθῆ ἀοράτως εἰς τοὺς νέους χρωματισμοὺς τῆς πούδρας ΡΕΑ.

Σήμερα κάθε γυναῖκα θὰ βρῇ ἀσφαλῶς τὴν πούδρα ποῦ θὰ δώσῃ στὸ δέσμα της τὴν θελκτικὴν χροιάν ποῦ τῆς ἀρμόζει.

Ἡ Πούδρα ΡΕΑ κυκλοφορεῖ εἰς ἑννέα ἀποχρώσεις.